

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Europa-Parlamentet	
	<i>Besvarede skriftlige forespørgsler:</i>	
91/C 94/01	nr. 567/89 af Paul Staes til Kommissionen Om: Kænguruindustrien i Australien	1
91/C 94/02	nr. 807/89 af Gérard Deprez til Kommissionen Om: Transport ad landevej	1
91/C 94/03	nr. 925/89 af Hemmo Muntingh til Kommissionen Om: Naturreservatet Lüneburger Heide (Supplerende svar)	2
91/C 94/04	nr. 1013/89 af José Valverde López til Kommissionen Om: Situationen med hensyn til de integrerede udviklingsprogrammer, som er blevet forelagt af Spanien	3
91/C 94/05	nr. 1014/89 af José Valverde López til Kommissionen Om: Situationen med hensyn til de integrerede udviklingsforanstaltninger i Spanien	3
	Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 1013/89 og nr. 1014/89	3
91/C 94/06	nr. 1160/89 af David Martin til Kommissionen Om: Associeringsaftaler	3
91/C 94/07	nr. 1252/89 af Juan Bandrés Molet til Kommissionen Om: Det multinationale selskab Silenkas planlagte fabrik i byen Vall d'Uixo i Plana Baixa-distriktet (Spanien)	4
91/C 94/08	nr. 147/90 af Yves Verwaerde og Jean-Pierre Raffarin til Kommissionen Om: Lufttransport	5
91/C 94/09	nr. 277/90 af George Patterson til Kommissionen Om: Restriktioner for lastbiltrafik om natten og i weekender	5

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
91/C 94/10	nr. 343/90 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: EF-direktiv om vurdering af projekters indvirkning på miljøet	6
91/C 94/11	nr. 405/90 af Beate Weber til Kommissionen Om: Ændring af direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle	6
91/C 94/12	nr. 422/90 af Victor Manuel Arbeloa Muru til Kommissionen Om: Lokale økonomiske faktorer og EUF-støtte	7
91/C 94/13	nr. 432/90 af Yves Verwaerde og Jean-Pierre Raffarin til Kommissionen Om: Bådflygtninge	7
91/C 94/14	nr. 627/90 af Juan Bandrés Molet til Kommissionen Om: Udvinding af sand ved Mallorca	7
91/C 94/15	nr. 667/90 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Virkninger af blødgøringsmidler i plastmaterialer	8
91/C 94/16	nr. 867/90 af Florus Wijsenbeek til Kommissionen Om: Omkostninger og fordele i forbindelse med det indre marked	9
91/C 94/17	nr. 927/90 af Carlos Pimenta til Kommissionen Om: EF's gennemførelse af Bern-konventionen	10
91/C 94/18	nr. 947/90 af Enrique Sapena Granell til Kommissionen Om: Problemer i forbindelse med bestemmelserne om adgangen til at udføre transportvirksomhed	10
91/C 94/19	nr. 963/90 af Dieter Rogalla til Kommissionen Om: Tysk-græske projekter om landskabspleje og beskæftigelse af unge	11
91/C 94/20	nr. 973/90 af Christopher Jackson til Kommissionen Om: Brandsikringsventiler fra virksomheden Beazley	11
91/C 94/21	nr. 987/90 af Anna Hermans til Kommissionen Om: Biologisk nedbrydelig emballage	12
91/C 94/22	nr. 1017/90 af Gérard Monnier-Besombes til Kommissionen Om: Anvendelse af direktiv 79/409/EØF i særlige beskyttelseszoner for lammegrib (<i>Gypaetus barbatus</i>) i Frankrig	12
91/C 94/23	nr. 1092/90 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: Solunor-værket	12
91/C 94/24	nr. 1113/90 af Jaak Vandemeulebroucke til Kommissionen Om: Forbindelserne mellem EF og USA	13
91/C 94/25	nr. 1158/90 af Astrid Lulling til Kommissionen Om: Reklame fra Kommissionens side mod Eurochecks	14
91/C 94/26	nr. 1175/90 af Frédéric Rosmini til Kommissionen Om: Middelhavssuperlyntoget	15
91/C 94/27	nr. 1194/90 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Havn og lufthavn i Catania	15

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
91/C 94/28	nr. 1197/90 af Florus Wijsenbeek til Kommissionen Om: Fremstilling af tandproteser til offentligheden	15
91/C 94/29	nr. 1227/90 af Miguel Arias Cañete til Kommissionen Om: Det flerårige udviklingsprogram for akvakultur (1987—1991), som Spanien har forelagt	16
91/C 94/30	nr. 1233/90 af Jean-Pierre Raffarin til Kommissionen Om: Seudre-flodens venstre bred og mål 5b	17
91/C 94/31	nr. 1277/90 af François-Xavier de Donnea til Kommissionen Om: Klimaopvarmningen	17
91/C 94/32	nr. 1436/90 af Hemmo Muntingh til Kommissionen Om: EF-bidrag til skovrydning i Ækvatorialguinea	18
91/C 94/33	nr. 1447/90 af Llewellyn Smith til Kommissionen Om: Kommissionens beføjelser i forbindelse med forsknings-, udviklings- og demonstrationsprojekter inden for alternative energikilder og rationel energiudnyttelse	19
91/C 94/34	nr. 1555/90 af Christine Crawley til Kommissionen Om: Motorcyklister i fare på grund af andre trafikanter	19
91/C 94/35	nr. 1622/90 af Winifred Ewing til Kommissionen Om: Antarktis-traktaten	20
91/C 94/36	nr. 1652/90 af Vassilis Ephremidis til Kommissionen Om: Kommissionens beføjelser og retsgrundlaget for retsakter på søtransportområdet	20
91/C 94/37	nr. 1702/90 af Carmen Diéz De Rivera til Kommissionen Om: Den tredje alder og kørekort	21
91/C 94/38	nr. 1757/90 af Maartje Van Putten til Kommissionen Om: FN's erklæring om barnets rettigheder	21
91/C 94/39	nr. 1762/90 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Koordinering af bestræbelserne vedrørende højopløsningsfjernsyn i Europa	22
91/C 94/40	nr. 1772/90 af José Valverde López til Kommissionen Om: Manglende gennemførelse i Belgien, Italien og Luxembourg af direktivet om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser og etableringsret for virksomheder på det farmaceutiske område	23
91/C 94/41	nr. 1837/90 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Ændring af direktivet om emballager til flydende levnedsmidler	23
91/C 94/42	nr. 1885/90 af Florus Wijsenbeek til Kommissionen Om: Begrænsning af den frie indførsel af dieselloleie	23
91/C 94/43	nr. 1899/90 af Victor Manuel Arbeloa Muru til Kommissionen Om: Fremtidige »randområder« i Forbundsrepublikken Tyskland	24
91/C 94/44	nr. 1927/90 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Det nye vindkraftprojekt i Spanien	24
91/C 94/45	nr. 1957/90 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Dokumentation (anerkendelse) af diplomer fra Skolen for Sundhedsuddannelser i Athen	25

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
91/C 94/46	nr. 1967/90 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Den europæiske kulturpark Bliesbrueck-Reinheim	25
91/C 94/47	nr. 1989/90 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: Domstolen: sag 222/84	26
91/C 94/48	nr. 2020/90 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Medlemsstaternes budgetter til udviklingsamarbejde	26
91/C 94/49	nr. 2027/90 af Thomas Megahy til Kommissionen Om: Lufthavnssikkerhed	27
91/C 94/50	nr. 2029/90 af Nino Pisoni til Kommissionen Om: Import af ikke-kvotemælk i Italien	27
91/C 94/51	nr. 2038/90 af Jean-Pierre Cot og Luigi Colajanni til Kommissionen Om: Gennemførelsen af den fjerde Lomé-konvention	28
91/C 94/52	nr. 2039/90 af Adrien Zeller til Kommissionen Om: Import af potaske fra Sovjetunionen	28
91/C 94/53	nr. 2041/90 af Madron Seligman til Kommissionen Om: Buspassagerers sikkerhed	29
91/C 94/54	nr. 2052/90 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Økologisk udnyttelse af Amazon-områdets ressourcer	29
91/C 94/55	nr. 2076/90 af François-Xavier de Donnea til Kommissionen Om: Detailhandelen	30
91/C 94/56	nr. 2095/90 af Llewellyn Smith til Kommissionen Om: Undersøgelser foretaget af GD XI, XII og XVII vedrørende udslip fra atomkraftanlæg ..	31
91/C 94/57	nr. 2096/90 af Llewellyn Smith til Kommissionen Om: Radioaktivt udslip fra oparbejdningsanlæg	31
91/C 94/58	nr. 2117/90 af Bryan Cassidy til Kommissionen Om: Eksport af tobak fra interventionslagrene	31
91/C 94/59	nr. 2139/90 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Emballagematerialet popcorn	32
91/C 94/60	nr. 2145/90 af Ian White til Kommissionen Om: Det europæiske varemærkekontor	33
91/C 94/61	nr. 2156/90 af Barry Desmond til Kommissionen Om: Namibia	33
91/C 94/62	nr. 2161/90 af Madron Seligman til Kommissionen Om: Fødevarehygiejne — ansvar og omkostninger i forbindelse med håndhævelse af bestem- melser	33
91/C 94/63	nr. 2197/90 af José Barros Moura til Kommissionen Om: Forudbetaling af bevillinger fra EFRU til kommunerne	34

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
91/C 94/64	nr. 2361/90 af Carlos Carvalhas til Kommissionen Om: Forskudsbetalinger fra EFRU til portugisiske kommuner	34
	Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 2197/90 og nr. 2361/90	34
91/C 94/65	nr. 2204/90 af Ursula Schleicher, Doris Pack, Ria Oomen-Ruijten, José Valverde López, Siegbert Alber, Barto Pronk, Fernando Suárez González, Mary Banotti, Karl-Heinz Florenz, Winfried Menrad, Arturo Escuder Croft og Raphael Chanterie til Kommissionen Om: Varigheden af godkendelsesproceduren for affaldsbehandlingsanlæg	35
91/C 94/66	nr. 2205/90 af Christa Randzio-Plath, Ursula Braun-Moser, Manfred Vohrer og Karl Partsch til Kommissionen Om: Moms på pakkerejser	35
91/C 94/67	nr. 2207/90 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: Håndhævelse af støjnormerne for fly	36
91/C 94/68	nr. 2263/90 af Hemmo Muntingh til Kommissionen Om: Task force-rapport om miljøet og det indre marked	37
91/C 94/69	nr. 2266/90 af Brigitte Ernst de la Graete til Kommissionen Om: Støtte fra EFRU til finansiering af anlæg af en golfbane i Malmédy i Belgien	37
91/C 94/70	nr. 2291/90 af Claude Desama til Kommissionen Om: Støtte fra Regionalfonden til byen Malmédy til anlægning af en golfbane	38
	Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 2266/90 og nr. 2291/90	38
91/C 94/71	nr. 2278/90 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Bøffer af afpudsede kødrester	38
91/C 94/72	nr. 2280/90 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Mere rational EF-bistand til og EF-holderi over for øerne St. Martin og St. Barthélemy	39
91/C 94/73	nr. 2296/90 af José Barros Moura til Kommissionen Om: Beskyttelse mod brande og genetablering af skovene	40
91/C 94/74	nr. 2297/90 af Günter Lüttge til Kommissionen Om: Fangstmetoder i »rødspætteboksen«	41
91/C 94/75	nr. 2298/90 af Stephen Hughes til Kommissionen Om: Beskatning af sociale ydelser i EF-medlemsstaterne	41
91/C 94/76	nr. 2306/90 af Ben Visser til Kommissionen Om: Overvågning af farlige stoffer via satellitkommunikation	42
91/C 94/77	nr. 2314/90 af Jessica Larive til Kommissionen Om: Tildeling af EF-stipendier i udlandet	42
91/C 94/78	nr. 2316/90 af Pol Marck, Reimer Böge, Honor Funk, Hedwig Keppelhoff-Wiechert, Astrid Lulling, James Nicholson, Leopoldo Ortiz Climent og Jan Sonneveld til Kommissionen Om: De veterinærpolitiske erfaringer fra svinepestepidemien i Belgien	43

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
91/C 94/79	nr. 2327/90 af Yves Verwaerde til Kommissionen Om: Den fælles landbrugspolitik	43
91/C 94/80	nr. 2335/90 af Dieter Rogalla til Kommissionen Om: Personkontrol ved de indre grænser	44
91/C 94/81	nr. 2348/90 af Winifred Ewing til Kommissionen Om: Strukturpolitik inden for fiskerisektoren	44
91/C 94/82	nr. 2363/90 af Gérard Monnier-Besombes til Kommissionen Om: Trusler mod Etang de Vendres i forbindelse med et projekt inden for rammerne af IMP (De Integreerede Middelhavsprogrammer)	45
91/C 94/83	nr. 2380/90 af Paul Howell til Kommissionen Om: Gennemførelse af Traktatens artikel 130 R	45
91/C 94/84	nr. 2397/90 af Reimer Böge til Kommissionen Om: Nitratdirektiv	46
91/C 94/85	nr. 2414/90 af Peter Crampton til Kommissionen Om: Erstatning til italienske fiskere under de tilbagevendende forekomster af alger	46
91/C 94/86	nr. 2428/90 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Udlevering af lægemidler indeholdende tryptofan	46
91/C 94/87	nr. 2441/90 af sir James Scott-Hopkins til Kommissionen Om: Indgriben mod overskud	47
91/C 94/88	nr. 2474/90 af Christine Oddy til Kommissionen Om: Fiskeriet på Cornwall	47
91/C 94/89	nr. 2641/90 af David Martin til Kommissionen Om: Arbejdskraftens frie bevægelighed og udbuddet af boliger	47
91/C 94/90	nr. 2680/90 af Dieter Rogalla til Kommissionen Om: Grænseovergangssteder og EF-skiltning	48
91/C 94/91	nr. 2701/90 af Edward Newman til Kommissionen Om: EF-støtte til kurdiske flygtninge i Tyrkiet	48
91/C 94/92	nr. 2702/90 af Madron Seligman til Kommissionen Om: Høreskade	49
91/C 94/93	nr. 2841/90 af Madron Seligman til Kommissionen Om: Beskyttelse af kalve og svin i intensive produktionssystemer	49
91/C 94/94	nr. 2871/90 af Lyndon Harrison til Kommissionen Om: Interlingua	50
91/C 94/95	nr. 2891/90 af Kenneth Stewart til Kommissionen Om: Retsfølelse og individuelle rettigheder	50
91/C 94/96	nr. 2927/90 af Henry Chabert til Kommissionen Om: EF's indsats på beskæftigelsesområdet i regionen Rhône-Alpes	50
91/C 94/97	nr. 3010/90 af Christopher Jackson til Kommissionen Om: Braklægning i det tidligere DDR	50

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 567/89

af Paul Staes (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(24. oktober 1989)

(91/C 94/01)

Om: Kænguruindustrien i Australien

1. Er det Kommissionen bekendt, at den australske regering har givet tilladelse til, at et rekordhøjt antal kænguruer må skydes i kommercielt øjemed? Det drejer sig om et samlet antal på 3 589 000 dyr.

2. Har Kommissionen modtaget skrivelser fra privatpersoner i forbindelse med kænguruindustrien?

3. Hvad går disse skriftlige henvendelser i bekræftende fald ud på?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(25. april 1990)

1. Ja, Australiens National Parks and Wildlife Service, der er forbundsregeringens ansvarlige organ for koordinering og forvaltning i de australske stater og territorier, har fastsat den kommercielle kvote for 1989 til 3 589 900 kænguruer. Inden for dette loft har hver stat fastsat kvoter for de enkelte arter på grundlag af bl.a.:

- en vurdering af bestandenes størrelse og udvikling
- de sæsonbetingede vilkår og skadeserstatningsbehov
- ønsket om bevarelse af de pågældende arter.

Den høje kvote for 1989 afspejler en stor forekomst af røde kænguruer på grund af gunstige klimatiske vilkår. Derimod er kvoterne uændret for Whiptail Wallaby og Euro-arten og for vestlig grå kæmpekænguru i South

Australia. I New South Wales er kvoterne for østlig grå kæmpekænguru og vestlig grå kæmpekænguru nedsat med henholdsvis 18 % og 10 % i forhold til 1988.

2. & 3. Ja, Kommissionen har modtaget flere tusinde postkort, især fra De Forenede Stater, men også fra Italien, med anmodning om støtte til støtte Europa-Parlamentets beslutning om et totalt forbud mod import af kænguruprodukter. Det ser ud til, at disse anmodninger er baseret på en misforståelse, da den pågældende beslutning ikke omhandler et sådant forbud.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 807/89

af Gérard Deprez (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(28. november 1989)

(91/C 94/02)

Om: Transport ad landevej

Fra og med den 1. december 1989 vil den østrigske regering forbyde lastbilchauffører at køre om natten.

Denne foranstaltning vil handicappe landevejstrafikken (ventetider, flaskehalse osv.).

Kan Kommissionen give oplysninger om indholdet af dens forslag vedrørende kombineret transport og »rene« lastbiler?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert**

(2. marts 1990)

Kommissionen har vedtaget en meddelelse (¹), som indeholder en række forslag, heriblandt forslag til direktiv om

ændring af direktiv 75/130/EØF⁽²⁾ om kombineret transport, og som omhandler følgende punkter:

- kombineret transport ad indre vandveje (samme kriterier for liberalisering som for kombineret transport) jernbane/landevej)
- adgang til markedet (fuldstændig liberalisering)
- fiskale foranstaltninger (harmonisering af de forskellige afgiftssystemer for den internationale kombinerede transport)
- prisfastsættelse (nødvendigt at indføre en fri ordning for prisfastsættelse for international kombineret transport)
- egen regning: mulighed for at transportører, der arbejder for egen regning, kan deltage i kombineret transport.

For så vidt angår »rene lastvogne« har Fællesskabet vedtaget direktiv 70/157/EØF⁽¹⁾, senest ændret ved direktiv 89/491/EØF⁽⁴⁾, om godkendelsen af nye motorkøretøjer, hvori der fastsættes normer for støjniveauet og udstødningsanordningerne.

Disse direktiver er i øjeblikket tilpasset til den tekniske udvikling. Man er således ved at opstille nye normer for røgemissioner, som vil ligge meget tæt op af de, der for fremtiden vil blive anvendt i Østrig.

Angående fastsættelse af det tilladte støjniveau for lastvogne, har en gruppe internationale eksperter på Kommissionens anmodning indledt udarbejdelsen af en rapport, som skulle være færdig i løbet af det første halvår af 1990. De nye forslag vedrørende reduktion af støjgenerne fra lastvogne vil blive forelagt på grundlag af denne rapport.

Som anført af Kommissionen i sit arbejdsprogram for 1990 vil den desuden forureneede luftarter fra dieselmotorer til fremdrift af køretøjer inden længe forelægge et forslag til direktiv om kontrol med emission af (ændring af direktiv 88/77/EØF).

⁽¹⁾ Dok. KOM(89) 564.

⁽²⁾ EFT nr. L 48 af 22. 2. 1975, s. 31.

⁽³⁾ EFT nr. L 42 af 23. 2. 1970, s. 16.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 238 af 15. 8. 1989, s. 43.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 925/89

af Hemmo Muntingh (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. december 1989)

(91/C 94/03)

Om: Naturreservatet Lüneburger Heide

Naturreservatet Lüneburger Heide ligger i kommunen Bispingen (Niedersachsen, Forbundsrepublikken Tyskland). I samme kommune er der planlagt et stort feriecenter i umiddelbar nærhed af naturreservatet, blandt andet

vil der efter forlydende blive bygget 400 ferieboliger. Med henblik på disse planer er der i mellemtiden fældet 64 ha skov tæt ved Lüneburger Heide, og man er begyndt at støbe de første fundamenter.

Både naturområdet og byggeområdet har hidtil været udprægede landdistrikter og området besøges af mange turister netop på grund af dets landlige karakter. Biler har ikke adgang til naturområdet. Naturområdet er tilflugtssted for sjældne rugende fugle som den sorte stork (*ciconia nigra*) og tranen (grus grus).

Aktiviteterne i forbindelse med feriecentret vil formodentlig medføre store ændringer i infrastrukturen på grund af den forventede tilstrømning af et stort antal besøgende og biler. Det betyder en gennemgribende forandring af områdets karakter.

1. Er Kommissionen underrettet om de ovennævnte aktiviteter?
2. Er der udarbejdet en miljøindvirkningsrapport om den pågældende plan om feriecenter?
3. Hvordan er naturreservatet Lüneburger Heide's nuværende status i relation til fugledirektivet?
4. Er Kommissionen blevet anmodet om støtte til opførelsen af feriecentret?
5. Anser Kommissionen disse aktiviteter for at være i strid med den pågældende EF-naturfredningspolitik, sådan som den blandt andet er fastlagt i habitatdirektivet?
6. Hvilke midler agter Kommissionen at anvende for at begrænse sådanne projekters negative indvirkning på vigtige naturområder?

Supplerende svar afgivet på Kommissionens vegne af Carlo Ripa di Meana

(16. marts 1990)

For at kunne supplere sit svar af 31. januar 1990⁽¹⁾ har Kommissionen indhentet oplysninger om den situation, det ærede medlem henviser til.

De første udgravninger i forbindelse med anlæggelsen af feriecenterprojektet er faktisk allerede blevet foretaget i kommunen Bispingen, men projektet blev standset efter en kendelse fra Oberverwaltungsgericht Lüneburg, som forlangte, at arbejdet blev indstillet.

Nye, mindre omfattende planer vil blive forelagt de kompetente myndigheder, som vil tage særligt hensyn til miljøbeskyttelsen.

⁽¹⁾ EFT nr. C 125 af 21. 5. 1990, s. 23.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1013/89**af José Valverde López (PPE)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(18. december 1989)**(91/C 94/04)*

Om: Situationen med hensyn til de integrerede udviklingsprogrammer, som er blevet forelagt af Spanien

De integrerede udviklingsprogrammer omfatter foruden specifikke interventioner på landbrugsområdet også de to øvrige fondes samordnede interventioner (EFRU, ESF). Kommissionen informerer i »Landbrugets stilling i Fællesskabet. Rapport 1988« om de programmer, som er blevet godkendt i forskellige medlemslande, og den oplyser, hvor langt man er kommet med gennemførelsen af dem. Der oplyses intet om, hvorledes situationen ser ud for Spaniens vedkommende. Kan Kommissionen oplyse, hvilke projekter Spanien har forelagt på dette område, og hvor langt man er nået med forberedelsen, godkendelsen og eventuelt gennemførelsen af dem?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1014/89**af José Valverde López (PPE)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(18. december 1989)**(91/C 94/05)*

Om: Situationen med hensyn til de integrerede udviklingsforanstaltninger i Spanien

I slutningen af januar 1988 traf Kommissionen en række beslutninger med henblik på en integreret udviklingsindsats finansieret af midler fra EUGFL, EFRU og ESF. Vi har kendskab til godkendelsen af integrerede udviklingsforanstaltninger i flere lande. Kan Kommissionen oplyse, hvilke projekter Spanien har forelagt, og hvor langt man er fremme med hensyn til godkendelsen og gennemførelse af dem?

Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne**af Bruce Millan****på skriftlig forespørgsel****nr. 1013/89 og nr. 1014/89***(11. maj 1990)*

Efter forberedende undersøgelser forelagde den spanske regering i november 1988 Kommissionen tre projekter for integrerede udviklingsaktioner for området La Mancha (Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha), provinserne Zamora og Salamanca (Comunidad Autónoma de Castilla y León) og øen La Gomera (Islas Canarias). Disse integrerede aktionsprogrammer blev efterfølgende om-

formuleret af den spanske regering som integrerede operationelle programmer for at tage bedre hensyn til de nye retsregler, der trådte i kraft efter strukturfondsreformen.

De integrerede operationelle programmer for Castilla-La Mancha og Castilla y León var allerede genstand for prioriterede interventioner fra Den Europæiske Socialfond (ESF) og EUGFL, Udviklingssektionen; af denne grund og fordi beslutningen om støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) ikke må sinkes, afsluttede sidstnævnte behandlingen af EFRU-programmerne, der indgik i de integrerede operationelle programmer for området La Mancha og provinserne Zamora og Salamanca. Disse EFRU-programmer blev godkendt den 31. januar 1990 og vil i løbet af indeværende år sammen med de aktioner, der er vedtaget i dette øjemed af de andre strukturfonde (ESF og EUGFL, Udviklingssektionen), indgå i de tilsvarende integrerede operationelle programmer.

De godkendte EFRU-programmer, hvis iværksættelse vil bidrage til gennemførelsen af de prioriterede udviklingsfelter i de berørte fællesskabsstøtterammer, er rettet mod fremme af den interne udvikling, turisme og privat initiativ inden for industri, tjenesteydelser og håndværk samt miljøbeskyttelse og mod forbedring og forøgelse af infrastrukturen med hensyn til veje, vand, by og land. Det samlede beløb for EFRU-støtten til OP for Zamora-Salamanca er på 276,921 mio. ecu (36 107 mio. pta.). Hvad angår programmet for La Mancha, vedrører dette delvis fire af de fem provinser, som regionen omfatter, og vil få en EFRU-støtte på 181,292 mio. ecu, dvs. 23 638,15 mio. pta.

Endelig er de integrerede udviklingsaktiviteter for La Gomera fortsat under behandling i Kommissionen med henblik på godkendelse som integreret operationelt program.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1160/89**af David Martin (S)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(10. januar 1990)**(91/C 94/06)**Om:* Associeringsaftaler

Hvilke kriterier følger Kommissionen i sit forslag om retsgrundlaget for aftaler med tredjelande? Forholder det sig ikke således, at visse handelsmæssige aftaler, som f.eks. aftalerne med Polen og visse EFTA-lande, faktisk er langt mere omfattende end visse associeringsaftaler (artikel 238), som dem med Maghreb-landene?

Hvis forskellene mellem de to først og fremmest er af symbolsk art, vil det så ikke være muligt at anvende artikel 238 til eventuelt at associere østeuropæiske lande og EFTA-lande med Fællesskabet? Er artikel 238 i virkeligheden ikke en temmelig fleksibel artikel, der kan

anvendes både til relativt løse associeringsformer, som det er tilfældet i de nuværende aftaler, og også i fremtiden for nye former for meget nær tilknytning, sådan som EF måske ville finde det ønskværdigt at oprette med visse europæiske lande?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(9. oktober 1990)

Domstolen har flere gange påpeget ⁽¹⁾, at valget af retsgrundlag for en retsakt som led i Fællesskabets kompetencesystem skal på grundlag af objektive kriterier, der kan gøres til genstand for domstolskontrol. Kommissionen tager fuldt ud hensyn hertil, når den stiller forslag til Rådet om indgåelse af aftaler, som er forhandlet med tredjelande.

Artikel 238, som er retsgrundlaget for associeringsaftalerne, bør således fortolkes i lyset af Domstolens retspraksis, særlig Demirel-dommen ⁽²⁾, hvor Domstolen beskriver en associeringsaftale som en aftale, hvorved der »skabes særlige og privilegerede forbindelser med et tredjeland, der i det mindste delvis bør deltage i fællesskabssystemet«. Kommissionen konkluderer heraf, at for at en aftale kan betragtes som en associeringsaftale:

- skal der vedtages procedurer, som konkret afspejler de særlige forbindelser, eventuelt i form af fælles institutioner
- skal partnerens materielle forpligtelser være så omfattende, at vedkommende kan anses for at deltage i fællesskabssystemet og
- de skabte forbindelser skal være varige.

Frihandelsoverenskomsterne med EFTA-landene er ganske vist vidtgående derved, at de omfatter en række meget detaljerede forpligtelser, men de dækker kun en del af fællesskabssystemet, nemlig handel, og af denne grund er det rimeligt at basere dem på Traktatens artikel 113. De nyligt indgåede handels- og samarbejdsaftaler med visse lande i Central- og Østeuropa omfatter ganske vist en yderligere sektor, nemlig samarbejde, men ikke det mål af vedvarende og udviklingsmuligheder, som er kendetegnende for en associeringsaftale; de baseres derfor på Traktatens artikel 113 og 235.

Kommissionen refererer, hvad angår fremtiden, i sin meddelelse til Rådet og Parlamentet af 17. april 1990 ⁽³⁾ om udviklingen af Fællesskabets forbindelser med landene i Central- og Østeuropa til bilaterale associeringsaftaler på grundlag af Traktatens artikel 138, som sigter på frihandel og intensivning og diversificering af samarbejdet, og som ligeledes omhandler fri bevægelighed for personer, tjenesteydelser og kapital. Der skal endvidere være tale om skabelse af egnede institutionelle rammer. I de nylige forhandlingsdirektiver med henblik på indgåelse

af en aftale med EFTA-landene overvejes der en associeringsaftale, bl.a. med henblik på at realisere et økonomisk integreret Europa, der bygger på de fire friheder.

⁽¹⁾ Dom af 26. 3. 1987, Kommissionen mod Rådet, sag 45/86. Sml. 1987, s. 1493.

⁽²⁾ Dom af 30. 9. 1987 i sag 12/86, sml. 1987, s. 3719.

⁽³⁾ Dok. SEC(90) 717 endelig udg.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1252/89
af Juan Bandrés Molet (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(12. januar 1990)
(91/C 94/07)**

Om: Det multinationale selskab Silenkas planlagte fabrik i byen Vall d'Uixo i Plana Baixa-distriktet (Spanien)

Det multinationale selskab Silenka, der fremstiller glasfiber, har besluttet at anlægge en fabrik i byen Vall d'Uixo i den autonome region Valencia. Dette har foruroliget befolkningen, da det er en kendt sag, at denne industriproduktion forurener meget, og at der forbruges store mængder vand i fremstillingsprocessen. Kan Kommissionen fremkomme med oplysninger om den undersøgelse, der er foretaget vedrørende de miljømæssige virkninger af det multinationale selskabs planlagte fabrik?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(21. februar 1990)

Kommissionen har intet kendskab til projektet for fremstilling af glasfiber i Vall d'Uixo (Valencia), som det ærede medlem henviser til. Der er til dato ikke blevet indgivet nogen anmodning om fællesskabsstøtte fra strukturfondene.

Kommissionen erindrer endvidere om, at undersøgelserne af evt. indvirkning i medfør af bestemmelserne i direktiv 85/337/EØF ⁽¹⁾ skal vurderes af de myndigheder i den pågældende stat, der er ansvarlige for miljøspørgsmål, samt af den pågældende befolkning, en vurdering, som der må tages hensyn til ved afgørelsen om en evt. tilladelse.

Det må dog understreges, at det pågældende projekt hører i en kategori af projekter, som er anført i bilag II til direktivet, hvorefter det er overladt til medlemsstaterne at vurdere, hvorvidt det er nødvendigt at foretage en undersøgelse af indvirkningen.

For så vidt angår det projekt, der omtales i den skriftlige forespørgsel, vil Kommissionen anmode de spanske myndigheder om nærmere kommentarer.

(¹) EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 147/90
af Yves Verwaerde og Jean-Pierre Raffarin (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(8. februar 1990)
(91/C 94/08)

Om: Lufttransport

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at fremme processen for tilladelse til at udøve femte frihedsrettighed (transport af passagerer mellem lufthavne, hvori luftfartsselskabet ikke er registreret)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert

(21. september 1990)

Den femte frihedsrettighed mellem alle fællesskabslufthavne, der er åbne for international trafik, er omfattet af beslutning 87/602/EØF (¹) undtagen kategori i-1-lufthavne. Luftfartsselskaberne må sælge 30% af kapaciteten på disse ruter som femte frihedsrettighed.

Kommissionen foreslog i sine forslag om adgang til markedet af 8. september 1989 (²) at forhøje denne grænse til 50% og at lade den gælde for alle lufthavne, der er åbne for EF-lufttrafik. Rådet har i princippet godkendt dette forslag.

(¹) EFT nr. L 374 af 31. 12. 1987, s. 19.

(²) Dok. (KOM(89) 373 endelig udg.).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 277/90
af George Patterson (ED)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(19. februar 1990)
(91/C 94/09)

Om: Restriktioner for lastbiltrafik om natten og i week-ender

Er Kommissionen ikke af den opfattelse, at de eksisterende forskelle mellem de nationale bestemmelser om restriktioner for lastbiltrafik om natten og i weekender vil udgøre en hindring for de frie varebevægelser efter 1992? Har Kommissionen derfor til hensigt at stille forslag til bestemmelser om harmonisering af de restriktioner, som

gælder for den tunge trafik, ud fra såvel et forbrugerbeskyttelsessynspunkt som på baggrund af det indre marked?

I benægtende fald hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert

(11. september 1990)

Domstolen har for nylig i sagen Torfaen Borough Council mod B&Q PLC (sag 145/88, dom af 23. november 1989) fastslået, at det i EØF-Traktatens artikel 30 indeholdte forbud mod foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative restriktioner bør fortolkes således, at det ikke finder anvendelse på nationale bestemmelser, der uden forskel gælder for importerede og indenlandske produkter, »såfremt de begrænsninger af samhandelen inden for Fællesskabet, der måtte følge heraf, ikke går ud over, hvad der er karakteristisk for bestemmelser af denne art«. Med andre ord, hvis foranstaltningerne til begrænsning af lastvognes kørsel gælder for transporterede indenlandske og importerede varer, må det for det første undersøges, om de tager sigte på et mål, der er begrundet i henhold til fællesskabsretten.

Domstolen har i sag 155/80 (Oebel 1989 (¹)) fastslået, at nationale bestemmelser om arbejdstid samt udbringning og salg af varer hviler på legitime hensyn, der tilgodeses som led i den økonomiske og sociale politik, og som er forenelige med de almene hensyn, der forfølges med Traktaten. For det andet må det undersøges, om virkningerne af sådanne nationale bestemmelser er mere vidtgående end nødvendigt af hensyn til gennemførelsen af det tilsigtede mål.

Uden at foretage en detaljeret analyse af hver enkelt foranstaltning til begrænsning af lastvognstrafikken er det derfor ikke muligt principielt at fastslå, at foranstaltninger af denne type er i strid med Traktatens bestemmelser om frie varebevægelser.

Kommissionen har på nuværende tidspunkt af følgende grunde ikke til hensigt at søge at harmonisere disse restriktioner:

- mange af disse restriktioner henhører under de lokale myndigheders beføjelser og er fastsat af hensyn til beskyttelsen af det lokale miljø eller trafiksikkerheden
- en harmonisering ville medføre, enten at nogle områder måtte opgive deres nuværende forbud, eller at andre områder, som ikke har nogen restriktioner, måtte indføre sådanne. Disse restriktioner gælder i øvrigt også for helligdage, og da helligdagene i medlemsstaterne ikke er harmoniseret, ville det være umuligt at ensrette disse restriktioner
- det er ikke givet, at harmoniserede restriktioner ville være mere fordelagtige for vognmænd end lokale forskelle, som de kan tage højde for i deres kørselsplaner.

De oplysninger, brancheorganisationerne stiller til rådighed for vognmændene om disse restriktioner, kan betragtes som udmærkede.

Ud fra et forbrugerbeskyttelsessynspunkt synes det under alle omstændigheder, at brugerne bør sikres tilstrækkelige oplysninger på dette område, navnlig med hensyn til den grænseoverskridende trafik.

I hovedsagen kunne det utvivlsomt være hensigtsmæssigt, at medlemsstaterne umiddelbart stillede en sådan information til rådighed, hvilket ikke udelukker muligheden af, at problemets europæiske virkninger tages op til samlet overvejelse på fællesskabsplan.

(¹) Samling af Domstolens Afgørelser 1981, s. 1993.

b) Danmarks og Det Forenede Kongeriges lovgivning, som efter en indledende vurdering indtil nu ikke har fået Kommissionen til at iværksætte nogen overtrædelsesprocedure som følge af manglende eller kun delvis overensstemmelse

c) de vesttyske, italienske og portugisiske bestemmelser, som endnu ikke er blevet gennemgået af Kommissionen.

2. Nej.

3. Det ærede medlem kan få de nødvendige referencer til samtlige bestemmelser via CELEX-databasen, som samtlige Fællesskabets institutioner har adgang til.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 343/90

af Hiltrud Breyer (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(26. februar 1990)

(91/C 94/10)

Om: EF-direktiv om vurdering af projekters indvirkning på miljøet

I hvor høj grad er EF-direktivet om vurdering af projekters indvirkning på miljøet blevet omsat til national ret i EF's medlemsstater?

Enhører genteknologiske projekter under dette EF-direktiv?

Hvilke gennemførelsesbestemmelser findes der for EF-direktivet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Carlo Ripa di Meana

(22. juni 1990)

1. Pr. 15. juni 1990 var der to af EF's medlemsstater, som endnu ikke havde meddelt Kommissionen deres foranstaltninger med hensyn til omsætning til national ret. Der er her tale om Grækenland og Luxembourg, som er genstand for en overtrædelsesprocedure i og med, at de ikke har indgivet officiel meddelelse om deres omsætningsforanstaltninger for dette direktivs vedkommende.

De øvrige medlemsstater har alle truffet forholdsregler til direktivets omsætning til national ret.

Heriblandt kan nævntes:

a) Belgien, Spanien, Frankrig, Irland og Nederlandene, som er genstand for en overtrædelsesprocedure i og med, at deres foranstaltninger ikke eller kun delvis er i overensstemmelse med de vedtagne bestemmelser

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 405/90

af Beate Weber (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(5. marts 1990)

(91/C 94/11)

Om: Ændring af direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle

1. Agter Kommissionen snart at forelægge Rådet et forslag til ændring af bilagene til fuglebeskyttelsesdirektivet 79/409/EØF (¹)?

2. Hvis Kommissionen har til hensigt at forelægge Rådet et forslag til ændring, har den så taget hensyn til punkt 18 i Europa-Parlamentets beslutning af 26. september 1988 (dok. A2-0181/88)?

3. Hvis Kommissionen agter at forelægge Rådet et forslag til ændring, hvilke fuglearter skal da

a) yderligere opføres på bilag I?

b) fjernes fra bilag II, del 1 og del 2?

c) yderligere opføres på bilag II, del 1 og del 2?

(¹) EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Carlo Ripa di Meana

(19. februar 1991)

Kommissionen skal henvise det ærede medlem til sit svar på mundtlig forespørgsel H-1298/90 af Bryan Cassidy under spørgetiden på mødet i januar 1991 i Europa-Parlamentet (¹).

(¹) Europa-Parlamentets forhandlinger, nr. 398 (januar 1991).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 422/90
af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(5. marts 1990)
(91/C 94/12)

Om: Lokale økonomiske faktorer og EUF-støtte

Ifølge Revisionsrettens seneste årsberetning (II, 69) tages der ved fastlæggelsen af EUF's foranstaltninger tilsyneladende ikke udgangspunkt i udnyttelse af de lokale økonomiske faktorer. Kommissionens svar forekommer spørgeren noget vagt. Vil Kommissionen uddybe dette?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín
(6. september 1990)

Kommissionen er enig med Retten i, at forberedelse af projekter og programmer, så vidt det er teknisk og økonomisk gennemførligt, bør støtte sig på anvendelse af råstoffer, der skal betales i fremmed valuta. Kommissionens hensigt med svaret var at præcisere, at denne problematik, som den tager skyldigt hensyn til ved forberedelsen af projekterne, snarere henhører under gennemførelsen af foranstaltningerne end under programmeringen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 432/90
af Yves Verwaerde og Jean-Pierre Raffarin (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(5. marts 1990)
(91/C 94/13)

Om: Bådflugtninge

Hvilke konkrete foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at træffe for at forhindre gennemførelsen af flygtningehøjkommissariatets nylige afgørelse?

Denne afgørelse om at sende de bådflugtninge tilbage, som med fare for deres liv er flygtet fra Vietnams brutale regime, taler ikke til ære for demokratiske lande.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes
(3. maj 1990)

FN's Flygtningehøjkommissariat har på intet tidspunkt truffet beslutning om at sende bådflugtningene tilbage.

Alle den seneste tids beslutninger om, hvordan man skal behandle dette store humanitære spørgsmål, er blevet truffet på initiativ af den internationale konference om indokinesiske flygtninge, der har udarbejdet et omfattende aktionsprogram, og det styringsudvalg, der er nedsat for at undersøge, hvilke foranstaltninger der yderligere måtte blive nødvendige for at gennemføre programmet.

Et af hovedelementerne i aktionsprogrammet er en bedømmelsesproces på regionalt niveau i lighed med den, der allerede foretages af myndighederne i Hongkong, for at få fastslået, om asylansøgerne rent faktisk er flygtninge, der er flygtet fra en reel fare for forfølgelse på grund af deres politiske overbevisning, religion eller race, eller om de har forladt landet for at søge at skabe en bedre fremtid for sig selv og deres familier.

De, der er flygtet fra forfølgelser, er blevet og vil fortsat blive behandlet som flygtninge med al den beskyttelse og støtte, det internationale samfund kan give under UNHCR's auspicer.

De, der har forladt Vietnam for at søge bedre økonomiske vilkår, betragtes af det internationale samfund som økonomiske indvandrere. De skal derfor opfylde samme betingelser som andre i denne kategori verden over og må opnå arbejdstilladelse og visum, inden de forlader deres hjemland. Ifølge den internationale konvention om migration skal personer, der ikke opfylder disse betingelser, straks sendes tilbage til det land, de kom fra, men de vietnamesiske asylsøgere har med international bistand fået en ekstra mulighed for at vende tilbage til deres hjemland i værdighed og uden frygt for repressalier.

Kommissionen har deltaget i konferencen og i alle styringsudvalgets møder. Sammen med de deltagende medlemsstater har den konsekvent støttet det fundamentale krav om, at problematikken omkring de vietnamesiske bådflugtninge må betragtes som et stort humanitært spørgsmål, der kræver individuel behandling af de pågældende i værdighed og sikkerhed. Kommissionen har ydet støtte til UNHCR i lejrene og behandler i øjeblikket nye forslag til yderligere finansiering via EF's budget.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 627/90
af Juan Bandrés Molet (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(20. marts 1990)
(91/C 94/14)

Om: Udvinding af sand ved Mallorca

Den spanske regerings Ministerium for Offentlige Arbejder og Byplanlægning (MOPU) lod i vinteren 1988/89 460 000 m³ sand, der var udvundet fra den fredede bugt Cala Blava, udlægge på S'Arenal-stranden (Mallorca).

MOPU's sandpumpere, der arbejder langs Baleares-øernes kyster, ødelægger systematisk bevoksningerne af midelhavstang (*posidonia oceanica*).

Hvilke oplysninger har Kommissionen til sin rådighed vedrørende udvindingen af sand ved øerne Mallorca, Menorca og Eivissa?

Er Kommissionen klar over, at der forud for disse aktiviteter ikke er foretaget nogen undersøgelse af indvirkningen på miljøet?

Agter Kommissionen at tage noget initiativ med henblik på at bevare havbunden langs med Baleares-øernes kyst?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(12. juli 1990)

Kommissionen tager de af det ærede medlem nævnte oplysninger til underretning.

Kommissionen minder om, at medlemsstaterne ikke i henhold til direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ har pligt til at give Kommissionen meddelelse om de miljøkonsekvensundersøgelser, de gennemfører i deres område.

Eftersom det nævnte projekt henhører under bilag II til dette direktiv, kan det på grundlag af den gældende spanske lovgivning imidlertid frygtes, at projektet ikke har været underkastet en konsekvensundersøgelse.

Kommissionen vil derfor indhente oplysninger hos de spanske myndigheder som led i en særlig procedure til dette formål.

Kommissionen har ikke fået underretning om udarbejdelsen af en rapport om tilfælde med udvinding af sand fra havet. Hvad angår en beslutning om at beskytte havbunden langs Baleares-øernes kyster, indgår dette ikke i Kommissionens prioriteter på mellemlang sigt.

⁽¹⁾ EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 667/90

af Hiltrud Breyer (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. marts 1990)

(91/C 94/15)

Om: Virkninger af blødgøringsmidler i plastmaterialer

I plastmaterialer anvendes der blødgøringsmidler for at opnå forskellige grader af blødhed. Navnlige udbredt er

blødgøringsmidlet diethylhexylphthalat, DIHP. Dette blødgøringsmiddel benyttes særlig ofte ved anvendelsen af PVC'er. Man har mistanke om, at blødgøringsmidler i plastmaterialer kan forårsage betydelige sundhedsmæssige problemer. Derfor spørger vi Kommissionen:

1. Hvilke persistente eller bioakkumulerbare blødgøringsmidler eller persistente nedbrydningsprodukter af blødgøringsmidler har Kommissionen kendskab til?
2. Hvilke virkninger har blødgøringsmidler på dyrs og menneskers frugtbarhed?
3. Har blødgøringsmidler kræftfremkaldende virkninger?
4. Hvor høje koncentrationer af blødgøringsmidler har man hidtil kunnet konstatere i maritime systemer?
5. Hvilken virkning har blødgøringsmidler, der tilføres det menneskelige legeme via ernæring hhv. medicinsk behandling, f.eks. gennem infusionsposer?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(1. august 1990)

Inden for rammerne af direktiv 67/548/EØF⁽¹⁾ om klassificering og etikettering af farlige stoffer har Kommissionen endnu ikke som helhed studeret den gruppe stoffer, der anvendes som blødgøringsmidler. Men det mest anvendte blødgøringsmiddel, bis (2-ethylhexyl)phthalat (DEHP), er blevet evalueret.

Efter en detaljeret gennemgang af de foreliggende data nåede eksperterne til den konklusion, at DEHP ikke kan klassificeres som et kræftfremkaldende eller et fosterbeskadigende stof.

De understregede især, at der ikke er konstateret usædvanlige svulstdannelser hos nyredialysepatienter, som udsættes for DEHP via lækager fra slangerne i dialyseapparatet. Der er ikke fundet nogen årsagssammenhæng mellem peroxisom forøgelse fremkaldt af kemikalier og kræftfremkaldende stoffer i rotter og mus. Betydningen for mennesker er ikke fastslået.

For så vidt angår rammedirektivet 89/109/EØF⁽²⁾ om materialer og genstande beregnet på at komme i berøring med levnedsmidler, og navnlig særdirektiverne om plast, har Kommissionen allerede undersøgt alle anvendte blødgøringsmidler. For visse af disse blødgøringsmidler har Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler (SCF) opstillet en acceptabel daglig indtagelse (TDI), medens den for andre blødgøringsmidler var ude af stand til at afgive en udtalelse som følge af de foreliggende toksikologiske datas utilstrækkelighed. Kommissionen vil tage hensyn til udtalelsen fra SCF i det kommende direktiv om positivlisten over tilsætningsstoffer, som er under udarbejdelse. For så vidt angår det nævnte specifikke stof (DEHP) har

SCF for nylig igen evalueret dette stof og er nået til den konklusion, at der ikke er nogen virkelig kræftisiko for mennesker forbundet med vandrings af DEHP fra levnedsmiddelemballage. SCF har derfor på ny udstedt en TDI på 0—250 mg/kg legemsvægt for forbindelserne, som tidligere var trukket tilbage på grund af mistanken om kræftfremkaldende virkninger. Eftersom anvendelsen af DEHP som blødgøringsmidler for PVC nu er meget begrænset i Europa, er den anslåede udsættelse for mennesker af vandrende DEHP fra emballage ubetydelig og med sikkerhed lavere end TDI. Der er derfor ingen risiko for mennesker som følge af levnedsmiddelforurening.

Såvidt det er Kommissionen bekendt, er koncentrationen af blødgøringsmidler i marine systemer aldrig blevet undersøgt, i hvert fald ikke i forbindelse med de internationale konventioner, hvor Kommissionen repræsenterer Fællesskabet.

(¹) EFT nr. L 196 af 16. 8. 1967.

(²) EFT nr. L 40 af 11. 2. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 867/90

af Florus Wijzenbeek (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(9. april 1990)

(91/C 94/16)

Om: Omkostninger og fordele i forbindelse med det indre marked

Har Kommissionen kendskab til en sortbog, som er udarbejdet af Harry Vos Int. Transport BV om omkostninger i forbindelse med hindringer af grænsepassagen?

Kan Kommissionen bekræfte, at disse oplysninger er korrekte? Kan Kommissionen på grundlag af disse oplysninger udarbejde en oversigt til brug for transportvirksomhederne om de ekstra omkostninger, som påføres transportsektoren gennem enkeltstående og strukturelle hindringer ved grænsepassage?

Det samme gælder sikkerheden for roll-on-roll-off færges.

Er Kommissionen ikke af den opfattelse, at der må udarbejdes nye forslag til retsakter med henblik på at forbedre disse færgers stabilitet og flydeevne?

I bekræftende fald, er det Kommissionens hensigt at udarbejde sådanne forslag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert

(21. september 1990)

Kommissionen har for nylig gjort sig bekendt med den af Harry Vos International Transport udarbejdede sortbog.

Nævnte transportvirksomhed opregner forskellige gener, såsom strejker blandt toldpersonalet eller inden for transportsektoren (transportvirksomheder mv.), foranstaltninger vedrørende indførsel af brændstof og tillige foranstaltninger som følge af klimatiske forhold osv.

Som følge af mangfoldigheden af de rejste problemer og disses årsager har Kommissionen ikke rådighed over alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere de eventuelle omkostninger, der er forbundet hermed.

Men den vil dog påpege, at den udfolder alle mulige bestræbelser for at sikre den fri udveksling af varer inden for EF, og at den under toldpersonalets forskellige strejker (bl.a. den i sortbogen omhandlede) har henvendt sig til det pågældende lands myndigheder for at gøre dem opmærksom på deres forpligtelser over for Fællesskabet.

Etableringen af det store indre marked i 1993 vil medføre, at enhver kontrol af godstransporten ved Fællesskabets indre grænser afskaffes.

Med det for øje startede man i 1985 med en gradvis afskaffelse af kontrollen.

Blandt de forskellige foranstaltninger, som for nylig er truffet på Kommissionens initiativ, bør især nævnes bestemmelserne om afskaffelse af forpligtelsen til at afgive grænseovergangsattest ved passage af en grænse inden for Fællesskabet (¹), ændringen af forordning (EØF) nr. 3/84 med henblik på en bredere anvendelse af bestemmelsen om varernes midlertidige anvendelse i en eller flere andre medlemsstater (²) samt Rådets forordning (EØF) nr. 1460/89 om afskaffelse af kontrol ved medlemsstaternes grænser i forbindelse med transport ad landevej og indre vandveje (³).

I Rådets direktiv 68/297/EØF af 19. juli 1968 om gennemførelse af ensartede bestemmelser for afgiftsfri indførsel af brændstof, som indeholdes i erhvervskøretøjers brændstofbeholdere (⁴), som senest ændret ved Rådets direktiv 85/347/EØF (⁵), hedder det, at: Medlemsstaterne tillader afgiftsfri indførsel af følgende mængder brændstof i erhvervskøretøjers normale tanke:

- a) 200 liter pr. køretøj pr. rejse, når det drejer sig om køretøjer, der er egnede og beregnede til transport af varer mod eller uden vederlag
- b) 600 liter pr. køretøj pr. rejse, når det drejer sig om køretøjer, der er egnede og beregnede til at befordre mere end ni personer, føreren iberegnet, mod eller uden vederlag.

Kommissionen sendte den 10. juli 1986 Rådet et direktivforslag (⁶), der indebærer en udvidelse af ovennævnte bestemmelser, så alle erhvervskøretøjer afgiftsfrit må indføre 600 liter brændstof.

Med hensyn til Østrigs forbud mod kørsel om natten kan det anføres, at transportministrene fra Italien, Forbunds-

republikken Tyskland og Østrig har indledt en række forhandlinger, som Kommissionen deltager i. I forbindelse hermed kunne der den 9. maj 1990 i Rom indgås visse kompromiser. Bl.a. lykkedes det at forlænge dispensationerne fra dette forbud til slutningen af 1990.

For så vidt angår ro-ro-færgers sikkerhed, bør det nævnes, at Kommissionen støtter ethvert initiativ til forbedring af færgernes stabilitet.

I den forbindelse kan den henvise til de grundige undersøgelser, som Det Forenede Kongeriges transportministerium lader udføre på dette område, foranlediget af Herald of Free Enterprise-ulykken. På baggrund af resultatet af disse undersøgelser, der ifølge Det Forenede Kongeriges myndigheder vil føre til verdensomspændende initiativer (inden for IMO — Den Internationale Søfartsorganisation), vil Kommissionen overveje muligheden af selv at tage et initiativ.

(¹) EFT nr. L 51 af 27. 2. 1990, s. 1.

(²) EFT nr. L 130 af 12. 5. 1989, s. 1.

(³) EFT nr. L 390 af 30. 12. 1989, s. 18.

(⁴) EFT nr. L 175 af 23. 7. 1968, s. 15.

(⁵) EFT nr. L 183 af 16. 7. 1985, s. 22.

(⁶) EFT nr. C 183 af 22. 7. 1986, s. 8.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 927/90

af Carlos Pimenta (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(17. april 1990)

(91/C 94/17)

Om: EF's gennemførelse af Bern-konventionen

Hvem er i forbindelse med Bern-konventionen ansvarlig — EF, den pågældende medlemsstat eller begge — for beskyttelsen af følgende arter i EF:

1. Den spanske los?
2. Den korsikanske spætmejs?
3. Torskemundarten *Linaria algarviana*?

og på hvilket retsgrundlag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Carlo Ripa di Meana

(5. december 1990)

Beskyttelsen af lossen i Spanien og torskemundarten i Algarve (*Linaria algarviana*) sorterer som ansvarsområder under de pågældende medlemsstater.

Beskyttelsen af den korsikanske spætmejs er omfattet af Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (¹) og henhører dermed altså under såvel Fællesskabets kompetence som medlemsstaternes.

(¹) EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 947/90

af Enrique Sapena Granell (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(17. april 1990)

(91/C 94/18)

Om: Problemer i forbindelse med bestemmelserne om adgangen til at udføre transportvirksomhed

1. Det nuværende forslag til direktiv om erhvervskørekort indeholder strengere bestemmelser end direktivet af 16. december 1966 om erhvervsuddannelsescertifikat. Agter Kommissionen at opretholde denne dobbelthed i bestemmelserne, hvor »lex generalis« i realiteten er strengere end »lex specialis«?

2. Anser Kommissionen det ikke for mere hensigtsmæssigt at indarbejde beviset for adgang til at udføre transportvirksomhed i førerbeviset, således at der kun findes ét adgangsbevis og man undgår kravet om flere dokumenter og de heraf følgende kontrolvanskeligheder for medlemsstaternes myndigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Karel Van Miert

(21. september 1990)

I forslaget til et nyt direktiv om EF-kørekortet (KOM(88) 705 endelig udg.), som i det eksisterende direktiv 89/1263/EØF (¹), fastsættes en hel række bestemmelser om uddannelsen og de lægelige krav for at opnå et kørekort.

Angående uddannelsen, anføres i bilag II til forslaget de kundskaber, færdigheder og adfærd, der er forbundet med kørsel med motorkøretøj, hvor hovedformålet er oplæring i de elementer, der er nødvendige for at opnå en sikker kørsel. Disse er generelle for alle kategorier af kørekort, mens nogle har en særlig karakter afhængig af køretøjets type.

I det nævnte forslag bekræftes et system med opdeling af kategorierne af kørekort afhængig af køretøjets type (baseret på det system, som er beskrevet i Wienerkonventionen og direktiv 80/1263/EØF). Denne opdeling er fastsat efter køretøjets masse og det antal passagerer, der skal beføres, og dette uafhængigt af køretøjets anvendelse, dvs. erhvervsmæssig eller privat transport.

Rådets direktiv 76/914/EØF ⁽²⁾, som det ærede medlem henviser til, har en anden rækkevidde, eftersom det drejer sig om minimumsniveaet for uddannelse for at opnå et kvalifikationsbevis (som fastsat i bestemmelserne på det sociale område, bl.a. ved Rådets forordning (EØF) nr. 543/69 ⁽³⁾).

For at opnå et kvalifikationsbevis forudsættes det, at den pågældende i forvejen er indehaver af et kørekort i kategori C eller D (transport af henholdsvis gods eller personer).

I bilaget til direktiv 76/914/EØF fastsættes en række minimumskundskaber (medlemsstaterne kan kræve en bredere uddannelse), »for så vidt de ikke allerede er omfattet af uddannelsen med henblik på opnåelse af førerbevis«.

Visse af de kundskaber, der er omhandlet i dette bilag, vedrører administrative eller lovmæssige aspekter med hensyn til transport, som går videre end den uddannelse med henblik på kørsel eller sikkerhed, som omhandles i direktiv 80/1263/EØF eller i det af det ærede medlem nævnte forslag KOM(88) 705 om EF-kørekortet.

Kommissionen er derfor af den opfattelse, at lovgivningen om førerens kvalifikationsbevis samt direktiv 74/562/EØF ⁽⁴⁾ om adgang til erhvervet med godstransport, som ikke nødvendigvis tager sigte på føreren, men på transportvirksomheden — fortsat skal være adskilt fra lovgivningen om kørekortet.

⁽¹⁾ EFT nr. L 375 af 31. 12. 1980.

⁽²⁾ Rådets direktiv af 16. 12. 1976 om minimumsniveaet for uddannelse af visse førere af køretøjer i transport ad landevej (EFT nr. L 357 af 29. 12. 1976, s. 36).

⁽³⁾ EFT nr. L 77 af 29. 3. 1969.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv om adgang til erhvervet med personbefordring ad landevej i indenlandsk og international transport (EFT nr. L 308 af 19. 11. 1974).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 963/90

af Dieter Rogalla (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. april 1990)

(91/C 94/19)

Om: Tysk-græske projekter om landskabspleje og beskæftigelse af unge

1. Er det korrekt, at et projekt om beskæftigelse af unge inden for landskabspleje og planteskolevæsen, som var blevet udarbejdet af gartneriet, Gebr. Wickenbrock, Altenberge, Kreis Steinfurt, uanset den oprindelige planlægning ikke kan realiseres på grund af manglende økonomiske midler?

2. Er Kommissionen indstillet på i givet fald på ny at se på dette projekt, som initiativtagerne havde modtaget til-

sagn om, således at det kan gennemføres i et af de kommende regnskabsår?

3. Hvilke erfaringer har Kommissionen med sådanne projekter i medlemsstater, som tager sigte på beskæftigelse af unge ledige, og hvad er årsagerne til, at det finansielle grundlag for sådanne projekter ikke kan udvides væsentligt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(29. juni 1990)

I mangel af oplysninger, der ville gøre det muligt for Kommissionen at foretage de nødvendige efterforskninger vedrørende det af det ærede medlem rejste spørgsmål, må Kommissionen beklage, at den ikke i øjeblikket kan besvare forespørgselen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 973/90

af Christopher Jackson (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. april 1990)

(91/C 94/20)

Om: Brandsikringsventiler fra virksomheden Beazley

Kommissionen oplyste i sit svar på min skriftlige forespørgsel nr. 2260/88 ⁽¹⁾ af 7. januar 1989 om tyske krav om supplerende godkendelse af brandsikringsventiler, at den var i færd med at studere det yderligere materiale, jeg havde fremskaffet om brandsikringsventiler fra virksomheden Beazley. Hr. Beazley skrev den 25. maj 1989 til det generaldirektorat i Kommissionen, der behandlede sagen, og fremkom med relevante oplysninger, men fik intet svar.

1. Er Kommissionen enig i, at et krav om dobbelt godkendelse, der nødvendiggør afprøvning to gange, er uacceptabelt?
2. Hvorfor er behandlingen af ovennævnte sag blevet forsinket så meget?

⁽¹⁾ EFT nr. C 202 af 7. 8. 1989, s. 24.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(20. juli 1990)

Kommissionen henviser det ærede medlem til svaret på hans skriftlige forespørgsel nr. 2260/88 ⁽¹⁾, hvoraf det fremgår, at Kommissionen har iværksat en undersøgelse af, om de nævnte forhold er en overtrædelse af Traktaten.

Det ærede medlem blev oplyst herom ved brev fra Kommissionen af 8. maj 1989. Det fremgik også af brevet, at Kommissionen ikke havde oplysninger nok til en sådan undersøgelse. Derfor bad Kommissionen det ærede medlem om at skaffe yderligere oplysninger om en række nærmere spørgsmål.

Supplerende oplysninger blev fremsendt til Kommissionen af den pågældende vælger i brev af 25. maj 1989. Kommissionen undersøgte disse oplysninger, som viste sig ikke at være fyldestgørende. For at undgå, at sagen trak unødigt i langdrag, og for at få materiale, som kunne sætte Kommissionen i stand til at henvende sig til de tyske myndigheder, kontaktede Kommissionen derefter den pågældende vælger direkte og bad ham sende yderligere en række specifikke oplysninger og dokumentation om produktet, om hvilken form for typegodkendelsesprocedure han er underlagt, og om hvilken form for prøvning der skal udføres i denne forbindelse.

Vælgeren bekræftede ved brev af 10. juli 1989, at han havde leveret Kommissionen alle de oplysninger, han rådede over.

Den 22. september 1989 skrev Kommissionen til de tyske myndigheder med oplysning om det ærede medlems klage og udbad sig bemærkninger hertil. De tyske myndigheder har ikke svaret.

Kommissionen vil inden længe igen tage kontakt med de tyske myndigheder om sagen.

(¹) EFT nr. C 202 af 7. 8. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 987/90

af Anna Hermans (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. april 1990)

(91/C 94/21)

Om: Biologisk nedbrydelig emballage

Biologisk nedbrydelig emballage kan yde et vigtigt bidrag til løsning af det stadig alvorligere affaldsproblem i Det Europæiske Fællesskab.

Kan Kommissionen oplyse:

1. Om den finansierer forskningsprojekter vedrørende udvikling af sådanne materialer — og i bekræftende fald hvilke?
2. Til hvilke lande, institutioner og virksomheder ydes der EF-støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(6. september 1990)

Kommissionen har endnu ikke udviklet nogen politik vedrørende bionedbrydelige emballager. Den finansierer

heller ikke forskning med henblik på at udvikle sådanne produkter. Den vil se nærmere herpå i forbindelse med det arbejde, den agter at udføre med henblik på fællesskabsaktioner på området plastaffald og emballageaffald.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1017/90

af Gérard Monnier-Besombes (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(11. maj 1990)

(91/C 94/22)

Om: Anvendelse af direktiv 79/409/EØF i særlige beskyttelseszoner for lammegrib (*Gypaetus barbatus*) i Frankrig

Kan Kommissionen oplyse, hvilke særlige beskyttelseszoner der er oprettet i Frankrig i medfør af direktiv 79/409/EØF (¹) med henblik på bevarelse af lammegrib (*Gypaetus barbatus*) i de bjergområder, hvor de endnu findes?

(¹) EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(28. juni 1990)

Der er i Frankrig ikke oprettet noget særligt beskyttet område i medfør af direktiv 79/409/EØF med henblik på at bevare lammegribben (*Gypaetus barbatus*) — hverken i Pyrenæerne (hvor arten har sit levested og yngler) eller i Alperne (hvor den først for nylig er blevet genindført).

Kommissionen er i kontakt med de franske myndigheder med henblik på blandt de særligt beskyttede områder også at få medtaget de lokaliteter, som huser *Gypaetus barbatus*.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1092/90

af Raymonde Dury (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(10. maj 1990)

(91/C 94/23)

Om: Solunor-værket

Solunor-værket, som ligger på fransk jord nogle hundrede meter fra den belgiske grænse, raffinerer brugte

motorolier med henblik på at udvinde basisstofferne, som derefter på ny afsættes til smørelieindustrien.

Indbyggerne i den charmerende grænseby Templeuve klager over forskellige gener (modbydelig lugt, kvælende luft), som de er udsat for, og som synes at stamme fra det forbrændningsanlæg, hvor reststofferne fra olieraffineringen afbrændes ved en temperatur på flere tusinde grader.

For at berolige indbyggerne i nævnte kommune bedes Kommissionen oplyse, om der er foretaget undersøgelser af røgens giftighed? I bekræftende fald med hvilket resultat, og er der i benægtende fald planer om at gennemføre en sådan undersøgelse?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(21. juni 1990)

Kommissionen har for nylig modtaget oplysninger om de af det ærede medlem nævnte problemer i forbindelse med Solunor, og den er i færd med at undersøge disse oplysninger. Anlæggets aktiviteter sorteres under direktiv 75/439/EØF⁽¹⁾ om bortskaffelse af olieaffald og direktiv 78/319/EØF⁽²⁾ om giftigt og farligt affald. Ifølge artikel 2 i direktiv 75/439/EØF og artikel 5 i direktiv 78/319/EØF har medlemsstaterne pligt til at sørge for, at olieaffald og giftigt og farligt affald, som kan opstå ved regenerering, bortskaffes, uden at menneskers sundhed bringes i fare og uden at miljøet skades.

(¹) EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 31.

(²) EFT nr. L 84 af 31. 3. 1978, s. 43.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1113/90

af Jaak Vandemeulebroucke (ARC)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(14. maj 1990)

(91/C 94/24)

Om: Forbindelserne mellem EF og USA

Den 12. december 1989 opfordrede den amerikanske udenrigsminister James Baker under en tale i Berlin til om muligt gennem en aftale at styrke forbindelserne mellem USA og EF.

Han sagde bl.a.: »(...) Vi foreslår, at USA og EF enten gennem en aftale eller under en anden samarbejdsform

forsøger at nå frem til en betydelig styrkelse af både de institutionelle forbindelser og samrådsprocedurerne. (...) Vi foreslår, at vore drøftelser herom føres sideløbende med EF's bestræbelser i forbindelse med det indre markeds gennemførelse i 1992, således at planerne for et samspil mellem USA og EF kan udvikle sig fortløbende med udviklingerne inden for Fællesskabet. (...)« I slutningen af sin tale nævnte Baker desuden forholdet mellem NATO og EF-institutionerne: »Samtidig vil den store overlappning mellem NATO- og EF-institutionerne vokse. Resultatet af denne overlappning må være en fælles indsats, ikke gnidninger. En bedre kommunikation mellem EF- og NATO-institutionerne bliver derved mere påtrængende.«

1. Har den amerikanske regering allerede forelagt udførlige forslag om eventuelle tættere institutionelle forbindelser og samrådsprocedurer mellem USA og EF og/eller om forholdet mellem NATO og EF?
2. Hvordan forholder den sig til forslaget om etablering af nærmere institutionelle forbindelser og samrådsprocedurer mellem EF og USA og en forbedret kommunikation mellem EF og NATO?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(24. september 1990)

Kommissionen og De Forenede Staters regering deler den opfattelse, at forbindelserne mellem EF og USA bør styrkes og det bilaterale samarbejde på områder af fælles interesse udvides. Dette bør ske både af geopolitiske årsager og for at forbedre de bilaterale forbindelser som sådan ved i stedet for handelspolitiske uoverensstemmelser i højere grad at satse på et positivt, konstruktivt samarbejde. Fællesskabets kompetence og den neutralitet, som en af medlemsstaterne opretholder, gør det vanskeligt at etablere formelle forbindelser mellem EF og NATO. Spørgsmålet om nærmere forbindelser mellem disse to institutioner er aldrig blevet taget op til formel drøftelse af USA, selv om spørgsmål, der har tilknytning til sikkerhed i bredere forstand, er blevet drøftet, navnlig i relation til udviklingen i Østeuropa.

I mellemtiden er der taget visse skridt til at intensivere og uddybe dialogen mellem EF og USA. Det er allerede aftalt, at der vil finde to fritstående ministermøder sted hvert år, ét i Bruxelles og ét i Washington, og ikke som hidtil et enkelt møde ved afslutningen af NATO-ministermødet i december. Der er også fastlagt et princip om at arrangere møder mellem præsident George Bush og formand Jacques Delors når som helst, der er lejlighed til det.

De regelmæssige ministermøder suppleres med to møder hvert år mellem højtstående embedsmænd (under forsæde af generaldirektøren for GD I og »departmentchefen for

økonomi og landbrug«. Formålet med disse møder er at sikre et tilstrækkeligt overblik over samarbejdet på områder af fælles interesse.

De hyppige ad hoc-møder på politisk plan mellem medlemmer af Kommissionen og den amerikanske regering vil naturligvis fortsætte og vil finde sted, når det anses for nødvendigt, eller når lejlighed bydes. Desuden intensiveres samarbejdet på embedsmandsplan med henblik på at bilægge eksisterende uoverensstemmelser på det handelsmæssige område og for at sikre, at der i tide kan gives et varsel om spørgsmål, som vil kunne udvikle sig til virkelige problemer, hvis de ikke straks tages op til behandling. Samtidig tages der bevidst initiativer til at udbyde og udvide samarbejdet på områder af fælles interesse.

Endvidere mødte formanden for Det Europæiske Råd, Charles J. Haughey, præsident George Bush den 27. februar 1990 for bl.a. at drøfte spørgsmålet om en styrkelse af forbindelserne med De Forenede Stater. Det aftales på det pågældende tidspunkt, at der under hvert formandskab skulle afholdes et møde mellem De Forenede Staters præsident og formanden for Det Europæiske Råd. Der blev også opnået enighed om, at der hvert år yderligere skulle holdes et møde mellem den amerikanske udenrigsminister, EF-landenes tolv udenrigsministrene og Kommissionen. Det første af disse møder fandt sted den 3. maj 1990. Det aftales endvidere, at der i højere grad skulle opretholdes kontrakter mellem parterne på officielt plan vedrørende spørgsmål henhørende under det europæiske politiske samarbejde. Der har allerede fundet sådanne møder sted om Afrika, Mellemamerika og Mellemøsten.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1158/90

af Astrid Lulling (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(14. maj 1990)

(91/C 94/25)

Om: Reklame fra Kommissionens side mod Eurochecks

Kommissionen henviser i sin sjette årsberetning til Europa-Parlamentet om kontrollen med gennemførelse af fællesskabsretten — 1988 — (KOM/89/411 endel.), punkt 88, om opkrævning af provisionen på Eurochecks, til en opfordring, der er udsendt til offentligheden vedrørende disse opkrævninger. Kommissionen bedes meddele ordlyden af denne opfordring og i hvilken form, den udsendes til offentligheden.

1. Hvad har foranlediget Kommissionen til i ovennævnte beretning ligefrem at reklamere mod Eurochecks, eftersom ethvert betalingssystem normalt medfører omkostninger?
2. Har Kommissionen foretaget en sammenligning mellem Eurocheck-systemet og de øvrige betalingssystemer,

og har den ligeledes sendt en opfordring til offentligheden for at opnå genparter af korrespondance med de ansvarlige for disse andre systemer vedrørende opkrævning af provisioner og andre omkostninger?

3. Kan Kommissionen meddele, hvor mange breve den har modtaget, og over hvor lang en periode?
4. Er Kommissionen rede til at tilsende de berørte parter de klager, som den omtaler offentligt?
5. Har Kommissionen ikke overvejet, at den med denne fremgangsmåde risikerer at bryde sin tavshedspligt, hvilket vil kunne give anledning til sagsanslæg på grundlag af ansvarsbestemmelserne i EØF-Traktatens artikel 215?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af sir Leon Brittan

(20. november 1990)

1. I forbindelse med en overtrædelsesprocedure, der var iværksat over for Italien i anledning af en diskriminerende afgift, der pålægges alle udenlandske checks, hvoraf langt de fleste er eurocheques, opfordrede Kommissionen — ved en pressemeddelelse udsendt sidst i juli 1988 — offentligheden til at kræve de for eurochequesordningen gældende vilkår overholdt og i givet fald klage over for de berørte banker eller i sidste instans over for Kommissionen. Kommissionen, der er klar over, at eurocheques normalt er billigere end andre betalingssystemer, når der skal foretages internationale transaktioner, havde på ingen måde til hensigt at lancere en kampagne mod eurocheques.

2. Da der ikke ses at være anledning til her at komme ind på andre betalingssystemer, har Kommissionen ikke foretaget en sammenligning af de vilkår, der gælder for de forskellige betalingssystemer. Men da dette problem er af almen interesse, har Kommissionen for nyligt offentliggjort et debatoplæg med titlen »Betalingsystemer i det indre marked«⁽¹⁾, hvoraf et særskilt eksemplar fremsendes til det ærede medlem.

3. Kommissionen har modtaget ca. 40 klager, der kan være en reaktion på udsendelsen af den ovennævnte pressemeddelelse. Klagerne indgik primært til Kommissionen i perioden fra august til september 1988.

4. Kommissionens tjenestegrene har i løbet af sommeren 1988 afholdt et møde med en repræsentant for International Eurocheque og har siden haft en lang række kontakter på grund af klager, der i de fleste tilfælde skyldes det forhold, at brugerne ikke havde overholdt de betingelser, der gælder for anvendelsen af Eurocheque-systemet (herunder navnlig overholdelse af de øvre beløbsmæssige grænser og udstedelse i den lokale valuta).

5. Kommissionen mener ikke, at der er nogen risiko for krænkelse af tavshedspligten.

(¹) Dok. KOM(90) 447.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1175/90
af Frédéric Rosmini (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(14. maj 1990)
(91/C 94/26)

Om: Middelhavssuperlyntoget

Med det franske middelhavssuperlyntog kan man rejse fra Marseille til Paris på tre timer. Forbindelsen Spanien-Italien med samme transportform er af afgørende betydning for hele Sydfrankrig i almindelighed og Marseilleområdet i særdeleshed.

Har Kommissionen udarbejdet en plan for istandsættelse og udbygning af jernbanenettet, som kan forelægges Rådet inden for en rimelig frist? Har Kommissionen inddraget den økologiske dimension i sine forslag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert
(6. september 1990)

Kommissionen er i øjeblikket med bistand fra en gruppe eksperter på højt niveau ved at udarbejde en plan over det europæiske net for højhastighedstog. Denne plan vil blive forelagt Rådet i slutningen af dette år.

Dette arbejde omfatter selvfølgelig også den økologiske dimension. Kommissionen gør i den henseende opmærksom på, at det ifølge Rådets direktiv 85/337/EØF (¹) er obligatorisk at foretage en vurdering af indvirkningerne på miljøet af projekter om anlæg af spor for højhastighedstogtrafikken.

(¹) EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1194/90
af Cristiana Muscardini (NI)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(14. maj 1990)
(91/C 94/27)

Om: Havn og lufthavn i Catania

Kommissionen bedes oplyse, om den ikke finder, at det på baggrund af de særlige sicilianske geografiske forhold

(hvor de to vigtigste byer er beliggende i hver sin ende af området med de heraf følgende uundgåelige kommunikationsmæssige konsekvenser og vanskeligheder) ville være rimeligt, om Catanias havn og lufthavn tildeltes samme vilkår som de, der gælder for Palermo?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan
(6. juli 1990)

Kommissionen lægger stor vægt på at få skabt bedre kommunikationslinjer mellem Sicilien og fastlandet.

De italienske myndigheders ansøgninger om samfinansiering af projekter med henblik på forbedring af havne- og lufthavnsinfrastrukturen er altid blevet behandlet positivt af EFRU.

Dette har også været tilfældet med lufthavnen i Palermo, og det samme gælder lufthavnen i Catania, hvortil Kommissionen i december 1985 ydede en EFRU-støtte på 605 319 117 lire svarende til 50% af omkostningerne i forbindelse med et radiostyringsanlæg af typen »ILS«, og i december 1987 en støtte på 17,5 mia. lire svarende til 50% af de forventede omkostninger i forbindelse med en ny landingsbane samt belynings-, kloakerings- og radiostyringsanlæg.

Hvis Kommissionen modtager andre ansøgninger om finansiering af denne type infrastruktur på Sicilien, vil de blive behandlet omhyggeligt under hensyntagen til de trafikprognoser, der forelægges som dokumentation sammen med ansøgningen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1197/90
af Florus Wijsenbeek (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(14. maj 1990)
(91/C 94/28)

Om: Fremstilling af tandproteser til offentligheden

I betænkning fra Udvalget om Retlige Anliggender og Borgernes Rettigheder, dok. A2-0098/87 (¹), som Europa-Parlamentet vedtog enstemmigt på plenarmødet den 18. september 1987, opfordres Kommissionen »til at foretage en undersøgelse af situationen for klinisk tandteknik i de forskellige medlemsstater og de forskellige lovbestemmelser, der gælder herfor«.

Tandteknikererhvervet udøves af en gruppe faguddannede personer. En klinisk tandtekniker med den nødvendige erfaring og eksamen både fremstiller og tilpasser således selv patientens tandprotese uden en tandlæges medvirken.

Der bør derfor skelnes klart mellem laboratorietandteknikere, (der arbejder i tandlægelaboratorier efter anvisning

fra en tandlæge) og kliniske tandteknikere (der efter at have uddannet sig til laboratorietandteknikere tager en videreuddannelse for at kunne arbejde direkte og selvstændigt med fremstilling og tilpasning af patienternes tandproteser).

Udvalget om Miljø- og Sundhedsanliggender og Forbrugerbeskyttelse har enstemmigt henstillet til medlemsstaterne at anerkende tandteknikererhvervet (udtalelse PE 89.159 af 1. marts 1984).

Tandteknikererhvervet nyder lovmæssig anerkendelse i følgende medlemsstater: Danmark, Spanien, Portugal og Nederlandene.

En offentlig meningsmåling foretaget af »Marketing and Opinion Research Management Ltd« (MORI) i august 1989 viste, at blandt folk med tandproteser svarede 66 % af de adspurgte i Det Forenede Kongerige, at de foretrak frit at kunne vælge mellem tandlæger og tandteknikere med hensyn til fremstilling af tandproteser.

1. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen iværksat eller påtænker den at iværksætte for at efterkomme Parlamentets opfordring i første afsnit ovenfor?
2. Vil Kommissionen, på baggrund af forbrugernes klare stillingtagen til fordel for tandteknikere, nedsætte en arbejdsgruppe, som skal undersøge og udarbejde en beretning om tandteknikernes rolle i forbindelse med fremstillingen af tandproteser i Fællesskabet?
3. Vil Kommissionen på baggrund af forbrugernes udbrede interesse for dette spørgsmål, i det mindste undersøge og udarbejde en rapport om erfaringerne i Danmark, hvor tandteknikererhvervet siden 1979 har nydt lovmæssig anerkendelse som selvstændigt erhverv?

(¹) EFT nr. C 281 af 19. 10. 1987, s. 206.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**
(24. september 1990)

Kommissionen forelagde den 26. juni 1989 Rådet et forslag til direktiv om en anden generel ordning for anerkendelse af erhvervskompetencegivende uddannelser, som supplerer direktiv 89/48/EØF (¹). Forslaget vedrører alle erhvervskompetencegivende uddannelser, som hverken er omfattet af direktiv 89/48/EØF (²) — som kun vedrører videregående uddannelser af mindst tre års varighed — eller af noget andet direktiv. Den vil således også omfatte kliniske tandteknikere (der selvstændigt uden bistand fra en tandlæge kan tilpasse tandproteser). I sin udtalelse om dette direktivforslag støtter Europa-Parlamentet denne generelle fremgangsmåde, som Kommissionen første gang anvendte i direktiv 89/48/EØF, hvorefter der

bevidst ses bort fra en forudgående koordinering af uddannelserne og de professionelle aktivitetsområder.

Kommissionen prioriterer for øjeblikket generelle løsninger som den ovenfor beskrevne, men vil dog ikke udelukke, at den på baggrund af erfaringerne fra gennemførelsen af de to generelle ordninger for anerkendelse af erhvervskompetencegivende uddannelser vil fremsætte forslag med særligt henblik på at forbedre bevægeligheden inden for disse erhverv, såfremt der i de pågældende erhvervskredse er enighed om, hvilke foranstaltninger der bør træffes, og tilstrækkelig tilslutning fra medlemsstaterne side.

(¹) EFT nr. C 263 af 16. 10. 1989.

(²) EFT nr. L 19 af 24. 1. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1227/90
af Miguel Arias Cañete (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(22. maj 1990)
(91/C 94/29)

Om: Det flerårige udviklingsprogram for akvakultur (1987—1991), som Spanien har forelagt

Kan Kommissionen på baggrund af sin beslutning 88/9/EØF af 11. december 1987 om det flerårige udviklingsprogram for akvakultur (1987—1991) (¹), som Spanien har forelagt i medfør af forordning (EØF) nr. 4028/86 (²), oplyse: Hvad er programmets konkrete målsætninger (i prioriteret rækkefølge), og hvilke midler skal der afsættes hertil?

(¹) EFT nr. L 4 af 7. 1. 1988, s. 26.

(²) EFT nr. L 376 af 31. 12. 1986, s. 7.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín**
(21. september 1990)

Det globale mål for programmet er at incitere til hurtig og væsentlig udvikling af akvakultur for alle arter, der er egnet til opdrætsmetoder, som sikrer en rimelig fortjeneste.

Det er klækkerier og yngelanstalter for fisk og skaldyr, som Spanien har mest trængende behov for.

Udviklingen af akvakultur i saltvand finder hovedsagelig sted på Andalusias atlantehavskyst i området Calicia, Cantabria og Catalonia.

Det samlede beløb for erhvervsinvesteringer er skønnet til 28 700 000 000 pta. (198 400 000 ecu), hvoraf 23 400 000 000 pta. er afsat til dambrug og muslingeavl

i saltvand og brakvand. Tilskuddet fra offentlige midler er fastsat til 10% af det samlede investeringsbeløb.

Der forudses en investering på 2 500 000 000 pta. (17 280 000 ecu) til anlæggelse af kunstige rev.

Den forventede produktionsforøgelse takket være disse investeringer kan sammenfattes således:

(ton)

	1985	1995 (*)	Produktionsstigning
Fisk	417	33 134	32 717
Skaldyr	36	8 061	8 500
Bløddyr	304 025 (?)	377 500	73 524

(*) I programmet regnes der med de nævnte investeringer indtil den 31. december 1991. Fristerne for opførelse og igangsættelse af anlæggene må tages i betragtning ved evalueringen af de for 1995 fastsatte produktionsmål.

(?) Skøn.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1233/90

af Jean-Pierre Raffarin (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. maj 1990)

(91/C 94/30)

Om: Seudre-flodens venstre bred og mål 5b

Flodens Seudres højre bred er den sydlige grænse i zone-II (eller Marais-zonen) for støtteberettigelse under EFRU's mål 5b i departementet Charente-Maritime.

Det er et særligt kendetegn for denne region, der i alt væsentligt lever af østersavl, at aktiviteterne er ligeligt fordelt på de to bredder, og at det til tider drejer sig om samme producent. Dette medfører et misforhold i fordelingen af støtte, der på ingen måde kan henføres til de problemer, der skal løses med hensyn til fysisk planlægning, omlægning eller jordbeskyttelse.

Agter Kommissionen at tage dette spørgsmål op igen og vedtage, at kommunerne på Seudre-flodens venstre bred også er støtteberettigede under mål 5b?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry

(20. juni 1990)

Marais-zonen, der er berettiget til at modtage støtte fra Fællesskabet i henhold til mål 5b i reformen af struktur-fondene i departementet Charente-Maritime, dækker

nøjagtigt det område, som de franske myndigheder foreslog udvalgt til dette formål. Det er korrekt, at kun højre bred af floden Seudre er berettiget til at modtage støtte fra strukturfondene i henhold til dette mål, men det skal dog bemærkes, at det samme gælder for de nationale foranstaltninger, der er iværksat som led i politikken for sårbare landområder, og som er fastsat i kontrakten mellem staten og regionen under den tiende plan. De to bredder af floden Seudre får således samme behandling i Fællesskabets foranstaltninger og i de nationale interventioner til udvikling af denne zone.

Selv om højre og venstre bred af Seudre-floden fremviser en række lighedspunkter for visse erhvervsaktiviteter, ønsker Kommissionen ikke at ændre afgrænsningen af de støtteberettigede zoner. Dette ville indebære en lang og kompliceret procedure, svarende til den, som ligger til grund for den nuværende udvælgelse af disse zoner, og ville medføre en forsinkelse af iværksættelsen af Fællesskabets foranstaltninger, som Kommissionen ønsker gennemført så hurtigt som muligt.

Dette betyder imidlertid ikke, at den østersavl, der er henlagt til andre områder end de støtteberettigede, vil være udelukket fra bistand fra Fællesskabets side. Denne avl kan modtage støtte i henhold til Fællesskabets fiskeripolitik vedrørende akvakultur. De foranstaltninger, der er fastsat i henhold til denne politik, og som dækker et meget omfattende spektrum af strukturinterventioner, kan anvendes på samtlige regioner i Fællesskabet. De kan iværksættes for begge Seudre-flodens bredder og således sikre en ensartet behandling af begge dele af denne homogene østersavlszone.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1277/90

af François-Xavier de Donnea (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. maj 1990)

(91/C 94/31)

Om: Klimaopvarmningen

Under konferencen for nylig i Det Hvide Hus om klimaopvarmningen oplyste kommissionsmedlem Ripa di Meana, at Kommissionen ville fremme forskningen i de mekanismer, der ligger til grund for de klimatiske forandringer.

1. Mener Kommissionen, at EPOCH- og JOULE-programmerne følgelig bør tages op til revision, navnlig hvad angår de bevillinger, der er afsat hertil?
2. Hvilke initiativer vil Kommissionen tage med henblik på at fremme indgåelse af en aftale om emissionen af kultveilte under den anden internationale konference om klimaet i november 1990?

3. Hvor langt er Kommissionen kommet med de forslag, den skal forelægge Rådet om emissionen af kultveilte i EF?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(13. juli 1990)

Det er planen, at EPOCH-programmet skal fortsætte som en del af et nyt miljøforskningsprogram inden for det nye rammeprogram for 1990—1994, hvor der til miljøforskningen er afsat øgede bevillinger i forhold til det foregående rammeprogram.

Joule-programmet vedrører ikke forskning i de mekanismer, der ligger til grund for de klimatiske forandringer. Det behandler snarere energiteknologi og evaluering af de forskellige energiformer, med henblik på at mindske emissionen af drivhusgasser. Bevillingerne til dette program vil ikke blive ændret.

Desuden har Kommissionen udarbejdet en meddelelse⁽¹⁾, som indeholder oplysninger om retningslinjer og initiativer, både hvad angår det internationale samarbejde og fremtidige aktioner med henblik på at stabilisere og på længere sigt mindske emissionen af de såkaldte drivhusgasser i Fællesskabet.

⁽¹⁾ Dok. SEC(90) 496 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1436/90
af Hemmo Muntingh (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(13. juni 1990)

(91/C 94/32)

Om: EF-bidrag til skovrydning i Ækvatorialguinea

I et vejledende program for Ækvatorialguinea indgår et skovbrugsprogram, hvis mål omfatter tre elementer: anlæg af veje, således at man kan nå frem til ikke-tilgængelige skove, tømmerhandel og beskyttelse af de naturlige ressourcer. Målet er at firedoble indvindingen af tømmer fra 100 000 m³ til 400 000 m³ om året. Over en fireårig periode vil Det Europæiske Fællesskab yde en støtte på 1 910 000 ecu. Projektet indgår i EF's regionale skovbrugsprogram for Centralafrika.

Omend projektet rummer elementer, der tager sigte på at beskytte skovene, vil dette ikke have stor effekt. Det er planen, at anlægget af veje og intensivering af træfældningen skal påbegyndes med det samme. Man forventer ikke, at de nødvendige forundersøgelser er gennemført. Der findes heller ikke en konkret udformet plan

omfattende retlige og andre beskyttelsesforanstaltninger. Allerede nu viser undersøgelser, at med det nuværende tempo i udnyttelsen af skovene vil de forsvinde inden for 40 år.

1. Er Kommissionen ikke af den opfattelse, at den på denne måde bidrager til, at skovene forsvinder (i hurtigere tempo) i Ækvatorialguinea, eller mener Kommissionen, at man ved at firedoble tempoet i træfældningen kan forlænge skovens fortsatte bestånd i Ækvatorialguinea?
2. Kan Kommissionen give eksempler på lande, hvor en intensivering af træfældningen i praksis bidrager til bevarelse af tropeskovene, herunder den biologiske mangfoldighed, og til, at der tilvejebringes et mere bæredygtigt eksistensgrundlag for den lokale befolkning?
3. Kan Kommissionen for Ækvatorialguinea vedkommende oplyse, hvem investorerne er, hvem og hvilke virksomheder og organisationer der udfører arbejdet, og hvordan det endelige økonomiske udbytte fordeles blandt disse virksomheder og andre, som f.eks. myndighederne og den lokale befolkning?
4. Anser Kommissionen det ikke for mere hensigtsmæssigt, at der først investeres i tropeskovene, når der er givet tilstrækkelige garantier for skovenes bevarelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín

(6. september 1990)

I indikativprogrammet for Ækvatorialguinea er skovbrug blevet valgt som højtprioriteret sektor, fordi det er dette lands eneste mulighed for at opnå økonomisk udvikling og finansiell stabilitet, efter at situationen på kakaomarkedet er blevet forværret. Det er på denne baggrund indlysende, at en forøgelse af produktionen — som understøttet af det ærede medlem — kun må finde sted som led i en sammenhængende skovbrugspolitik, hvor der tages hensyn til nødvendigheden af, at den tropiske skovs ligevægt og landets naturressourcer bevares.

Da de ovennævnte betingelser ikke er opfyldt i øjeblikket, har Kommissionen besluttet kun at finansiere en del af det oprindelig påtænkte projekt med det samme. Denne bistand vil bidrage til, at der gennemføres en rationel og sammenhængende skovbrugspolitik, som både omfatter drifts- og bevaringshensyn for de ækvatorialguineanske skove. Bistanden hænger nøje sammen med de foranstaltninger, som en række andre donorer har planer om at gennemføre på dette område, og en række tiltag, der er planlagt inden for det regionale østafrikanske samarbejdes rammer.

Projektet, som Kommissionen netop har besluttet at finansiere som gavebistand til et beløb af 1 190 000 ecu, via det nationale indikativprograms midler, tager sigte på radardekning og fotografisk dekning af det indre Ækvato-

rialguinea ved hjælp af fly — med henblik på nøje at kortlægge skovressourcerne — samt logistisk støtte til Office de Contrôle d'Information et de Promotion des Espèces Forestières (OCIPEF) og bistand til uddannelse af nationalt personale.

De investeringer, som det kan blive aktuelt at foretage inden for skovbruget, vil kun blive finansieret af Kommissionen, hvis de indgår i en sammenhængende skovbrugs-politik, som fastlægges i snævert samarbejde med de øvrige donorer inden for rammerne af handlingsplanen for tropisk skov.

For øvrigt agter Kommissionen som led i det regionale samarbejde i Centralafrika at finansiere et program for bevaring og rationel udnyttelse af økosystemerne i skovene i denne del af Afrika (syv lande). Dette program vil meget snart blive forelagt Fællesskabets besluttende myndigheder. Den del, som omfatter Ækvatorialguinea, vedrører især beskyttelse af det mangfoldige plante- og dyreliv, tilpasning af skovressourcerne, uddannelse af personale og økologiske undersøgelser.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1447/90

af Llewellyn Smith (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(13. juni 1990)

(91/C 94/33)

Om: Kommissionens beføjelser i forbindelse med forsknings-, udviklings- og demonstrationsprojekter inden for alternative energikilder og rationel energidnyttelse

Kan Kommissionen oplyse, hvilke muligheder den har for at tilskynde eller forpligte medlemsstaterne til at overholde dens henstillinger, direktiver og forordninger vedrørende energipolitik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Antonio Cardoso e Cunha

(7. august 1990)

Kommissionens magtmidler til at sikre overholdelsen af fællesskabsbestemmelser inden for energisektoren er de samme midler som i andre sektorer. Med hensyn til juridisk bindende dokumenter, såsom direktiver, afgørelser eller forordninger, har Kommissionen helt klart mulighed for at anvende de beføjelser, der er sikret den i traktaterne, herunder juridiske skridt i tilfælde, hvor medlemsstaterne ikke overholder deres forpligtelser.

På den anden side kan bestemmelser, som ikke er af juridisk bindende karakter, kun søges overholdt ved politisk indflydelse og overtalelse. I det store og hele er det lykkes Kommissionen at overtale medlemsstaterne til at vise fællesskabssolidaritet, f.eks. ved at opstille energipolitiske

målsætninger for Fællesskabet, iværksætte programmer til udvikling af nyskabende energiteknologier og fremme en mere effektiv energidnyttelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1555/90

af Christine Crawley (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. juni 1990)

(91/C 94/34)

Om: Motorcyklister i fare på grund af andre trafikanter

Er Kommissionen klar over, at det fremgår af forskningen, at andre trafikanter er skyld i langt over halvdelen af de ulykker i Det Forenede Kongerige, hvori der er involveret motorcyklister? Vil Kommissionen oplyse, om den er rede til at igangsætte et forskningsprojekt for at foretage en fuldstændig og nøjagtig vurdering af denne fare for motorcyklister i Europa? Vi forstår udmærket, at motorcyklister til stadighed bør være årvågne og tage alle mulige skridt for at nedbringe risikoen for sig selv. Vil Kommissionen på sin side undersøge, på hvilken måde de alvorlige risici, de udsættes for fra andre trafikanters side, kan formindskes, og så gennemføre en politik med henblik på at formindske disse risici?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Karel Van Miert

(18. oktober 1990)

Kommissionen har allerede gennemført en undersøgelse vedrørende ulykker med personskafe for motorcyklister. Men medlemsstaterne har kun få oplysninger, der kan give en nøjagtig ide om, hvor mange ulykker der forårsages af førere af andre køretøjer, hvor motorcyklisten er uden ansvar.

Hvad angår initiativer med henblik på at beskytte motorcyklister, har Kommissionen allerede fået indført, at der på tunge køretøjer skal være udvendige bakspejle på begge sider, således at man bedre kan få øje på de tohjulede køretøjer.

Direktivforslaget om kørekort⁽¹⁾, der for tiden er til drøftelse i Rådet, indeholder i øvrigt bestemmelser om, at køreskoleprogrammet skal indeholde et kapitel, hvor der specielt gøres opmærksom på den risiko, der er forbundet med tilstedeværelsen af andre køretøjer i trafikken, herunder også de tohjulede.

Endelig vil spørgsmålet blive gjort til genstand for Kommissionens særlige opmærksomhed, så snart den har indhentet detaljerede statistikker fra databanken om trafikulykker i Fællesskabet.

⁽¹⁾ Dok. KOM(88) 705 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1622/90
af Winifred Ewing (ARC)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(2. juli 1990)
 (91/C 94/35)

Om: Antarktis-traktaten

Vil Kommissionen oplyse navnene på de 33 stater, der undertegnede Antarktis-traktaten i Wellington i juni 1989 med henblik på i begrænset omfang at påbegynde eksplo- ration og minedrift i området? Vil den også oplyse, hvilke lande der indtil nu har ratificeret traktaten og hvilke lande der anfægter den?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen

(18. oktober 1990)

Følgende stater har undertegnet Wellington-konventionen: Sydafrika, Argentina, Brasilien, Chile, Danmark, De Forenede Stater, Finland, Japan, Norge, New Zealand, Polen, Det Forenede Kongerige, Sovjetunionen, Uruguay, DDR, Republikken Korea, Sverige, Tjekkoslava- kiet.

Ingen af disse stater har til dato deponeret deres ratifika- tionsinstrumenter.

Flere af de lande, som deltog i forhandlingerne om Wel- lington-konventionen, har siden da mere eller mindre of- ficielt indtaget en mere reserveret for ikke at sige negativ holdning. Kommissionen er ikke i besiddelse af mere præcise enkeltheder herom.

Kommissionen hilser den franske og australske regerings initiativ vedrørende en helbredsordning for miljøbeskyt- telse af Antarktis og de deraf afhængige og dermed for- bundne økosystemer velkommen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1652/90
af Vassilis Ephremidis (CG)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. juli 1990)
 (91/C 94/36)

Om: Kommissionens beføjelser og retsgrundlaget for retsakter på søtransportområdet

I betragtning af at EØF-Traktatens artikel 84, stk. 2, er den eneste henvisning i Traktaten til sø- og lufttransport,

og at beslutningskompetencen for denne sektor i henhold til denne artikel tilfalder Rådet, bedes Kommissionen op- lyse følgende:

1. Hvorfor anvender Kommissionen i sit dokument KOM(90) 17 endelig udg. Traktatens artikel 113 som retsgrundlag for denne sektor?
2. Er denne fremgangsmåde ikke en egenrådig styrkelse af Kommissionens beføjelser i forhold til medlemssta- terne, som fører til, at disse sidste i virkeligheden kun indrømmes rådgivende beføjelser?
3. Er sondringen mellem »tekniske« spørgsmål, der fal- der ind under artikel 84, stk. 2, og »handelsmæssige« spørgsmål, der også er de vigtigste, herunder adgang til fragter, tosidede aftaler, konkurrenceregler mv., ikke af vilkårlig art?
4. Er dette ikke en indirekte måde at lade luft- og sø- fartspolitikken indgå i handelspolitikken, hvilket kan få alvorlige konsekvenser for medlemsstater, hvis han- del er begrænset i forhold til deres flåde, f.eks. Grækenland?
5. Hvilke konsekvenser har denne fremgangsmåde i sid- ste ende for Europa-Parlamentets kompetence på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors

(23. januar 1991)

1. Kommissionen mener, hvilket den også understre- gede i det dokument (KOM(90) 17 endelig udg.), som det ærede medlem henviser til, at de handelsmæssige aspekter af forbindelserne med tredjelande på området for tjene- steydelser, herunder transport, falder ind under Fælles- skabets handelspolitik. Dette er dels et resultat af udvik- lingen på internationalt plan, bl.a. er tjenesteydelser blevet inddraget i forhandlingerne i forbindelse med Uruguay- runden, dels et resultat af Domstolens retspraksis på det »handelspolitiske« område.

2. Nej.

3. Sondringen mellem handelsmæssige og ikke-han- delsmæssige spørgsmål er ikke tilfældig, eftersom begrun- delsen for, om der er tale om det ene eller det andet, er forskellig. I det ene tilfælde er der direkte tale om udveks- ling af tjenesteydelser, hvorimod der i det andet tilfælde er tale om forhold, som kun indirekte har betydning for den handelsmæssige udveksling, idet de snarere vedrører en harmonisering af konkurrencevilkårene.

4. Nej.

5. Den valgte procedure skulle i praksis ingen betyd- ning have for Europa-Parlamentets kompetence. Kom- missionen har ved flere lejligheder understreget, at

Europa-Parlamentet i overensstemmelse med den højtidelige erklæring, der blev afgivet på topmødet i Stuttgart i juni 1983, vil blive hørt i forbindelse med samtlige vigtige internationale aftaler, som Fællesskabet indgår, uanset det juridiske grundlag. Kommissionen tilser, at denne høring finder sted.

I øvrigt fastsættes det i bilag III til det forslag til direktiv ⁽¹⁾, der skal erstatte direktiv 80/1263/EØF, generelt, at førere på over 75 år jævnligt skal underkaste sig lægeundersøgelse. For førere i gruppe 2 (lastvogne og busser) fastsættes der regelmæssige lægeundersøgelser, som skal foreskrives i den nationale lovgivning.

⁽¹⁾ EFT nr. L 375 af 31. 12. 1980, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. C 48 af 27. 2. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1702/90
af Carmen Díez De Rivera (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(5. juli 1990)
(91/C 94/37)

Om: Den tredje alder og kørekort

Kan Kommissionen oplyse, om der er medlemsstater, der afviser at forny et kørekort af den simple årsag, at indehaveren har nået en bestemt alder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert
(14. september 1990)

I direktiv 80/1263/EØF af 4. december 1980 om indførelse af et EF-kørekort ⁽¹⁾ fastsættes mindstekravene med hensyn til fysisk og psykisk egnethed. I bilag III til dette direktiv, der omhandler disse normer, tages der hensyn til forholdene i medlemsstaterne.

Princippet i direktivet er at fastsætte mindstekrav og samtidig give medlemsstaterne mulighed for at opstille strengere betingelser. Dette er tilfældet med de regelmæssige lægeundersøgelser, som er fakultative.

I bilag III, i forbindelse med synsevnen, foreslås der synsprøver fra 70 års alderen og »helst tidligere og derefter med passende mellemrum«, samt fra 40 års alderen når synsevnen er under det normale.

Princippet om fornyelse af kørekort med tilhørende lægeundersøgelse er i de fleste medlemsstater blevet obligatorisk på den ene eller anden måde og er afhængig af kørekortets kategori (almindeligt kørekort eller erhvervs-kørekort). Ifølge de oplysninger, Kommissionen ligger inde med, er dette tilfældet i Belgien, Forbundsrepublikken Tyskland, Danmark, Spanien, Grækenland, Frankrig, Italien, Nederlandene og Det Forenede Kongerige. F.eks. kræves der lægeundersøgelse for indehavere af kørekort, der er fyldt 70 år i Danmark, Spanien, Grækenland, Irland og Italien, og i de tre sidstnævnte lande kræves der årlig lægeundersøgelse af disse førere.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1757/90
af Maartje Van Putten (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(12. juli 1990)
(91/C 94/38)

Om: FN's erklæring om barnets rettigheder

Har Kommissionen kendskab til Rådets svar på spørgsmål H-172/90 ⁽¹⁾, hvori det oplyste, at det stillede sig velvilligt over for eventuelle forslag fra Kommissionens side angående anvendelsen af FN's erklæring om barnets rettigheder på Fællesskabets retsområde?

Er Kommissionen rede til at fremkomme med sådanne forslag og hvornår?

Hvorledes påtænker Kommissionen at tage hensyn til denne erklæring ved bilaterale kontakter med tredje-lande?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger, nr. 3-388 (marts 1990).

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors
(3. oktober 1990)

Kommissionen er bekendt med Rådets svar på forespørgsel H-172/90, hvor det erklærer sig rede til at undersøge ethvert forslag fra Kommissionen om børns rettigheder, når De Forenede Nationers konvention er trådt i kraft, og for så vidt spørgsmålet henhører under Kommissionens kompetenceområde.

Konventionen, der vil træde i kraft 30 dage efter ratifikationen eller det tyvende lands tiltrædelse, er endnu ikke trådt i kraft.

Kommissionen er opmærksom på alle de problemer, der er forbundet med beskyttelsen af børn og unge både i

Fællesskabet og i tredjelande, hvorfor den gerne ser, at konventionen ratificeres snarest muligt og af det størst mulige antal lande.

Hvad angår eventuelle forslag bør Kommissionen under tilbørlig overholdelse af subsidiaritetsprincippet og inden for rammerne af de beføjelser, den har ifølge traktaterne, tage hensyn til de initiativer Europarådet allerede har taget.

Europarådets ministerudvalg, der har fået forelagt Den Rådgivende Forsamlings henstilling 1121 (1190) af 1. februar 1990 om børns rettigheder, har underrettet Forsamlingen om den undersøgelse, der er i gang med henblik på en eventuel udarbejdelse af et passende dokument fra Europarådet for at supplere FN-Konventionen om børns rettigheder.

Det bør understreges, at Forsamlingen i sin henstilling anmoder om, at der sørges for koordination med andre internationale organisationer, bl.a. med Det Europæiske Fællesskab.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1762/90

af Carlos Robles Piquer (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(5. juli 1990)

(91/C 94/39)

Om: Koordinering af bestræbelserne vedrørende højopløsningsfjernsyn i Europa

Det er kommet frem i medierne, at der er indgået en aftale mellem industrigrupperne Thomson og Philips for at fremme forskningen i højopløsningsfjernsyn, som desuden vil få officiel støtte fra den franske regering ifølge en erklæring fra industriministeren, Roger Fauroux (Le Monde, den 17. maj 1990).

Støtter Kommissionen også dette projekt, der allerede har været genstand for opmærksomhed fra Fællesskabets side? Hvilke forbindelser har dette initiativ med EUREKA 95-programmet, hvis anden fase man endnu ikke havde truffet afgørelse om, da aftalen blev indgået? Hvilken forbindelse kan der være mellem dette initiativ og visse særprogrammer under EF's nye rammeprogram?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi

(8. november 1990)

Kommissionen har ikke fået officiel underretning om den aftale mellem virksomhederne Philips og Thomson, som

omtales af det ærede medlem. Efter dens opfattelse skal en sådan aftale ses på baggrund af det generelle samarbejde, der er etableret under EUREKA 95. Kommissionen har ingen kommentarer hertil.

Siden 1986 har Kommissionen dog støttet alle initiativer til politisk, videnskabeligt og teknisk samarbejde mellem private og offentlige institutioner om højopløsnings-tv.

Således har Kommissionen på politisk plan koordineret medlemsstaternes holdning på plenarmøderne i CCIR i Dubrovnik i 1986 og herefter i Düsseldorf i maj 1990. Over CCIR har denne koordinering bevirket, at det fra europæisk side er blevet fremlagt forslag til verdensstandard. I mellemtiden har Kommissionen udarbejdet »MAC-pakke«-direktivet i november 1986 som åbner vejen for anvendelsen af MAC-standarderne på direkte transmitterende satellitter. Beslutningen af april 1989 knæsetter i øvrigt princippet om indførelse af højopløsnings-tv i Europa.

I det nye rammeprogram vedrørende videnskabelig forskning har Kommissionen truffet de nødvendige foranstaltninger for at koordinere visse projekter vedrørende højopløsnings-tv under programmerne ESPRIT og RACE med programmerne i anden fase under EUREKA 95, som blev fastlagt under EUREKA-ministerkonferencen i Rom den 1. juni 1990. Disse projekter drejer sig om følgende:

- digitalt udstyr til studier og transmissionsforbindelser
- højopløsningsfjernsynsskærme
- halvledere til højopløsnings-tv, herunder CCD-komponenter
- strategisk udstyr som f.eks. videobåndoptagere.

I meddelelsen om den audiovisuelle politik af februar 1990 er aktionerne vedrørende højopløsnings-tv blevet sat i relation til andre aspekter af denne politik (spilleregler, programindustri). Det er ud fra denne synsvinkel, Kommissionen har bidraget til oprettelsen af en europæisk økonomisk firmagruppe VISION 1250, hvilket skete den 11. juli 1990 i Strasbourg under Europa-Parlamentets plenarmøde. En demonstration af højopløsnings-tv blev i samme anledning i øvrigt organiseret af Kommissionen i samarbejde med Parlamentet. Under de to institutioners auspicer fandt der ligeledes en demonstration sted i begyndelsen af november i anledning af kollokviet om videnskab og teknologi i Europa.

Kommissionen tager således uden at blande sig i de tekniske og kommercielle aftaler inden for industrien, selv initiativ til, samt fremmer og koordinerer aktioner, der falder inden for strategien til indførelse af højopløsnings-tv som defineret i beslutningen af april 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1772/90
af José Valverde López (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(12. juli 1990)
(91/C 94/40)

Om: Manglende gennemførelse i Belgien, Italien og Luxembourg af direktivet om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser og etableringsret for virksomheder på det farmaceutiske område

I april 1989 afgav Kommissionen begrundede udtalelser til Belgien, Italien og Luxembourg på grund af manglende meddelelse om nationale foranstaltninger til gennemførelse af Rådets direktiv 85/433/EØF af 16. september 1985 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser i farmaci samt om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af etableringsretten i forbindelse med visse former for virksomhed på det farmaceutiske område⁽¹⁾. Hvorledes er den nuværende situation? Hvilke gennemførelsesforanstaltninger er der blevet truffet?

⁽¹⁾ EFT nr. L 253 af 24. 9. 1985, s. 37.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Lorenzo Natali
(6. september 1990)

De procedurer, som det ærede medlem henviser til, har gået deres gang. Da de to involverede medlemsstater ikke har taget skridt til at sikre en fuldstændig og korrekt gennemførelse af direktiv 85/433/EØF har Kommissionen indbragt de tre sager for Domstolen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1837/90
af Ursula Schleicher (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(20. juli 1990)
(91/C 94/41)

Om: Ændring af direktivet om emballager til flydende levnedsmidler

Det fremgår af forlydender i pressen, at Kommissionen er i færd med at ændre direktiv 85/339/EØF⁽¹⁾.

1. Hvilke miljømæssige prioriteter har Kommissionen i sine overvejelser i forholdet til en eksisterende national kvotaaftale om returemballager, hvor over 90 % af en branches afsætning markedsføres, og hvor 99 % af returflaskerne genanvendes?
2. Kan Kommissionen godtgøre, at der i definitionen entydigt skelnes mellem retur- og engangsflasker?

3. Er Kommissionen også af den opfattelse, at der skal ses bort fra returflasker ved fastlæggelse af en kvote for reduktion af affaldsmaterialer i drikkevareemballager under anvendelse af princippet om, at forurenere betaler?
4. Med hvem skal der efter Kommissionens opfattelse forhandles ved fastlæggelse af kvoter med henblik på reduktion af affaldsmaterialer til drikkevareemballager: producenten af emballagerne, bryggeriet eller de handlende?

⁽¹⁾ EFT nr. L 176 af 6. 7. 1985, s. 18.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(10. oktober 1990)

Kommissionen er i færd med at vurdere de forskellige muligheder for at ændre direktivet om emballage til flydende levnedsmidler, der i højere grad kan tages hensyn til principperne i Traktatens artikel 130 R, stk. 2. På nuværende tidspunkt er Kommissionen således ikke i stand til at tage stilling til de forskellige spørgsmål, som det ærede medlem stiller.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1885/90
af Florus Wijsenbeek (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(2. august 1990)
(91/C 94/42)

Om: Begrænsning af den frie indførsel af dieselolie

Har Kommissionen kendskab til, at der i to medlemsstater gælder begrænsninger for fri indførsel af dieselolie i erhvervskøretøjers tanke?

Finder Kommissionen, at sådanne begrænsninger kan forsvares på baggrund af følgende:

1. På grund af den kommende afgiftsharmonisering, er der bl.a. i Nederlandene blevet indført en forhøjelse af afgiften på dieselolie?
2. Pr. 1. juli er der i Forbundsrepublikken Tyskland blevet indført en vejskat (Strassenbenützungsg Gebühr)?
3. De vesttyske myndigheder pålægger dieselolie, som er påfyldt i Sverige, en afgift på 0,442 DM pr. liter, skønt dieselolien er dyrere i Sverige end i Forbundsrepublikken Tyskland?
4. I forbindelse med den interne trafik mellem DDR, Vestberlin og Forbundsrepublikken Tyskland kan der frit tankes op til 600 liter dieselolie, hvilket navnlig kommer tyske vognmænd til gode?
5. Ved udførsel af den dieselolie, som befinder sig i tanken, ydes der ingen restitution?

Mener Kommissionen ikke, at Rådet nu må vedtage forslaget om fri ind- og udførsel af indholdet i brændstofbeholdere, som den fremsatte allerede i 1984, da der ellers vil opstå en uacceptabel konkurrenceforvriddning efter virkeliggørelsen af det indre marked?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener**

(22. november 1990)

Medlemsstaterne kan på grundlag af Fællesskabets nuværende afgiftsbestemmelser ⁽¹⁾ stadig begrænse den afgiftsfri indførsel af diesellole i erhvervsmotorkøretøjer normale tanke til 200 liter.

Med henblik på at lette passagen af de indre grænser i EF — uden at afvente ophævelsen af ovennævnte begrænsning med gennemførelsen af det indre marked — har Kommissionen foreslået en de facto ophævelse af enhver begrænsning på afgiftsfri indførsel af brændstof i nævnte normale tanke gennem en forhøjelse af den tilladte afgiftsfri mængde fra 200 til 600 liter ⁽²⁾.

Dette forslag er til drøftelse i Rådet som led i den samlede pakke om punktafgifter.

I forbindelse med programmet for virkeliggørelse af det indre marked fremlagde Kommissionen i 1987 et forslag om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes punktafgifter på mineralolier ⁽³⁾, ændret i 1989 ⁽⁴⁾, og i 1990 et forslag om harmonisering af punktafgiftsstrukturene for mineralolier ⁽⁵⁾ samt et forslag om den generelle ordning og om oplægning og omsætning af varer, der pålægges punktafgift ⁽⁶⁾. Disse forslag er til behandling i Rådet.

⁽¹⁾ Direktiv 83/181/EØF (EFT nr. L 105 af 23. 4. 1983), senest ændret ved direktiv 89/219/EØF (EFT nr. L 92 af 5. 4. 1989); direktiv 68/297/EØF (EFT nr. L 175 af 23. 5. 1968), senest ændret ved direktiv 85/347/EØF (EFT nr. L 183 af 16. 7. 1985).

⁽²⁾ EFT nr. C 183 af 22. 7. 1986.

⁽³⁾ EFT nr. C 262 af 1. 10. 1987.

⁽⁴⁾ EFT nr. C 16 af 23. 1. 1990.

⁽⁵⁾ Dok. KOM(90) 434 endelig udg.

⁽⁶⁾ Dok. KOM(90) 431.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1899/90

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(2. august 1990)

(91/C 94/43)

Om: Fremtidige »randområder« i Forbundsrepublikken Tyskland

Vil de grænseregioner i Forbundsrepublikken Tyskland (»Zonenrandgebieten«), der snart skal forsvinde, mon

blive »afløst« af de nye regioner ved grænsen til Polen eller andre områder i det nuværende DDR med henblik på modtagelse af tilskud fra strukturfondene?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af sir Leon Brittan**

(7. december 1990)

Kommissionen er ikke bekendt med noget projekt hos de tyske myndigheder, der tager sigte på at definere nye grænseområder svarende til »Zonenrandgebiet« langs grænsen mellem det tidligere DDR og Polen og andre territorier. I forbindelse med Tysklands forening behandles problemet omkring »Zonenrandgebiet« som led i revisionen af det tyske regionaludviklingsprogram, dvs. »Gemeinschaftsaufgabe«.

Det skal understreges, at strukturfondene ikke interverner i »Zonenrandgebiet« som sådan, men udelukkende i de tilfælde, hvor regioner, der indgår i et »Zonenrandgebiet«, er berettiget til at modtage støtte fra fondene.

I sin meddelelse om »Fællesskabet og Tysklands forening« har Kommissionen fremhævet, at strukturfondene skal spille en vigtig rolle med henblik på at lette integrationen af det tidligere DDR og dets regioner i Det Europæiske Fællesskab. Kommissionen har i denne forbindelse foreslået, at der stilles et ekstrabeløb på 3 mia. ecu til rådighed i tre år fra 1991 til 1993 til strukturinterventioner i det tidligere DDR, som i sin helhed er berettiget til at modtage støtte fra fondene.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1927/90

af Carlos Robles Piquer (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1990)

(91/C 94/44)

Om: Det nye vindkraftprojekt i Spanien

Med iværksættelsen af vindkraftprojektet ved Granadilla på Tenerife (Spanien) vil Europa få sin hidtil vigtigste eksponent for de teknologiske fremskridt, der gøres inden for udnyttelsen af vindenergi, og projektet vil således udgøre et obligatorisk referencpunkt for alle, der interesserer sig for dette emne.

De tekniske fremskridt, der gøres på dette felt, betyder, at denne energikilde vil kunne udnyttes mange steder i Fællesskabet, hvorved afhængigheden af de traditionelle energikilder vil kunne mindskes.

På hvilken måde agter den at knytte forbindelse til det vigtige teknologiske eksperiment, der finder sted i Granadilla? Agter den at efterkomme den åbne indbydelse fra projektets initiativtagere til at deltage i forskningen på området? På hvilken måde vil nævnte eksperiment kunne suppleres med EF-programmet for udnyttelse af vindenergi?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi**

(11. oktober 1990)

Kommissionen er underrettet om de aktiviteter, der allerede er i gang, og som yderligere er planlagt, vedrørende vindkraftprojektet i Granadilla i Spanien. Dog udgør dette anlæg ikke — hverken i kraft af sin kapacitet eller som følge af den anvendte teknologi — noget enestående eksempel, al den stund en lang række lignende projekter allerede er driftsklare i flere forskellige EF-medlemsstater.

I øvrigt ville disse anlæg, som for hovedpartens vedkommende er eksperimentelle og til demonstrationsformål, i givet fald kunne give anledning til fremtidige aktioner i form af udnyttelse af vindkraft i stor målestok.

For så vidt angår F&U-aktionerne på dette område, er disse for øjeblikket i fuld gang inden for rammerne af JOULE-programmet for 1989—1992 som led i dettes delprogram vedrørende vedvarende energi fra solenergikilder (¹).

De fremtidige aktioner gennemføres i henhold til Kommissionens nye forslag til program: Særprogram for forskning og teknologisk udvikling inden for ikke-nuklear energi (1990—1994) (²), område nr. 3: vedvarende energikilder, delområder: kraftværker på grundlag af vedvarende energi og vedvarende energikilder til elektricitets- og vandforsyning i landdistrikter samt udnyttelse af lokalt brændsel. Dette forslag er blevet forelagt Rådet den 28. april 1990 og er for øjeblikket til debat i Europa-Parlamentet.

Fra og med Rådets vedtagelse heraf vil igangsætterne kunne reagere på evt. udbud med forslag om forskning. Dette vil blive nærmere undersøgt på grundlag af de sædvanlige kriterier, der af Kommissionen anvendes ved udvælgelse af de projekter, som formodes at ville kunne oppebære støtte i form af fællesskabsmidler.

(¹) Joint Opportunities for Unconventional or Long Term Energy Supply (EFT nr. L 98 af 11. 4. 1989, s. 13).

(²) Dok. KOM(90) 164, endelig udg. — SYN 269.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1957/90

af Mihail Papayannakis (GUE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1990)

(91/C 94/45)

Om: Dokumentation (anerkendelse) af diplomer fra Skolen for Sundhedsuddannelser i Athen

Skolen for Sundhedsuddannelser i Athen har i 70 år stået for en uddannelse i offentlig sundhed med et tolv måneders undervisningsprogram, der afsluttes med en afgangsupgave. Uddannelsen henvender sig udelukkende som en overbygning til studerende med afgangseksamen fra højere læreanstalter (medicin, jura, samfundsvidenskab og økonomi). Der foreligger et lovforslag, der imidlertid

aldrig er blevet sat under afstemning i det græske parlament, hvormed Skolen for Sundhedsuddannelser får status i universitets- og forskningsinstitution og ret til at udstede officielt anerkendte afgangsbrevise (Masters).

Det er bemærkelsesværdigt, at ud af de 96 uddannelsesinstitutioner i europæiske lande, der tilbyder postgraduate sundhedsuddannelser, er Skolen for Sundhedsuddannelser i Athen den eneste, der ikke er en selvstændig uddannelsesinstitution, og hvis eksamensbevis ikke anerkendes, og endda af den græske stat betragtes som værdiløst.

I betragtning af at de gældende vilkår er — om ikke andet — anakronistiske og stiller de studerende ringere end tilsvarende kvalificerede fra andre europæiske uddannelsesinstitutioner, spørges Kommissionen, hvorledes den agter at tage skridt til at sikre, at de eksamensbeviser, som Skolen for Sundhedsuddannelser i Athen udsteder, kan anerkendes og ækvivaleres, således at kandidaterne ikke skal udsættes for alle disse hindringer for at kunne udøve deres ret til frit og jævnbyrdigt at etablere sig overalt i EF?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(17. december 1990)

Når der ikke findes EF-regler om harmonisering af kvalifikationsgivende uddannelser — således som det her er tilfældet — er hver enkelt medlemsstat enekompetent med hensyn til, hvorvidt staten vil anerkende akademiske eller erhvervmæssige kvalifikationer, der er opnået på uddannelsesinstitutioner, der er etableret i vedkommende medlemsstat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1967/90

af Hiltrud Breyer (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1990)

(91/C 94/46)

Om: Den europæiske kulturpark Bliesbrueck-Reinheim

Det tysk-franske udgravningssted Bliesbrueck-Reinheim skal i løbet af de kommende år udbygges til en »europæisk kulturpark«.

Kan Kommissionen give et detaljeret svar på følgende:

1. I hvilket omfang vil EF yde støtte til henholdsvis dette projekt og til det i den forbindelse nødvendige forberedende arbejde (udgravninger)?
2. Skal der i forbindelse med de planlagte byggearbejder gennemføres en undersøgelse af projektets indvirkning på miljøet?
3. Er der planer om tilslutning til et kanalsystem i forbindelse med de planlagte ferieboliger på den franske side og i forbindelse med restauranten i Bliesbrueck?

4. I hvilket omfang tages der hensyn til naturbeskyttelsesinteresserne på den franske side?
5. Har Kommissionen kendskab til, om der planlægges yderligere »fritidsattraktioner« som f.eks. en badesø på den franske side?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan**

(16. november 1990)

Kommissionen er ikke i stand til at svare detaljeret på hvert enkelt af de af det ærede parlamentsmedlem stillede spørgsmål. Det omtalte projekt vil rent faktisk kunne støttes inden for rammerne af EFRU-fællesskabsprogrammet RESIDER Lorraine vedrørende omstilling af departementerne i Moselle og Meurthe-et-Moselle, som Kommissionen godkendte den 29. maj 1990. I dette program er der afsat et beløb på 2,3 mio. ecu til finansiering af infrastrukturer på turistområdet, hvormed der skal skabes en række erhvervsfremmende faciliteter i forskellige lokaliteter, heriblandt i Bliesbruck i Moselle.

Det er præciseret i programmet, at samtlige planlagte foranstaltninger vil få positive virkninger for naturen og miljøet, samtidig med at de er jobskabende og tiltrækker private investeringer på turistområdet, når de først er gennemført. Det præciseres ligeledes, at de i programmet nævnte foranstaltninger som vil kunne få indvirkning på miljøet, skal respektere de bestemmelser, der er fastsat i fællesskabslovgivningen på dette område.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1989/90

af **Raymonde Dury (S)**

til **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(1. september 1990)

(91/C 94/47)

Om: Domstolen: sag 222/84

Kommissionen bedes oplyse, hvad Det Forenede Kongerige har foretaget i anledning af Domstolens dom af 15. maj 1989 i sagen Marguerite Johnston mod lederen af Royal Ulster Constabulary (sag 222/84)?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(9. januar 1991)

Den 15. maj 1986 afsagde Domstolen dom i sag 222/84, Marguerite Johnston mod Chief Constable of the Royal Ulster Constabulary.

Domstolen fandt, at princippet om en effektiv domstolsprøvelse, som fastslået ved artikel 6 i Rådets direktiv 76/207/EØF, er til hinder for, at en af en offentlig myndighed udstedt erklæring om, at de betingelser, hvorunder princippet om ligebehandling af mænd og kvinder viger for hensynet til beskyttelsen af den offentlige orden, er opfyldt, tillægges endelig beviskraft, hvorved den undrages enhver domstolsprøvelse. (Artikel 53 i Sex Discrimination (NI) Order 1976).

Bestemmelsen i artikel 6, hvorefter enhver person, der mener sig krænket som følge af en forskelsbehandling mellem mænd og kvinder, skal have en reel rettergangsmulighed, kan påberåbes af private over for en medlemsstat, hvis nationale lovgivning ikke fuldt ud gennemfører denne bestemmelse.

I februar 1988 vedtog den britiske regering Sex Discrimination (Amendment) Order 1987. Ved denne ændredes artikel 53 i Sex Discrimination (NI) Order 1976, der af Domstolen ansås for at være i strid med direktiv 76/207/EØF. Herefter har ministre ikke længere beføjelse til at afgive erklæringer, der hindrer de kompetente domstole i at undersøge spørgsmål vedrørende beskyttelse af statens sikkerhed eller af den offentlige sikkerhed og orden ved påberåbelse af disse hensyn.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2020/90

af **Ernest Glinne (S)**

til **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(1. september 1990)

(91/C 94/48)

Om: Medlemsstaternes budgetter til udviklingssamarbejde

I Belgien vedtog Statsrådet i maj 1989 en treårsplan med henblik på i oktober 1991 at nå de »0,7% af BNP«, der skal anvendes til udviklingssamarbejdet i henhold til de internationale forpligtelser, som den belgiske regering har accepteret. Imidlertid gjorde Statsrådet virkeliggørelsen af dette mål betinget af de »budgetmæssige muligheder«, der desværre for øjeblikket er at betragte som svage. Der er altså risiko for, at Belgien ikke kan overholde sine forpligtelser.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke internationale forpligtelser de andre medlemsstater har indgået vedrørende samarbejde, og hvilke stigninger, der er sket i den procentsats af BNP, som disse stater anvender til samarbejde? Vil De Tolv nå de 0,7% i 1991?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin**

(12. oktober 1990)

De fleste medlemsstater har på et eller andet tidspunkt erklæret, at de tiltræder princippet om at afsætte 0,7 % af deres BNP til offentlig udviklingsbistand uden dog på noget tidspunkt i alle tilfælde at opgive noget tidspunkt for realiseringen af dette mål.

Da medlemsstaterne træffer deres foranstaltninger på grundlag af egne beslutninger, er Kommissionen ikke i stand til at udtale sig om, hvornår de af medlemsstaterne, der endnu ikke har nået dette mål, vil gøre det. For nærværende er situationen i forhold til målet 0,7 % som følger: Belgien 0,47 %, Danmark, 1,00 %, Frankrig 0,78 %, Tyskland 0,41 %, Irland 0,17 %, Italien 0,39 %, Nederlandene 0,94 %, Det Forenede Kongerige 0,31 % (1988-tal), Spanien 0,07 %, Portugal 0,20 %, Grækenland 0,07 %, Luxembourg 0,29 % (1988-tal).

Fællesskabets og dets medlemsstaters bistand lå i 1988 over gennemsnittet for DAC-landenes bistand (med 0,49 %), hvor DAC-gennemsnittet er på 0,36 %.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2027/90

af Thomas Megahy (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(5. september 1990)

(91/C 94/49)

Om: Lufthavnsikkerhed

Har Kommissionen planer om at fremsætte forslag med henblik på at koordinere, harmonisere og generelt forbedre Fællesskabets stærkt utilstrækkelige lufthavnsikkerhedssystem?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert**

(29. november 1990)

Bestemmelser vedrørende sikkerhed henhører normalt ikke under Fællesskabets kompetence.

De drøftes og fastlægges på møder mellem medlemsstaterne.

Kommissionen har ganske vist adgang som observatør til disse møder, som f.eks. i ad hoc-gruppen vedrørende immigration eller møderne mellem de nationale koordinatører, men det er ikke tilfældet med andre møder, som f.eks. i Trevi-gruppen, der behandler spørgsmål vedrørende bekæmpelse af terrorisme.

Kommissionen undervurderer imidlertid ikke betydningen af det spørgsmål, det ærede medlem rejser. Det hed-

der således i artikel 1 i Kommissionens nylige forslag af 31. juli 1990 til forordning om afskaffelse af kontrol og formaliteter gældende for håndbagage og indchecket bagage tilhørende passagerer, der foretager en flyvning inden for Fællesskabet (¹), at der stadig kan foretages sikkerhedskontrol.

(¹) Dok. KOM(90) 370 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2029/90

af Nino Pisoni (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(5. september 1990)

(91/C 94/50)

Om: Import af ikke-kvotemælk i Italien

Kommissionen, Europa-Parlamentet og medlemsstaternes regeringer undersøger for tiden inden for deres respektive kompetenceområder mælkekvoteordningen med henblik på at finde løsninger, der kan tilpasse de sektormæssige bestemmelser bedre til den nuværende markedsituation. Dette sker også, fordi overgangsmarkedsordningen for Spanien og Portugal snart udløber, og på baggrund af Fællesskabets udvidelse med DDR.

1. Har Kommissionen kendskab til de omfattende mængder ikke-kvotemælk, navnlig fra Frankrig, der strømmer ind i Italien til priser langt under de officielle priser, og som ikke alene øver pres på markedet, men også udgør dumping og skaber alvorlige problemer for landmændene?
2. Hvad agter Kommissionen at gøre for at løse dette særdeles alvorlige problem, som bl.a. kommer til udtryk i direkte bedragerier mod Fællesskabets budget og forpurrer den fælles landbrugspolitikks mål?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**

(18. december 1990)

1. Kommissionen har ingen oplysninger, der gør det muligt for den at bekræfte eller afkræfte det af det ærede medlem anførte.

2. I tilfælde af, at der forekommer bevis for svingagtige transaktioner, vil Kommissionen sammen med de berørte medlemsstater træffe alle de nødvendige foranstaltninger til, at EF-bestemmelserne bliver anvendt i fuldt omfang.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2038/90
af Jean-Pierre Cot (S) og Luigi Colajanni (GUE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (5. september 1990)
 (91/C 94/51)

Om: Gennemførelsen af den fjerde Lomé-konvention

På baggrund af bemærkningerne fra formanden for Ambassadørudvalget AVS/EØF under Udviklingsudvalgets møde den 19. april 1990 om bestemmelserne og procedurerne i Lomé-konvention IV bedes Kommissionen oplyse følgende:

- mener den, at de finansielle bestemmelser og rammebestemmelserne er tilstrækkelige?
- er den overbevist om, at midlerne og målsætningen i den nye konvention svarer til AVS-landenes reelle behov?
- hvad mener den om de store økonomiske problemer og de samfundsmæssige konsekvenser heraf, som AVS-landene står over for?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín
 (11. oktober 1990)

Det ærede medlems to første spørgsmål, hvad angår vurderingen af Lomé-konvention IV, er blevet besvaret udtømmende af Kommissionen i udviklingsudvalget under udarbejdelsen af Tindemans-betænkningen, samt på plenarmødet den 15. maj 1990 under forhandlingerne forud for afstemningen om Europa-Parlamentets samstemmende udtalelse om AVS/EØF-forhandlingsresultaterne⁽¹⁾.

Ved disse lejligheder understregede Kommissionen på den ene side, at Lomé-konventionen alene ikke ville kunne løse alle problemer i AVS-landene, men den anførte på den anden side, at den betragtede Lomé IV som en god aftale, som var mere vidtrækkende og byggede på et fastere grundlag end de tidligere aftaler, og gav som eksempel herpå:

- det finansielle aspekt (en betydelig forhøjelse af tildelingen til EUF ud over blot en ajourføring i forhold til Lomé III; afskaffelse af lånene på særlige vilkår og pligten til tilbagebetaling af Stabexoverførsler udbetalt i form af lån)
- de nye muligheder og forbedringer og fremskridt på mange forskellige og vigtige områder (som f.eks. råstoffer, handel, miljø, demografi, sundhed og uddannelse, regionalt samarbejde, den private sektors rolle, investeringsfremmende foranstaltninger, for ikke at forglemme de udvidede forpligtelser med hensyn til respekten for menneskerettigheder og de konkrete foranstaltninger til fordel for et decentraliseret samarbejde med inddragelse af flere partnere uden for statsapparatet)

- endelig de vigtigste nyskabelser i den nye konvention (udvidelsen af det finansielle samarbejde med strukturtilpasningsfaciliteten, der bringes i anvendelse efter en pragmatisk fremgangsmåde i specifikke tilfælde, som AVS-partneren og EØF forhandler frit om og indgår aftale om; hensyntagen til gældsspørgsmålet, som for første gang er omhandlet i et specifikt kapitel i konventionen).

Hvad angår det tredje spørgsmål, mener Kommissionen i betragtning af de pågældende problemers antal og komplicerede karakter, at et svar på en skriftlig forespørgsel, som nødvendigvis må være kortfattet, ikke er den rette lejlighed til at give en valabel og udtømmende redegørelse.

(¹) Europa-Parlamentets forhandlinger nr. 390.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2039/90
af Adrien Zeller (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (5. september 1990)
 (91/C 94/52)

Om: Import af potaske fra Sovjetunionen

En række potaskeproducenter, borgere i EF's medlemsstater, har over for Kommissionen indgivet en klage over import af potaske fra Sovjetunionen, som praktiserer en sand dumping af priserne på potaske uden for al konkurrence.

1. Har Kommissionen fået kendskab til denne klage, og i bekræftende fald hvilke konklusioner har den draget?
2. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at gennemføre for i fremtiden at undgå denne dumpingspraksis?
3. Agter Kommissionen at indføre en kompensationsordning for Fællesskabets potaskeproducenter, som har lidt skade på grund af denne praksis, eller agter Kommissionen at rette henstillinger herom til de medlemsstater, hvis producenter har lidt under denne illoyale konkurrence?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen
 (5. november 1990)

1. Kommissionen har endnu ikke gennemgået den af det ærede medlem nævnte klage.
2. Såfremt undersøgelsen viser, at der som nævnt finder dumping sted, at den i høj grad har skadelige virkninger

ger, og at dens betydning for EF gør det nødvendigt at gribe ind, vil Kommissionen indføre en antidumpingtold for at afbøde de uheldige virkninger af denne illoyale fremgangsmåde.

3. Nej.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2041/90
af Madron Seligman (ED)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(5. september 1990)
(91/C 94/53)

Om: Buspassagerers sikkerhed

Er Kommissionen klar over, hvor udsatte buspassagerer er, når der sker uheld? Disse køretøjer kan legalt køres med høj hastighed, men deres ydre metal- og glasstruktur yder ikke blot utilstrækkelig beskyttelse til passagererne ved sammenstød eller væltning af bussen, men forværrer ofte skaderne.

Hvornår agter Kommissionen at foreslå indførelse af bestemmelser, der pålægger producenterne at konstruere busser, der beskytter passagererne bedre, når der sker uheld?

Hvornår kan buspassagerer indtil da forvente i busserne at finde sikkerhedsanordninger såsom tvungen sikkerhedsbælte, som de har mulighed for i deres egne biler eller når de rejser med fly?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann
(12. november 1990)

EØF-typegodkendelse for busser er omfattet af rammedirektiv 70/156/EØF, som specificerer de aspekter, der skal omfattes af særlige direktiver, og det gælder navnlig de aspekter, der er direkte forbundet med passagersikkerhed (bremseanordninger, lysanordninger, sikkerhedsseler osv.).

Montering af sikkerhedsseler er omfattet af direktiv 77/541/EØF⁽¹⁾ (og 76/115/EØF⁽²⁾) for så vidt angår forankringssteder) med ændringer.

Den 24. juli 1990 har Udvalget for Tilpasning af Direktiver til den Tekniske Udvikling godkendt forslag til ændring af direktiverne om sikkerhedsseler og deres fastgørelsesanordninger. Hvad busser angår, gør disse ændringer sikkerhedsseler obligatoriske på »udsatte fremadrettede sæder« (dvs. fremadrettede sæder, som ikke er anbragt umiddelbart bag et sæde med høj ryg eller en skærm, der kan holde en passager tilbage i tilfælde af frontalt sammenstød).

Udvalget overvejede ligeledes at gøre sikkerhedsseler obligatoriske på alle sæder i alle passagerkøretøjer undtagen bybusser, som foretager hyppige standsninger og kan medføre stående passagerer. Udvalget nåede ikke til enighed om et sådant forslag på det nævnte område, da der ud over de omkostningsmæssige aspekter også kunne blive tale om konstruktionsproblemer. Kommissionen indvilgede dog i at genoptage dette spørgsmål med henblik på eventuelt at vedtage yderligere ændringer inden 31. december 1991.

Førere og brugere af sådanne køretøjer kan ligeledes bestille sikkerhedsseler ved køb af nye køretøjer, såfremt de ønsker det.

Kommissionen har indtil nu ikke fundet nogen begrundelse for at kræve et særligt direktiv om buskarrosseriers styrke. I de seneste år er trækonstruktioner blevet udskiftet med stål, og der er gjort virkelige fremskridt.

Kommissionen har ligeledes fremsat forslag om hastighedsbegrænsninger for busser, der snart skal opfølges med forslag om montering af hastighedsbegrænsede anordninger for at sikre at disse hastighedsgrænser overholdes. Den kombinerede virkning af disse foranstaltninger skulle bidrage til at forebygge uheld samt mindske disses virkninger.

⁽¹⁾ EFT nr. L 220 af 29. 8. 1977.

⁽²⁾ EFT nr. L 24 af 30. 1. 1976.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2052/90
af Ernest Glinne (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(5. september 1990)
(91/C 94/54)

Om: Økologisk udnyttelse af Amazon-områdets ressourcer

En nordamerikansk virksomhed, Cultural Survival, der kombinerer forretningssans og miljøbeskyttelse, har indgået en aftale med kooperativer og individuelle landbrugere i Amazon-området, der indebærer, at nøddefrugter fra de brasilianske skove indsamles, leveres og eksporteres til De Forenede Stater, hvor deres anvendelse i chokolade- og isprodukter har stor succes (eksempelvis slår chokoladen Rainforest Crunch alle rekorder).

Internationalt kendte virksomheder som Body Shop og Loblaw International interesserer sig ligeledes for at anvende produkterne fra den brasilianske regnskov i kosmetik og fødevarer, uden at dette på nogen måde skader skoven. Cultural Survival geninvesterer 40 % af sin indtjening i Brasilien i interessante økologiske og socio-kulturelle småprojekter.

Kan Kommissionen medtage denne fremgangsmåde i det pilotprogram vedrørende beskyttelsen af Amazonområdet, som G-7-landene gav den mandat til på mødet i Houston (punkt 66 i erklæringen), og i denne forbindelse være opmærksom på, at mellemhandlere og endelige forarbejdere ikke tager sig overdrevent betalt i forhold til de brasilianske indsamlere og leverandører?

Kan Kommissionen endvidere bekræfte oplysninger om, at kun 500 ud af 5 mio. arter i den brasilianske regnskov kan udnyttes, uden at økosystemet påvirkes?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(4. oktober 1990)**

Kommissionen kan kun stille sig positivt til den økonomiske udnyttelse af naturprodukterne fra urskoven, som bidrager til en økologisk forsvarlig og langsigtet forvaltning af de tropiske skovområder, idet der samtidig sikres de indfødte befolkningsgrupper stabile og regelmæssige indkomster.

Som led i det mandat, Kommissionen har fået overdraget på det seneste topmøde mellem Verdens syv rigeste industrilande i Houston, mht. at deltage i et snævert samarbejde med Verdensbanken ved udformningen af et pilotprogram for Amazonlandet sammen med den brasilianske regering, vil Kommissionen nærmere undersøge muligheden for at fremme initiativer af samme slags som det, det ærede medlem omtaler.

For så vidt angår antallet af arter, som kan udnyttes kommercielt, uden at Amazonlandets økosystem bringes i farezonen, kan Kommissionen på indeværende tidspunkt ikke udtale sig nærmere om de fremsatte tal.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2076/90
af François-Xavier de Donnea (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(17. september 1990)
(91/C 94/55)**

Om: Detailhandelen

»Forum Social Européen« har for nylig fremhævet detailhandelens store betydning i Fællesskabet.

1. Har kommissionen undersøgt, hvilken indvirkning gennemførelsen af det indre marked vil have på denne handel?
2. Mener Kommissionen, at der i dens seneste meddelelse om små og mellemstore virksomheder tages tilstrækkeligt hensyn til de problemer, detailhandelen står overfor, eller agter den at træffe særforanstaltninger?

3. Kommissionen har anmodet arbejdsmarkedets parter (EURO-FIET og CECO) om en udtalelse om det sociale handlingsprogram:

- a) hvornår skal denne udtalelse afgives?
- b) vil den blive sendt til de øvrige institutioner, når de skal behandle forslagene i det sociale handlingsprogram?
- c) hvorfor har Kommissionen ikke snarere anmodet Det Økonomiske og Sociale Udvalg om denne udtalelse?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha
(4. december 1990)**

Den succes, som detailhandelens »Forum Social Européen«, der organiseres af Kommissionen i samarbejde med arbejdsmarkedets parter, har haft, er et væsentligt resultat af de involverede erhvervssammenslutningers og faglige organisationers indsats. Der foregår yderligere høringer og undersøgelser, og Kommissionen lægger stor vægt på denne fortsatte proces, som er et vigtigt led i udviklingen af dens aktiviteter i denne sektor.

1. Betydningen af distributionsleddet i forbindelse med udviklingen af det indre marked i 1990'erne blev fremhævet i Rådets resolution af 14. november 1989. Som reaktion på den resolution er Kommissionen i færd med at udarbejde et handlingsprogram vedrørende distributionsleddet, som inden længe vil blive forelagt for Rådet. Der vil heri blive henvist til en lang række undersøgelser, der er udført eller er ved at blive udarbejdet af såvel Kommissionen som uafhængige eksperter, og som angår distributionsleddets situation på det udvidede europæiske marked.
2. I overensstemmelse med de retningslinjer, der er fastlagt af Rådet, foreslår Kommissionen, at dens aktiviteter på dette område ikke udformes som en ny sektortpolitik, men snarere tager sigte på at sikre, at der tages tilstrækkeligt hensyn til den kommercielle sektor inden for Fællesskabets bestående politikker, herunder virksomheds- og uddannelsespolitik samt innovationsfremmende foranstaltninger.
3. Kommissionen hører arbejdsmarkedets parter i såvel de enkelte industrier som de enkelte sektorer om de direktivforslag, der tager sigte på at iværksætte handlingsprogrammet til gennemførelse af Socialpagten, og ikke om det sociale handlingsprogram som sådant.

Direktiverne forelægges arbejdsmarkedets parter til udtalelse, inden de forelægges for Kommissionen; dette sker i henhold til den tidsplan, der er fastsat for udarbejdelsen af direktiverne. Høringen af Det Økonomiske og Sociale Udvalg foregår efter Kommissionens vedtagelse af forslaget, og inden Rådet træffer afgørelse herom.

Disse udtalelser vil således blive afgivet løbende fra 1990 til 1992. De videresendes derefter til kommissærkollegiet, således at det kan træffe afgørelse på baggrund af de forskellige parters udtalelser. Der er ikke planer om at sende disse udtalelser fra arbejdsmarkedets parter til andre end Kommissionen.

Fællesskaber; agter Kommissionen desuden at sammenligne sådanne, på årsbasis indsamlede data, med data, der er tilgængelige for Kommissionen fra oparbejdningsanlæg, der i samme tidsrum fandtes uden for Fællesskabet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(7. december 1990)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2095/90

af Llewellyn Smith (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(17. september 1990)

(91/C 94/56)

Om: Undersøgelser foretaget af GD XI, XII og XVII vedrørende udslip fra atomkraftanlæg

Hvilke videnskabelige undersøgelser har GD XI, XII og XVII fået gennemført med henblik på virkningerne for miljøet og atmosfæren af udslip af argon, krypton og andre ædle luftarter fra atomkraftanlæg?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi**

(7. december 1990)

Mellem 1975 og 1985 blev radioaktive luftarter undersøgt inden for forsknings- og udviklingsprogrammerne om forvaltning og oplagring af radioaktivt affald.

Efter 1985 er der ikke konstateret noget behov for at foretage yderligere undersøgelser inden for dette område.

Det har været Kommissionens praksis at offentliggøre periodiske rapporter om udslip fra radioaktive anlæg og oparbejdningsanlæg i Fællesskabet og deres følger for miljøet; da de tilrådgivende midler desværre er blevet overført til nye prioriteter, har det betydet, at den sidste af disse rapporter, der blev offentliggjort i 1983, dækkede perioden 1976-1980. Denne serie vil blive genoptaget om kort tid med en ny rapport for perioden 1977-1986, som næsten er klar til offentliggørelse. I mellemtiden er spildevandet og dets virkninger for havforureningen blevet behandlet detaljeret for mange anlægs vedkommende frem til og med 1986 i rapport EUR 12483 EN »The radiological exposure of the population of the European Community from radioactivity in North European marine waters — Project Marina« (1990).

Hvad angår oparbejdningsanlæg uden for Fællesskabet, er der kun et meget begrænset antal af sådanne anlæg, og i de fleste tilfælde er det svært at få fat i de nødvendige data; de periodiske rapporter, som De Forenede Nationers videnskabelige komité for virkningerne af atomstråling offentliggør, indeholder kun oplysninger om vandet fra oparbejdningsanlæg i Fællesskabet. Desuden er det uklart i hvor høj grad der vil kunne foretages en direkte sammenligning med anlæg uden for Fællesskabet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2117/90

af Bryan Cassidy (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(17. september 1990)

(91/C 94/58)

Om: Eksport af tobak fra interventionslagrene

I perioden mellem offentliggørelsen af henholdsvis *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 37 af 17. februar 1990 og *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 142 af 12. juni 1990 er der udbudt i alt 26 mio. kg tobak i licitation til salg til udførsel fra interventionslagrene.

Hvor meget af denne tobak er blevet solgt, hvem er den blevet solgt til, og hvilken pris pr. kg er den blevet solgt til?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2096/90

af Llewellyn Smith (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(17. september 1990)

(91/C 94/57)

Om: Radioaktivt udslip fra oparbejdningsanlæg

Agter Kommissionen at gennemføre og offentliggøre en sammenlignende undersøgelse over radioaktivt udslip i a) luften og b) vandet fra hvert af oparbejdningsanlæggene i Det Europæiske Fællesskab under anvendelse af data, der er indsamlet fra det tidspunkt, hvor de lande, hvor disse anlæg befinder sig, blev medlem af De Europæiske

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**
(7. december 1990)

De udbud, det ærede medlem nævner, omfattede rent faktisk 25 000 tons tobak, og 7 000 tons blev solgt ved licitation.

Licitationsresultater offentliggøres i C-udgaven af *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. I det omhandlede tilfælde fordelte salget sig som følger:

- 1 520 tons til firmaet Exelka (Grækenland) ⁽¹⁾
- 1 320 tons til firmaet Tabak-Sud-Import (Schweiz)
- 577 tons til firmaet Società Italiana Tabacchi (Italien)
- 431 tons til firmaet Reditab (Italien) ⁽²⁾
- 3 400 tons til firmaet Società Italiana Tabacchi (Italien) ⁽³⁾

Den kilopris, firmaerne har betalt, offentliggøres ikke under hensyntagen til forretningshemmelighed.

⁽¹⁾ EFT nr. C 202 af 11. 8. 1990.

⁽²⁾ EFT nr. C 98 af 18. 4. 1990.

⁽³⁾ EFT nr. C 202 af 11. 8. 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2139/90
af Gerhard Schmid (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(27. september 1990)
(91/C 94/59)

Om: Emballagematerialet popcorn

Har Kommissionen kendskab til, at man i De Forenede Stater allerede med succes har anvendt popcorn, der er naturligt nedbrydeligt, i emballage i stedet for styroporchips, hvorved det er muligt at mindske CFC-forbruget?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at mindske den problematiske anvendelse af styropor set ud fra både et energipolitisk og et affaldspolitisk synspunkt?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**
(26. november 1990)

Kommissionen ved, at bionedbrydeligt popcorn anvendes til visse formål, og at der i visse lande er truffet foranstalt-

ninger til at anvende dette materiale som erstatningsmateriale inden for levnedsmiddelsektoren.

Det bør også erindres, at emballagen skal være velegnet til formålet, og at den i forbindelse med emballage til levnedsmidler skal opfylde kravene i Rådets direktiv 89/109/EØF ⁽¹⁾. Bionedbrydelige produkter må formodes at være mindre stabile, og vil derfor kunne medføre migration af kontaminanter over i levnedsmidlerne.

Inden for affaldsforvaltning er det vigtigste problem at vurdere, om såkaldt bionedbrydelige produkter opfylder hovedmålene for Fællesskabets affaldspolitik, også i forbindelse med produkter som popkorn, hvis bionedbrydelighed turde være indlysende. Mindskelse af affaldskvantiteten (volumen) betyder fjernelse af produkter fra affaldsstrømmen, således at de kan genbruges, recykleres eller få deres energiværdi genvundet.

Følgende bør erindres:

- det er nødvendigt at arbejde henimod lukkede cykler og genanvendelse. Det betyder, at inden for produktudvikling er erstatning af produkter som affald kun nødvendigt for de produkter, som ikke kan genanvendes
- forbrugerafvisning er en eventualitet, som for enhver pris bør undgås. Bionedbrydelighed løser ikke et miljøproblem, men risikerer tværtimod at bidrage til en stigning i affaldet
- når andre produkter (elementer) tilføjes, er de så også nedbrydelige under alle omstændigheder, og hvilke elementer nedbrydes de til
- på grund af det tryk, der udøves ved landopfyldning, skabes der anaerobe vilkår, som gør organisk materiale ikke-nedbrydeligt.

På baggrund af ovennævnte overvejelser og måske nogle få andre synes de såkaldt bionedbrydelige produkter ved første øjekast ikke at opfylde hovedmålene for Fællesskabets miljøpolitik.

Hvad angår det ærede medlems spørgsmål om, hvilke skridt Kommissionen har til hensigt at tage for at mindske anvendelsen af styropor, behandles dette problem inden for kvalitativ forebyggelse for de prioriterede affaldsstrømme, plastik og emballage.

⁽¹⁾ EFT nr. L 40 af 11. 2. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2145/90
af Ian White (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(27. september 1990)
(91/C 94/60)

Om: Det europæiske varemærkekontor

Kommissionen bedes oplyse følgende:

1. Hvornår vil det foreslåede europæiske varemærkekontor træde i funktion?
2. Vil eksistensen af det foreslåede europæiske varemærkekontor forhindre, at et EF-varemærke registreres af andre enkeltpersoner end de personer, som allerede har fået registreret varemærket i en af medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann
(29. oktober 1990)

1. Kommissionen forventer, at Det Europæiske Varemærkekontor vil kunne træde i funktion den 1. januar 1993. Det forudsætter, at spørgsmålet om kontorets placering, som for tiden er til drøftelse, afklares hurtigt, og at forslaget til forordning om EF-varemærket, som blev forelagt Rådet i november 1980 og ændret i juli 1984 på baggrund af Europa-Parlamentets udtalelse (¹), vedtages af Rådet snarest muligt.

2. Et af formålene med EF-varemærket er at gennemføre en betydelig forenkling af de administrative procedurer, som virksomhederne i dag skal følge for at beskytte deres varemærker i Fællesskabet. Det er derfor indlysende, at virksomheder, der ønsker et EF-varemærke, ikke skal være forpligtet til først at registrere deres varemærke i en medlemsstat.

(¹) EFT nr. C 351 af 31. 12. 1980 og EFT nr. C 230 af 31. 8. 1984.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2156/90
af Barry Desmond (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(27. september 1990)
(91/C 94/61)

Om: Namibia

Vil Kommissionen tage skridt til at give Namibia status som mindst udviklet i forbindelse med den fjerde Lomé-konvention?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin
(26. oktober 1990)

Kommissionen er af den opfattelse, at Namibia har behov for den største bistand og opbakning, EF kan yde landet, og den har givet udtryk for dette synspunkt under de igangværende drøftelser i Rådet om de nærmere betingelser for Namibias tiltrædelse af Lomé-konvention IV, herunder anvendelsen på dette land af de bestemmelser, der gælder for de mindst udviklede lande.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2161/90
af Madron Seligman (ED)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(27. september 1990)
(91/C 94/62)

Om: Fødevarerhygiejne — ansvar og omkostninger i forbindelse med håndhævelse af bestemmelser

En person i min valgkreds købte i en lokal, velrenommeret forretning en forsejlet pose frosne bønner. Blandt bønnerne befandt sig en hel, død mus.

Hverken den britiske detailhandler eller de britiske og franske grossister har gjort sig skyld i en fejl, hvorfor de lokale myndigheder mente, at der rettelig burde lægges sag an mod det i Frankrig registrerede levnedsmiddelfirma, der har forarbejdet og pakket varen.

Juridiske rådgivere mente imidlertid, at det eventuelt ville være vanskeligt at gennemføre en sag ved engelske domstole under henvisning til manglende jurisdiktion og problemet med at få anklagede til at give møde i retten. Samtidig ville det have været alt for bekosteligt at få franske sagførere til at lægge sag an ved franske domstole, da dette ville have medført, at sagsøgere og vidner ville være nødt til at rejse til Frankrig og blive i landet, mens sagen blev behandlet i retten.

Kan Kommissionen udarbejde forslag til en forenklet og billig procedure, der gør det muligt for lokale myndigheder at håndhæve EF-reglerne for fødevarerhygiejne, for så vidt angår levnedsmidler, der er uegnet til menneskeføde, og som er fremstillet, pakket, leveret eller solgt i en medlemsstat, men udbudt til salg og forbrug i en anden medlemsstat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann
(12. november 1990)

Rådets beslutning 89/45/EØF (¹) om et hurtigt alarmeringssystem gør det muligt for medlemsstaterne at træffe

forholdsregler i tilfælde af potentielle risici for forbrugere på grund af farlige produkter.

I sin meddelelse KOM(90) 392 endelig udg. har Kommissionen tilkendegivet, at den har til hensigt at udstede visse regler med henblik på at indføre et system for gensidig administrativ bistand mellem medlemsstaterne og Kommissionen i forbindelse med oplysninger indsamlet under inspektion. Når der opstår problemer af nævnte art, vil Kommissionen gerne hjælpe med til at finde en effektiv løsning på dem.

Endelig gør Kommissionen opmærksom på, at i et tilfælde som det nævnte, hvor det ofte er vanskeligt at bevise, at der er tale om uagtsomhed eller skyld, kan det være tilrådeligt at give producenten, importøren eller sælgeren mulighed for at give forbrugeren erstatning, så man undgår straffesager.

(¹) EFT nr. L 17 af 21. 1. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2197/90
af José Barros Moura (CG)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(4. oktober 1990)
(91/C 94/63)

Om: Forudbetaling af bevillinger fra EFRU til kommunerne

Den portugisiske regering forelagde via ministeriet for overordnet planlægning og landsplanlægning et »udkast til en global protokol mellem staten og kommunerne om forudbetaling af bevillinger fra EFRU« for landssammenslutningen af kommuner og gav dermed sin tilladelse til et mere restriktivt system end det system, der er fastlagt i henhold til fællesskabsbestemmelserne:

- Fællesskabet overfører 50 % af tilskuddet fra EFRU til medlemsstaterne som første forskud ved arbejdets påbegyndelse. Regeringen udbetaler kun et forskud på 30 %
- Fællesskabet overfører automatisk 50 % af det følgende års støttebeløb, når medlemsstaten kan bevise, at den har afholdt udgifter, der svarer til 60 % af de investeringer, der var planlagt i første støtteår. Regeringen udbetaler først forskudsbeløb for andet støtteår, når kommunen kan godtgøre, at den har haft udgifter svarende til 100 % af de planlagte investeringer.

Regeringen gør endog udbetalingen af forskudsbeløb betinget af, at kommunerne accepterer modregning i tolvtedele fra den økonomiske udligningsfond (FEF) (bevillinger, der er opført på statsbudgettet til kommunerne, og

som er kommunernes vigtigste indtægtskilde), og giver forvaltningsorganerne for de operationelle programmer uforholdsmæssigt omfattende beføjelser.

Et sådant system gør det rent økonomisk vanskeligere for kommunerne at foretage de omfattende investeringer, der er blevet dem pålagt inden for fællesskabsstøtterammen, og kan endog forhindre den fulde udnyttelse af fællesskabsmidlerne, samtidig med at regeringerne får lettere ved at anvende midlerne til andre formål end de oprindelige.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke krav der er nødvendige for at sikre opfyldelsen af Fællesskabets normer?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2361/90
af Carlos Carvalhas (CG)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(18. oktober 1990)
(91/C 94/64)

Om: Forskudsbetalinger fra EFRU til portugisiske kommuner

Den portugisiske kommuneforening ANMP har for nylig anklaget den portugisiske regering for at true de lokale myndigheders finansieringsevne alvorligt ved kun at overføre 30 % af forskudsbetalingerne til kommunerne, selvom den modtager 50 % fra Bruxelles, hvorved den har skaffet sig et unikt finansieringsmiddel på kommunernes bekostning.

Vil Kommissionen oplyse, hvordan den ser på denne situation?

Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan
på skriftlig forespørgsel nr. 2197/90 og nr. 2361/90
(9. januar 1991)

Kommissionen vil gerne understrege, at den lægger stor vægt på et fuldstændigt samarbejde med de portugisiske kommuner som led i det partnerskab, der blev oprettet ved reformen af strukturfondene, med henblik på gennemførelsen af fællesskabsstøtterammerne, og navnlig med hensyn til gennemførelsen af de regionale programmer, Kommissionen vedtog i juli og august 1990. Ifølge de oplysninger, der er meddelt Kommissionen, er der mellem regeringen og kommunernes landssammenslutning opnået enighed om den interne finansiering af gennemførelsen af disse programmer på et noget andet grundlag end det, der er angivet i spørgsmålet. Ordningerne forekommer tilstrækkelige og vil kunne sikre en effektiv gennemførelse af de regionale programmer. Kommissionen vil endvidere gennem sin deltagelse i overvågningen af de forskellige programmer have lejlighed til at sikre sig, at forvaltningen og finansieringen foregår på tilfredsstillende vis.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2204/90

af Ursula Schleicher, Doris Pack, Ria Oomen-Ruijten, José Valverde López, Siegbert Alber, Barto Pronk, Fernando Suárez González, Mary Banotti, Karl-Heinz Florenz, Winfried Menrad, Arturo Escuder Croft og Raphael Chanterie (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. oktober 1990)

(91/C 94/65)

Om: Varigheden af godkendelsesproceduren for affaldsbehandlingsanlæg

I Forbundsrepublikken Tyskland må der regnes med en periode på mellem fem og 15 år for udstedelse af anlægstilladelse til behandlingsanlæg for særligt affald. Forvaltningsproceduren for udstedelse af anlægstilladelser for andre affaldsbehandlingsanlæg varer ligeledes mellem to og ti år.

Af hensyn til den seneste tekniske udvikling og dens omsætning i praksis er det af allerstørste betydning, at de planlagte anlæg opføres inden for et overskueligt tidsrum. Kun på den måde kan den seneste tekniske udvikling bidrage til beskyttelsen af miljøet. Væsentlige forskelle i godkendelsesprocedurens længde mellem medlemsstaterne kan desuden føre til betydelige forskelle i behandlingskapacitet.

1. Har Kommissionen et overblik over varigheden af godkendelsesproceduren i de enkelte medlemsstater?
2. Er der i visse medlemsstater fastsat frister, inden for hvilke myndighederne skal behandle ansøgninger?
3. Er Kommissionen enig i, at godkendelsesproceduren skal være så kort som mulig for at sikre en bedre miljøbeskyttelse?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(26. november 1990)

1. Kommissionen er klar over, at der er store forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til den tid, det tager at få en tilladelse til behandlingsanlæg for særligt affald, men den har ikke nogen fuldstændig oversigt over situationen i medlemsstaterne.
2. Så vidt Kommissionen er underrettet, findes der frister for disse procedurer eller i det mindste for visse etaper af procedurerne i visse medlemsstater. Da de lange frister, som de ærede medlemmer har nævnt, delvis skyldes, at de berørte parter har indbragt sagen for Domstolene, er det imidlertid klart, at de reelle frister kun delvis afhænger af fastsatte frister.
3. Kommissionen erkender, at de alt for lange frister for godkendelsesproceduren modarbejder etableringen af tilstrækkelig bortskaffelseskapacitet i centre, som opfyl-

der de bedst mulige teknikker. Desuden indebærer de for store forskelle mellem fristerne i de forskellige medlemsstater en risiko for, at der fortrinsvis etableres anlæg i de medlemsstater, der er kendt for at have de korteste frister, da dette vil være til fordel for investorerne. En sådan udvikling vil bringe skabelsen af en egnet infrastruktur overalt i Fællesskabet i fare, og dermed overholdelsen af nærhedsprincippet. Hvis gennemførelsen af en egnet infrastruktur til bortskaffelse af affald skal udgøre en prioritet på kort og mellemlang sigt som understreget i Rådets resolution af 7. maj 1990, bør godkendelsesproceduren imidlertid være tilstrækkelig lang til at de parter, der berøres af projektet, får mulighed for at fremsætte deres synspunkter. Kommissionen er villig til at undersøge årsagerne til de forskellige frister og de eventuelle muligheder for at harmonisere dem.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2205/90

af Christa Randzio-Plath (S), Ursula Braun-Moser (PPE), Manfred Vohrer (LDR) og Karl Partsch (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. oktober 1990)

(91/C 94/66)

Om: Moms på pakkerejser

1. Hvorfor har Kommissionen indledt en traktatovertrædelsesprocedure i medfør af artikel 169 mod Forbundsrepublikken Tyskland på grund af overtrædelse af det sjette moms-direktiv i forbindelse med beskatning af rejsearrangører, selv om andre medlemsstater ikke har foretaget nogen harmonisering?
2. Hvorfor er overgangsfristen i det 18. momsdirektiv blevet forlænget?
3. Mener Kommissionen ikke, at dette er en diskriminering af virksomheder i de medlemsstater, der straks omsatte bestemmelserne i national lovgivning?
4. Hvordan har medlemsstaterne foretaget den i artikel 28 i det sjette momsdirektiv fastsatte harmonisering? Hvorledes påvirker det konkurrencen?
5. Medfører beskatningen af fortjenesten på grænseoverskridende befordringsydelse ikke en dårligere konkurrencestilling for virksomheder i Forbundsrepublikken Tyskland? I hvilket omfang kan dette accepteres ifølge Kommissionen?
6. Behandles flybefordringsydelse til enkeltpersoner og i forbindelse med pakkerejser skattemæssigt ens? Hvilke eventuelle diskriminerende bestemmelser findes der?
7. Er konkurrencesituationen på grund af forskelle i beskatningen dårligere for rejsearrangører, der ikke har

egne fly, i forhold til rejsearrangører, der kan gennemføre charterflyvninger med egne fly? Hvorledes agter Kommissionen at rette op på denne situation? Er der efter Kommissionens opfattelse ikke risiko for, at rejsearrangørerne og de rejsende flytter til tredjelande eller lande, som ikke har omsat det sjette moms-direktiv i national lovgivning?

8. Burde traktatovertrædelsesproceduren mod Forbundsrepublikken Tyskland ikke stilles i bero, indtil der er indført en ordning, der gælder for alle?

9. Bør indførelsen af en ordning for beskatning af fortjenesten på befordringsydelser ikke udsættes, indtil der er indført en fælles ordning for beskatning af selve befordringsydelserne?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener**

(7. december 1990)

1. Den metode til beregning af rejsearrangørers afgiftspligtige fortjenstmargen, der anvendes af Forbundsrepublikken Tyskland, er i strid med artikel 16 i sjette momsdirektiv af 17. maj 1977. I henhold til den tyske lovgivning beskattes nemlig kun den del af fortjenstmargenen, der vedrører afgiftspligtige transaktioner, såfremt tjenesteydelsen består af en afgiftsfri del og en afgiftspligtig del. Dette er i strid med artikel 26 i sjette momsdirektiv, der indeholder bestemmelse om, at fastlæggelse af fortjenstmargenen for rejser inden for Fællesskabet skal være uafhængig af den ordning, som gælder for de forskellige transaktioner, der tages i betragtning ved fastlæggelsen af rejsebureauets udgifter.

Denne særlige beregningsmetode omfattes ikke af de undtagelsesbestemmelser, ifølge hvilke medlemsstaterne kan afvige fra den i artikel 26 omhandlede ordning i en overgangsperiode.

2. Kommissionen minder om, at forslaget til 18. direktiv af 4. december 1984⁽¹⁾ indeholdt bestemmelse om afskaffelse af overgangsbestemmelserne for rejsebureauers ydelser fra den 1. januar 1986. Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg anmodede om, at denne frist blev udsat til den 1. januar 1988 for visse ydelsers vedkommende. Rådet udsatte afskaffelsen af de pågældende overgangsbestemmelser til en senere dato.

3. & 5. Kommissionen har gentagne gange understreget, at der består konkurrenceforvridninger som følge af en række undtagelsesbestemmelser til skade navnlig for rejsebureauer, der på grundlag af den endelige ordning, der omhandles i artikel 26, får deres ydelser vedrørende rejser inden for Fællesskabet beskattet.

4. De medlemsstater, der på grundlag af artikel 28 i sjette momsdirektiv afviger fra den almindelige ordning for rejsebureauer, har indtil nu opretholdt deres lovgivning på området. Kommissionen analyserer virkningerne

af disse afvigelser for konkurrencen med henblik på at nå frem til en fuldstændig harmonisering af de nationale ordninger.

6. Kommissionen kender ikke noget til beskatningsmæssige forskelle alt efter, om de rejsende befordres individuelt eller i gruppe.

7. Der kan for tiden faktisk opstå fare for konkurrenceforvridning til skade for rejsebureauer, der ikke har egne fly. Men denne fare vil forsvinde, thi den skyldes de overgangsbestemmelser, ifølge hvilke der i en overgangsperiode fortsat er afgiftsfritagelse for personbefordringsydelser og navnlig for ydelser vedrørende internationale flyvninger. Beskatning af personbefordring indgår i Kommissionens arbejdsprogram.

8. Kommissionen kan ikke forudse, hvornår Rådet træffer afgørelse om en ensartet fællesskabsordning for rejsebureauers ydelser.

Kommissionen må overvåge, at gældende fællesskabsret anvendes på rette måde.

9. Kommissionen mener ikke, at der er grund til at udsætte bestemmelserne om beskatning af fortjenstmargenerne i forbindelse med befordringsydelser, indtil der vedtages en ordning på transportområdet, eftersom denne ordning ikke har nogen indflydelse på ordningen for beskatning af fortjenstmargenen.

(¹) EFT nr. C 347 af 29. 12. 1984.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2207/90
af Raymonde Dury (S)**

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. oktober 1990)

(91/C 94/67)

Om: Håndhævelse af støjnormerne for fly

Belgien har stadig ikke gennemført bestemmelserne i EF-direktiverne af 21. december 1979, 21. april 1983 og 4. december 1989 om støjnormer for fly.

Kommissionen bedes oplyse, hvad den agter at foretage for at få disse direktiver overholdt?

Gælder der en tilsvarende situation i andre medlemsstater?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(4. december 1990)

Kommissionen har besluttet at fortsætte en overtrædelsesprocedure mod Belgien for krænkelse af Fællesskabets

bestemmelser vedrørende begrænsning af støjemissionsniveauet fra subsoniske fly samt at afgive en begrundet udtalelse.

I øvrigt tilstiller Kommissionen det ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat den pressemeddelelse, den har offentliggjort herom den 6. oktober 1990 (PI(90) 790).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2263/90
af Hemmo Muntingh (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(8. oktober 1990)
(91/C 94/68)

Om: Task force-rapport om miljøet og det indre marked

Har Kommissionen udarbejdet et formelt svar på den rapport, der blev udsendt af den såkaldte task force om miljøet og det indre marked i slutningen af 1989?

Hvad agter Kommissionen at foretage sig som reaktion på rapportens erklæring med hensyn til strukturfondene, nemlig at den af Kommissionen valgte fremgangsmåde til sikring af, at miljøet vil blive beskyttet samtidig med at bevillingerne fra disse fonde anvendes, samt de ansøgende landes gennemførelse heraf, er utilstrækkelig både som et middel til at sikre miljøets beskyttelse samt at Kommissionens traktatlige forpligtelser i så henseende opfyldes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(27. november 1990)

1. Kommissionen har endnu ikke afgivet noget formelt svar på Task Force-rapporten om miljøet og det indre marked. Men efter anmodning fra Rådet arbejder Kommissionen på grundlag af visse spørgsmål, der behandles i rapporten, specifikt på visse punkter som f.eks. anvendelsen af de økonomiske og skattemæssige instrumenter.

2. Kommissionen lægger stor vægt på en regionaludvikling, der er i overensstemmelse med miljøpolitikken. Disse bestræbelser fremgår af de kvalitative ændringer, der blev opnået i forbindelse med forhandlingen af fællesskabsstøtterammerne til mål 1, 2 og 5b, samt størrelsen af den støtte, der er afsat til miljøbeskyttelsesforanstaltninger.

For at sikre en mere effektiv hensyntagen til miljøbeskyttelsen har Kommissionen iværksat en række initiativer, der opfylder dette mål: igangværende udarbejdelse af et

forslag til direktiv om de forskellige politikkers, planers og programmers indflydelse på miljøet, og et forslag til ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ om evaluering af visse offentlige og private projekters indflydelse på miljøet, skabelse af et teknisk ekspertnet, som har til opgave at fremlægge de nødvendige oplysninger, så virkningen for miljøet kan analyseres.

Kommissionen gør desuden opmærksom på, at udformning og udarbejdelse af udviklingsprogrammerne er overdraget til medlemsstaterne og regionerne. Desuden fremmer den i de regioner, som anmoder herom, uddannelse og udveksling af erfaringer inden for miljøplanlægning, og dette er således et første led i regionernes egen interesse i at integrere kravene om miljøbeskyttelse i disse planer og programmer. Desuden sikrer beslutningerne om ydelse af støtte fra strukturfondene og de bestemmelser, der er fastsat til opfølgningen af deres gennemførelse, at Fællesskabets miljøpolitik fuldt ud overholdes. Hvad angår bestemmelserne for strukturfondene, henviser Kommissionen det ærede medlem til fælles svar på skriftlig forespørgsel nr. 1962/90 af Monnier-Besombes mv., og nr. 2013/90 af Papayannakis mv.⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985.

⁽²⁾ EFT nr. C 70 af 18. 3. 1991, s. 27.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2266/90
af Brigitte Ernst de la Graete (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(15. oktober 1990)
(91/C 94/69)

Om: Støtte fra EFRU til finansiering af anlæg af en golfbane i Malmédy i Belgien

I 1988 besluttede Kommissionen at yde et tilskud på 58 mio. bfr. fra EFRU til anlæg af en golfbane i et skovbevokset landområde i Malmédy.

Ifølge det oprindelige projekt, på grundlag af hvilket Kommissionen traf sin afgørelse, ville det franske sprogsamfund i Belgien finansiere 50 % af udgifterne.

Siden da er de generelle rammer for projektet ændret væsentligt: det franske sprogsamfund i Belgien har opgivet at finansiere sin andel, som i stedet er blevet overtaget af en privatperson og et privat selskab. Sidstnævnte og de kommunale myndigheder har indgået en aftale om en bevilling på 27 år og betaling til kommunen af et engangsbeløb på 75 300 000 bfr. uden moms.

Mener Kommissionen, på baggrund af denne udvikling, at projektet stadig opfylder reglerne for tildeling af støtte fra EFRU?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2291/90**af Claude Desama (S)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(15. oktober 1990)**(91/C 94/70)*

Om: Støtte fra Regionalfonden til byen Malmédy til anlægning af en golfbane

I slutningen af december 1988 godkendte Kommissionen en støtte på 57 220 000 bfr. til byen Malmédy til anlægning af en golfbane. Denne støtte var blevet omtalt i spørgsmål nr. H-89/89 ⁽¹⁾. Kommissionen oplyste i sit svar, at alle betingelser for at modtage støtte fra EFRU var opfyldt.

På nuværende tidspunkt er anlægsarbejdet i forbindelse med denne golfbane endnu ikke indledt, og sagsakterne er i vidt omfang blevet ændret; det fransktalende samfunds myndigheder med kompetence for sportsinfrastruktur deltager ikke i finansieringen og kommunen har indgået en koncessionsaftale på 27 år med et privat selskab, som betaler en samlet forhåndsydelse, og dernæst skal forvalte området, som forbliver kommunens ejendom. Anlæggets offentlige karakter vedrører derfor kun grundarealet.

Vil Kommissionen på denne baggrund

- genbehandle sagen for at fastslå, om den er i overensstemmelse med EFRU-bestemmelserne?
- fastslå, om denne golfbane trods privat forvaltning stadig kan betragtes som offentlig?
- bekræfte, at der er givet tilladelse til at udsætte fristerne for arbejdets afslutning?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger, nr. 2-378 (maj 1989).

**Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan
på skriftlig forespørgsel nr. 2266/90 og nr. 2291/90
(13. november 1990)**

Kommissionen har foretaget en ny gennemgang af dossieret vedrørende etableringen af en golfbane i Malmédy, som de ærede medlemmer henviser til.

Kommissionen bekræfter, at projektet fortsat er i overensstemmelse med EFRU-bestemmelserne af følgende årsager:

- a) det vedrører en fritidsinfrastruktur, der navnlig er til gavn for turisme
- b) byen Malmédy ejer de grunde, hvor golfbanen anlægges. Det er også Malmédy, som vil anlægge golfbanen, og som vil forblive ejer af alle anlæggene.

Det drejer sig således om en investering af almen interesse, selv om byen Malmédy træder til i finansieringen i stedet for det franske sprogsamfund.

I den koncessionsaftale, der blev indgået mellem Malmédys kommunale myndigheder og et privat selskab og undertegnet den 17. januar 1990, fastsættes bl.a. nedenstående:

- a) kommunen forpligter sig til at finansiere arbejdsomkostningerne og udgifterne til løsøre samt til at stå som bygherre (artikel 4)
- b) selskabet forpligter sig til at drive og forvalte samtlige arbejder og alt løsøre, som er kommunens ejendom (artikel 5.1)
- c) selskabet drager omsorg for til enhver tid ganske særligt at garantere golfbanens offentlige karakter (artikel 5.2)
- d) i tilfælde af, at selskabet ikke overholder sine forpligtelser, kan kommunen opsige kontrakten med det (artikel 12).

Der er altså tale om en golfbane, der ejes af kommunen Malmédy og forvaltes af et privat selskab ifølge ovennævnte kontrakt:

Kontrakten er indgået for en varighed af 27 år (artikel 2) mod betaling af en engangsafgift på 75 300 000 bfr. til kommunen, som det private selskab selv har valgt at betale forud af finansielle grunde, som kun vedkommer selskabet, fremfor betaling af et årligt beløb over 27 år.

Der blev den 20. juli 1990 givet tilladelse til at udsætte fristen for arbejdets afslutning til den 30. juni 1993.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2278/90**af Cristiana Muscardini (NI)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(15. oktober 1990)**(91/C 94/71)*

Om: Bøffer af afpudsede kødrester

Inden for EF og navnlig i Nederlandene og Storbritannien bliver en type kød mere og mere udbredt, som officielt kaldes restruktureret bøf, og som består af afpudsede rester af oksekød sammenholdt af en proteingelatine, der påsmøres kontaktfladerne. Kan Kommissionen bekræfte, at disse »klisterbøffer« faktisk findes på det europæiske marked, og at de er sunde, og oplyse, i hvilke emballageformer de udbydes til forbrugerne? Kan Kommissionen endvidere, hvis der ikke kan gøres noget ved denne unaturlige fødevarerartes tilstedeværelse på markedet, sørge for en klar varedeklaration på etiketten og bedre kontrol fra medlemsstaternes sundhedsmyndigheders side?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**

(19. december 1990)

Kommissionen har kendskab til forekomsten af restruktureret oksekød på det europæiske marked.

Denne fremtrædelsesform hører ind under kategorien tilberedt kød, for hvilken der ved Rådets direktiv 88/657/EØF af 14. december 1988 om krav til fremstilling af og handel med hakket kød, kød i stykker på under 100 g og tilberedt kød og om ændring af direktiv 64/433/EØF, 71/118/EØF og 72/462/EØF (*) er fastsat regler, som skal sikre et højt beskyttelsesniveau for forbrugerne i forbindelse med samhandel inden for Fællesskabet.

Det fastsættes endvidere i dette direktiv, at der uanset direktiv 79/112/EØF (**) på emballagen for tilberedt kød skal oplyses om de dyrearter, kødet stammer fra, og om fedtmængden og forholdet mellem kollagen og protein.

I henhold til artikel 5, stk. 2, i direktiv 79/112/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklamer for sådanne levnedsmidler skal varebetegnelsen endvidere omfatte eller være ledsaget af en oplysning om levnedsmidlets fysiske tilstand eller den særlige behandling, som levnedsmidlet har undergået, i de tilfælde, hvor undladelse af denne oplysning ville kunne skabe tvivl hos køberen.

Kommissionen har fremsat forslag om, at sundhedsreglerne i dette direktiv skal udvides til at omfatte hele EF-markedet (*).

(*) EFT nr. L 382 af 31. 12. 1988.

(**) EFT nr. L 33 af 8. 2. 1979.

(*) Dok. KOM(89) 671.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2280/90

af Ernest Glinne (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(15. oktober 1990)

(91/C 94/72)

Om: Mere rational EF-bistand til og EF-holdning over for øerne St. Martin og St. Barthélemy

En del af øen St. Martin og øen St. Barthélemy i de Små Antiller udgør et fransk arrondissement på ca. 73 km², som i 1967 (de seneste for forespørgeren tilgængelige oplysninger) havde ca. 7 000 indbyggere. Den anden del af førstnævnte ø, dvs. Sint Maarten udgør sammen med

Sint Eustatius og Saba et territorium med tyve til tredive tusinde indbyggere under ledelse af en guvernør udnævnt af den nederlandske regering og et ministerråd på 22 valgte medlemmer, der fra Willemstad på Curaçao forvalter denne lille økoloniale enhed, men kun en enkelt af ovennævnte folkevalgte personer repræsenterer Sint Maarten, Sint Eustatius og Saba.

På den anden side, selv om Venezuela ikke ligger langt væk, ligger Guadeloupe endnu nærmere, navnlig hvis man tager de kulturelle ligheder (den engelske, franske, nederlandske og kreolske flersprogethed osv.) og de faktiske og potentielle fælles interesser i betragtning. Det bør heller ikke glemmes, at Guadeloupe, som i lang tid har tøvet mellem dels en mere klar status som fransk departement og dels selvstyre/uafhængighed, efter den franske Nationalforsamlings vedtagelse af lov af 31. december 1982 om udvidelse af loven af 2. marts 1982 om kommunernes og regionernes rettigheder og friheder har ikke blot et departementsråd, men siden februar 1983 også et regionalråd med udvidede beføjelser, omend ikke midler.

Hvordan organiserer Kommissionen under disse omstændigheder, og hvis ellers ovenstående oplysninger er rigtige, for de nuværende ca. 50 000 indbyggere (?) på St. Barthélemy og St. Martin/Sint Maarten interventionerne fra EF's strukturfonde (og eventuelt Den Europæiske Udviklingsfond) i samordnede aktioner, som kommer alle indbyggere på øen St. Martin/Sint Maarten til gode? Hvilke bistandsprojekter og -beløb fra EF er i 1987, 1988 og 1989 gået til de to dele af denne ø (med tilhørende småøer under samme forvaltning), herunder til lufthavnene i Marigot, Gustavia og Philipsburg og til ikke-turistmæssig udvikling af disse lokaliteter?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan**

(19. december 1990)

Øen St. Barthélemy og den franske del af øen St. Martin udgør en del af regionen Guadeloupe, der er støtteberettiget under strukturfundsreformens mål nr. 1, dvs. udvikling og strukturtilpasning i de tilbagestående regioner. Strukturfondenes intervention kommer derfor ind under den fællesskabsstøtteramme for regionen, som Kommissionen traf beslutning om den 31. oktober 1989. Som eksempel kan nævnes, at støtterammen omfatter investeringer i St. Martin havn.

Den Europæiske Regionaludviklingsfond medfinansierede i 1987-1989 tre projekter i den franske del af St. Martin med et tilskud på i alt 22 mio. ffr. Projekterne vedrørte:

— gennemførelse af et udledningsnet for regnvand i byzonen (EFRU-tilskud på 6,6 mio. ffr.)

- regnvandsrensning i Marigot's byzone (EFRU-tilskud på 4,4 mio. ffr.)
- etablering af et indsamlings- og behandlingsanlæg for spildevand på østkysten (EFRU-tilskud på 11 mio. ffr.).

Hvad EUGFL, Udviklingssektionen, angår, falder dens virke i de franske oversøiske departementer ind under direktiv 81/527/EØF, hvis gyldighedsperiode blev forlænget ved direktiv 87/522/EØF og udløb den 28. januar 1989. Det på dette direktiv baserede program muliggjorde finansiering af forskellige landbrugsstrukturalaktioner, som medlemsstaten foreslog (grundforbedring, vanding, skovbrugsforanstaltninger), uden at det er muligt nærmere at stedfæste disse aktioner, da EUGFL's intervention sker i form af refusion af medlemsstatens udgifter.

På den del af øen (Sint Maarten), som indgår i De Nederlandske Antiller, blev der i 1987-1989 ydet tilskud fra Den Sjette Europæiske Udviklingsfond til følgende projekter:

- identifikationsstudie, Milton Peters kollegiet, Sint Maarten (13 000 ecu)
- fællesundersøgelse af Windward Islands Airways (baseret på Sint Maarten (48 000 ecu)
- behovsstudium for hotel- og faguddannelse (Sint Maarten) (50 000 ecu)
- licitationsdokumenter (med undersøgelse og design) for tørlægning af Flamingo-dammen på Sint Maarten's lufthavnsområde (formål: udvidelse af forplads, konstruktion af rullevej) (103 500 ecu).

Kommissionen drager omsorg for, at Fællesskabets holdning over for de oversøiske departementer (herunder Guadeloupe) og de oversøiske territorier (herunder De Nederlandske Antiller) er samordnet. Det er en af grunde til, at den i 1986 oprettede den tværtjenstlige gruppe, der har både de oversøiske departementer og de oversøiske territorier som kompetenceområde.

Det var på den baggrund, at Kommissionen foreslog Rådet princippet, som dette vedtog, hvorefter »udviklingen af de forskellige dele af ét og samme geografiske område med ens problemer og karakteristika imidlertid bør ske bl.a. ved gennemførelse af regionale projekter, der er fælles for disse delområder, uanset disses status i forhold til fællesskabsretten, hvilket gør det muligt at opnå stordriftsfordele og styrke det regionale samarbejde mellem de pågældende parter« (1).

Kommissionen har inden for rammerne af sine beføjelser som fondsforvalter sammen med sine respektive partnere fastsat bistand til finansiering af regionale projekter henholdsvis i fællesskabsstøtterammerne for strukturfondenes vedkommende for hvert oversøisk departement og af regionale programmer for EUF's vedkommende for de

oversøiske territorier og AVS-staterne. Der foregår intern samordning mellem de berørte tjenestegrene i det omfang, de støttemodtagende myndigheder fremsætter forenede ansøgninger. Hvad specielt angår Saint Martin og Sint Maarten, er der allerede udkastet flere fælles idéer, men de har ikke hidtil givet anledning til sådanne ansøgninger.

(1) Uddrag af betragtningerne i afgørelse 89/687/EØF om indførelse af POSEIDOM.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2296/90
af José Barros Moura (CG)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. september 1990)

(91/C 94/73)

Om: Beskyttelse mod brande og genetablering af skovene

Kan Kommissionen redegøre for resultaterne af gennemførelsen af forordning (EØF) nr. 1256/88 (1), suppleret med forordning (EØF) nr. 1610/89 (2), hvad angår beskyttelse og genetablering af skovene i Sydeuropa, som hærages af brande? Vil Kommissionen under hensyntagen til den nylige række brande foreslå nye og mere effektive foranstaltninger?

(1) EFT nr. L 374 af 31. 12. 1988, s. 25.

(2) EFT nr. L 165 af 15. 6. 1989, s. 3.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry

(21. december 1990)

Efter forordning (EØF) nr. 1610/89 om gennemførelsesbestemmelser for forordning (EØF) nr. 4256/88 kan Fællesskabet yde tilskud til foranstaltninger til beskyttelse mod skovbrande og til genopretning af skove, der er ødelagt ved brand. I henhold til fællesskabsstøtterammerne for mål nr. 1 og 5b skal disse foranstaltninger dog integreres i et regionalt operationelt program som led i aktionerne for udvikling og udnyttelse af skovene i Fællesskabets landdistrikter.

De fleste operationelle programmer er for tiden ved at blive forhandlet mellem medlemsstaterne og Kommissionen. Nogle programmer er netop blevet godkendt. På nuværende tidspunkt er det derfor umuligt at oplyse det ærede medlem om resultaterne af gennemførelsen af denne forordning.

Kommissionen er klar over, at brandene udgør et fundamentalt problem for skovene i det sydlige Europa. De alvorlige brande i de sidste to år har ødelagt flere hundre-

detusinde hektarer skov. Det er grunden til, at Den Stående Skovbrugskomité har nedsat en refleksionsgruppe vedrørende skovbrande, som arbejder intensivt med en dybgående analyse af brandårsager og beskyttelsessystemer. Målet er, at medlemsstaterne skal kunne råde over et bedre apparat til fjernelse af brandårsagerne og bekæmpelse af brande.

På mødet den 23. november 1990 vedtog Rådet (civilforsvarsministrene) en resolution, i hvilken man anmoder Kommissionen om at gennemføre rådslagninger og undersøgelser med henblik på at udvikle aktioner, der kan styrke EF-samarbejdet, for at fastlægge rammebetingelserne for forebyggelse og bekæmpelse af skovbrande gennem en bedre udnyttelse af disponible ressourcer, for at forbedre midlerne til forebyggelse og opdagelse af skovbrande og for at muliggøre en bedre udveksling af oplysninger og uddannelse på dette område. Senest har Rådet anmodet Kommissionen om at deltage i tilrettelæggelsen af et ekspertseminar om de forskellige aspekter af problemerne omkring skovbrande, der skal holdes i 1991.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2297/90

af Günter Lüttge (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(15. oktober 1990)

(91/C 94/74)

Om: Fangstmetoder i »rødspætteboksen«

Er Kommissionen bekendt med, at tyske kystfiskere og det statslige fiskerikontor i Bremerhaven er utilfredse med, at nederlandske fiskere i »rødspætteboksen« anvender kuttere med større maskinkraft og større fangstredskaber?

1. Hvad agter Kommissionen i bekræftende fald at gøre mod disse fangstmetoder?
2. Hvilke beskyttelses- og overvågningsforanstaltninger anvender Kommissionen for at sikre lige fangstvilkår?
3. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at iværksætte for at forhindre, at havbunden ødelægges og fiskeynglen muligvis udryddes som følge af anvendelse af for tunge og ulovlige fangstredskaber?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín**

(19. december 1990)

1. Kommissionen deler det ærede medlems betænkeligheder med hensyn til mulige overtrædelser af de fælles-

skabsbestemmelser, der i visse af Fælleskabets fiskeriområder gælder for bomtrawlere.

2. Listerne over de fartøjer, der må drive fiskeri i disse områder, forelægges af medlemsstaterne og vurderes og godkendes af Kommissionen på grundlag af de modtagne oplysninger.

I henhold til artikel 3 i forordning (EØF) nr. 55/87 ⁽¹⁾, kontrollerer Kommissionen ved listens udarbejdelse og ved ændringsanmodninger, om de tekniske kendetegn for denne type fartøjer er i overensstemmelse med retsfor skrifterne.

3. Kommissionen skal dog gøre opmærksom på, at den umiddelbare kontrol med fiskerfartøjernes fiskeri og retsforfølgningen af overtrædelser henhører under medlemsstaterne i disses højhedsområde og respektive territorialfarvande. Kommissionen bestræber sig på enhver måde, navnlig ved EF-kontrol, på at minde medlemsstaterne om deres forpligtelser i så henseende.

4. Der foreligger ingen sikre oplysninger om de eventuelle virkninger, som det af det ærede medlem nævnte fangstredskab kan have på havbunden og/eller fiskebestandene. Kommissionen vil derfor anmode Den Videnskabelige og Tekniske Komité for Fiskeri om at tage dette spørgsmål op til behandling.

⁽¹⁾ EFT nr. L 8 af 10. 1. 1987.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2298/90

af Stephen Hughes (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(15. oktober 1990)

(91/C 94/75)

Om: Beskatning af sociale ydelser i EF-medlemsstaterne

Kan Kommissionen oplyse, i hvilke medlemsstater invalide- eller krigspensioner beskattes?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener**

(6. december 1990)

Det fremgår af de oplysninger, Kommissionen råder over, at den almindelige regel i hovedparten af medlemsstaterne er, at krigspensioner er fritaget for beskatning, hvorimod invalidepensioner er skattepligtige.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2306/90**af Ben Visser (S)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(15. oktober 1990)**(91/C 94/76)*

Om: Overvågning af farlige stoffer via satellitkommunikation

Af oplysninger, som spørgeren har modtaget fra Aegis-gruppen, fremgår følgende:

Inmarsat-systemet, der går ud på at kunne følge skibe via satellitkommunikation, anvendes også på landjorden, og dette system har nu fået navnet »land mobile satellite communication«. Kommunikationen omfatter billede, telefon og tekst. Det nødvendige apparatur anbringes simpelthen på en lastbil. Systemet er blandt andet anbragt på DAF-lastbiler, som kører i Sovjetunion.

Aegis ser store anvendelsesmuligheder for et sådant overvågningssystem til permanent kontrol med farlige stoffer. Efter Aegis beregninger vil udgifterne pr. enhed ved et antal på ca. 750 000 enheder beløbe sig til ca. 1 000-2 000 ecu.

1. Har Kommissionen kendskab til ovennævnte overvågningssystem, og er den i bekræftende fald af den opfattelse, at systemet er fuldt operationelt og kan sættes ind i stor skala?
2. Mener Kommissionen, at et sådant system til overvågning af farlige stoffer kan indføres af EF med henblik på permanent overvågning af transporter af farlige stoffer?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi**

(7. december 1990)

Kommissionen har med stor interesse fulgt udviklingen i Europa af satellitsystemer, som vil kunne give oplysninger om, hvor landmobiler (trucks, jernbanevogne, flodpramme osv.) befinder sig, samt kunne kommunikere med disse. Systemerne er ikke begrænset til de tjenester, som Inmarsat stiller til rådighed, men omfatter også Euteltracs-tjenesten, som vil være operationel fra 1. januar 1991 fra Eutelsat (den satellitsystemoperatør, som udgøres af de europæiske teleadministrationer), det kommende Locstar-system, det europæiske rumagenturs Prodat-netværk, og »the European Mobile System«, (som vil omfatte stemmegenkendelse), som skal udvikles af ESA, og ledes af Eutelsat, når det gennemføres i 1993.

Alle disse systemer vil være operationelle inden for de kommende to til tre år, og vil være i stand til at yde overvågning af en bred vifte af mobile enheder. Blandt andre muligheder, som kan anvendes inden for Fællesska-

bets politikker, undersøger Kommissionen, hvilket bidrag sådanne satellitbaserede systemer kan yde til en permanent overvågning af transport af farlige stoffer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2314/90**af Jessica Larive (LDR)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(15. september 1990)**(91/C 94/77)*

Om: Tildeling af EF-stipendier i udlandet

De stipendier, Kommissionen tildeler i udlandet, bliver i en række tilfælde (blandt andet i Lesotho) fordelt via de ansvarlige myndigheder i det pågældende land. Denne praktik kan eventuelt lede til uregelmæssigheder i forbindelse med overførslen til de pågældende studenter.

1. Er Kommissionen enig i, at man for enhver pris skal undgå svigfulde praktikker og først og fremmest sikre, at disse stipendier udbetales direkte til de pågældende studenter?
2. Er Kommissionen i givet fald rede til at omsætte disse forslag i en EF-politik?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín**

(17. december 1990)

Ifølge de gældende procedurer i forbindelse med aftalerne mellem AVS-landene og Kommissionen, tildeles stipendierne til studier i udlandet til statsborgere fra lande, der modtager bistand fra EUF, inden for rammerne af de uddannelsesforanstaltninger, der er fastsat i det nationale indikativprogram.

Udvælgelsen af kandidater henhører faktisk under de kompetente myndigheder i modtagerlandet. I nogle AVS-lande er der nedsat udvælgelseskomitéer til udvælgelse af kandidater. Disse komitéer består af repræsentanter for de nationale myndigheder og Kommissionens delegation. Kommissionen forbeholder sig ret til at træffe den endelige afgørelse om tildeling eller afslag på grundlag af en række kriterier vedrørende kandidatens alder, uddannelsesniveau og faglige erfaring samt studieopholdets overensstemmelse med programmet.

Siden Lomé-III finansieres uddannelse inden for de enkelte projekter/programmer, og kandidaterne udvælges under hensyntagen til projektets funktion.

Det ville efter Kommissionens mening være i strid med de procedurer, der er fastlagt ved Lomé-konventionen, at yde stipendierne direkte til AVS-studerende uden udtalelse fra de kompetente myndigheder.

Hvad angår udbetaling af de månedlige bidrag til stipendiaterne, skal det oplyses, at i tilfælde af:

- uddannelse i Europa, sker udbetalingen gennem forvaltningsorganet, f.eks. Nuffic i Nederlandene, British Council i Det Forenede Kongerige og CIES i Frankrig
- uddannelse i en anden AVS-stat end oprindelseslandet eller i oprindelseslandet, sker udbetalingen gennem Kommissionens delegation.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2316/90

af Pol Marck, Reimer Böge, Honor Funk, Hedwig Keppelhoff-Wiechert, Astrid Lulling, James Nicholson, Leopoldo Ortiz Climent og Jan Sonneveld (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. oktober 1990)

(91/C 94/78)

Om: De veterinærpolitiske erfaringer fra svinepestepidemien i Belgien

Bekæmpelsen af svinepestepidemien i Belgien viste, at der var mange problemer forbundet med EF-strategien på dette område for så vidt angår såvel bekæmpelsesmetoderne og disses finansiering, som det berettigede i et generelt vaccineforbud.

Hvilke konklusioner drager Kommissionen af erfaringerne fra Belgien? Giver disse eventuelt anledning til at tage den gældende politik og strategi op til fornyet overvejelse?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**

(4. januar 1991)

To strategier kan komme på tale i bekæmpelsen af klassisk svinepest. Den ene er baseret på vaccination af svin, og den anden er baseret på bekæmpelse uden brug af vaccine.

De fleste medlemsstater anvendte tidligere vaccinationer i bekæmpelsen af klassisk svinepest, da vaccinationsstrategien var berettiget ud fra de epidemiiske situationer i medlemsstaterne i 1960'erne og 1970'erne. Eksempelvis blev der konstateret 6 000 udbrud i 1961 og 5 000 udbrud i 1973. Brugen af vaccine kan forebygge akut sygdom og bekæmpe sygdommen, men klassisk svinepest kan ikke udryddes på denne måde.

Ikke-vaccinationsstrategien er baseret på udryddelse af sygdommen, fjernelse af infektionskilder og opsporing af kontakter. Et vigtigt bekæmpelsesmiddel er serologiske

undersøgelser af svin. Dette middel kan ikke anvendes, hvis der vaccineres.

Fællesskabet har i mange år fulgt ikke-vaccinationspolitikken, da oprettelsen af et enkelt marked forudsætter handel med levende dyr og fersk svinekød, uden at sygdommen spredes. Endvidere tillader en række tredjelande kun indførsel af levende svin og fersk svinekød fra ikke-vaccinerende lande.

Sygdomssituationen i Fællesskabet er generelt blevet bedre i de senere år (32 udbrud i 1988 og 83 i 1989). Vaccinationen er blev indstillet i alle medlemsstater.

Erfaringerne efter den nylige epidemi i Belgien viser, at ikke-vaccinationsstrategien forudsætter, at medlemsstaterne nøje gennemfører bekæmpelsesforanstaltningerne. Dette er især tilfældet, når sygdommen bryder ud i områder med en stor svinebestand og opdrætningssystemer og handelsmønstre, der ikke bidrager til at forhindre sygdommens spredning.

Kommissionen er i færd med at vurdere resultaterne af ikke-vaccinationspolitikken i Belgien og andre medlemsstater. Den undersøger endvidere situationen i alle nationale veterinærtjenester med henblik på at hjælpe medlemsstaterne med at forberede sig på at varetage et stigende antal vigtige opgaver i forbindelse med enhedsmarkedet og på at opfylde andre nye krav. Diagnoseprocedurerne revideres hvert år, og med regelmæssige mellemrum gennemføres der uddannelseskurser på Fællesskabets forbindelseslaboratorium for klassisk svinepest for at sikre, at alle nationale laboratorier, der beskæftiger sig med svinepest, holdes underrettet om de seneste diagnostikmetoder.

Kommissionen vil fortsat følge ikke-vaccinationsstrategien som en vigtig forudsætning for gennemførelse af det indre marked og handel med tredjelande.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2327/90

af Yves Verwaerde (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. oktober 1990)

(91/C 94/79)

Om: Den fælles landbrugspolitik

Det fastsættes i artikel 19 i forordning (EØF) nr. 797/85⁽¹⁾, at der ydes støtte til landbrugere, hvis produktionsmetoder forbedrer miljøet. Agter Kommissionen som følge af de nye bekymringer for miljøet at øge de bestræbelser, der gøres i denne retning ved at styrke sammenhængen mellem foranstaltningerne på landbrugsområdet og inden for miljøet?

⁽¹⁾ EFT nr. L 93 af 30. 3. 1985, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**
(29. november 1990)

Kommissionen er vel vidende om de stadigt mere alvorlige miljøproblemer. Den er klar over den tvingende nødvendighed af at beskytte miljøet mod de skadelige virkninger i forbindelse med landbrug og intensivt husdyrhold. Kommissionen har således tilsendt Rådet flere forslag med henblik på at forbedre sammenhængen mellem foranstaltningerne på landbrugsområdet og miljøområdet, navnlig

- forslag til forordning om indførelse og opretholdelse af produktionsmetoder i landbruget, der er forenelige med behovet for beskyttelse af miljøet og vedligeholdelse af naturen
- forslag til direktiv om fællesskabsforanstaltninger til beskyttelse af ferskvand, kystvand og havvand mod forurening forårsaget af nitrater fra diffuse kilder
- forslag til forordning om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og på levnedsmidler
- ændret forslag til direktiv om markedsføring af EØF-godkendte plantebeskyttelsesmidler.

De to ovennævnte direktivforslag vil kunne have mærkbare følger for en stor del af landbrugsbedrifterne.

De to forordningsforslag giver nye muligheder for landbrugere til på frivilligt grundlag at tage produktionsmetoder op, der svarer til miljøbehovene.

Disse forslag er for øjeblikket til behandling i Rådet.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2335/90
af Dieter Rogalla (S)**
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(18. oktober 1990)
(91/C 94/80)

Om: Personkontrol ved de indre grænser

Er Kommissionen enig i, at den fortsatte personkontrol ved de indre grænser i EF i ferietiden har ført til uforvarselige ventetider og køer ved grænseovergangene? Hvordan så situationen ud i detaljer (køernes længde, hvilke overgange var særlig slemme, var der indsat yderligere personale eller ej)? Hvor mange klager er der siden maj 1990 indgivet til de kompetente myndigheder (medlemsstaterne og Fællesskabet)?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**
(13. november 1990)

Kommissionen er ikke bekendt med, at der i løbet af denne sommer skulle have været urimeligt lange ventetider eller en betydelig kødannelse. Kommissionen sidder ikke inde med de detaljerede oplysninger, som det ærede medlem anmoder om.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2348/90
af Winifred Ewing (ARC)**
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(18. oktober 1990)
(91/C 94/81)

Om: Strukturpolitik inden for fiskerisektoren

Kommissionen har for nylig givet udtryk for et ønske om at styrke EF's strukturpolitik inden for fiskerisektoren

Vil Kommissionen foreslå en ny målsætning for strukturfonden med henblik på at yde særlige bistand til områder, som er særligt afhængige af fiskeri (som f.eks. fiskeriområderne i Fællesskabets nordlige del, der i henhold til Haag-konferencen indtager en præferencetilling, og andre lignende områder i Spanien, Portugal og Middelhavsområdet, der er afhængige af fiskeri)?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín**
(18. december 1990)

Kommissionen er klar over behovene i de områder af Fællesskabet, hvor den lokale økonomi er særligt afhængig af fiskeriet. Disse behov kommer til udtryk i de allerede gennemførte foranstaltninger, og der vil fortsat blive taget hensyn til dem i fremtidige foranstaltninger.

Ved forordning (EØF) nr. 4028/86 ⁽¹⁾ er der vedtaget fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri- og akvakulturstrukturerne, og ved forordning (EØF) nr. 4042/89 ⁽²⁾ er der vedtaget foranstaltninger til forbedring af vilkårene for forarbejdning og afsætning af fiskerivarer og akvakulturprodukter.

Når integreringen af fiskeristrukturpolitikken i fondsreformen skal forberedes, vil Kommissionen fortsætte med at tage hensyn til behovene for de områder, der er særligt afhængige af fiskeriet.

⁽¹⁾ EFT nr. L 376 af 31. 12. 1986.

⁽²⁾ EFT nr. L 388 af 30. 12. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2363/90**af Gérard Monnier-Besombes (V)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(18. oktober 1990)**(91/C 94/82)*

Om: Trusler mod Etang de Vendres i forbindelse med et projekt inden for rammerne af IMP (De Integreerede Middelhavsprogrammer)

Gennemførelsen af NYSA-projektet i den nedre del af Aude-sletten vil føre til alvorlige forstyrrelser i dette internationalt betydningsfulde vådområde (opførelse af diger, uddybning af Audes flodleje, opførelse af en dæmning til afsaltning, et turistkompleks osv.).

Kan Kommissionen oplyse, hvorledes den mener, at dette projekt vil kunne imødekomme de kriterier, der gælder for tildeling af IMP-støtte, f.eks. naturbeskyttelse samt støtte til en udvikling, der begunstiger en vedvarende aktivitet?

Hvis projektet er i modstrid med ovenstående kriterier samt andre bestemmelser i fællesskabslovgivningen, f.eks. direktiv 79/409/EØF⁽¹⁾, idet man i denne zone kan optælle 45 arter, der er opført i den røde bog over truede arter i Frankrig, hvilke foranstaltninger har Kommissionen da til hensigt at træffe med henblik på at garantere en beskyttelse af denne zone?

⁽¹⁾ EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Bruce Millan*(21. november 1990)*

NYSA-projektet i Audesletten er en del af de integrerede Middelhavsprogrammer for Languedoc-Roussillon, idet det figurerer som underprogram med betegnelsen »Turisme«. Projektet gennemføres i det geografiske område Triangle d'Oc, der er et af de 19 områder, hvor interventionerne på turistområdet er koncentreret. Målene for underprogrammet »Turisme« er at gøre det mere attraktivt for turister, der er på gennemrejse, så de opholder sig længere end planlagt i Languedoc-Roussillon-regionen, at fordele turiststrømmen mellem hav og bagland og at fremme nærturismen i de vigtigste byer i denne region og i naboregionerne.

Med hensyn til overholdelsen af fællesskabslovgivningen på miljøbeskyttelsesområdet og navnlig direktiv 79/409/EØF, er det fastsat i en bestemmelse i programmet, at: »I de foranstaltninger, der træffes i forbindelse med gennemførelsen af de integrerede Middelhavsprogrammer, skal de betingelser, der er fastlagt i EF-lovgivningen på miljøområdet, overholdes«. Hvis det skulle vise sig, at disse betingelser ikke overholdes, vil Kommissionens tjenestegrene træffe de nødvendige foranstaltninger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2380/90**af Paul Howell (ED)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(25. oktober 1990)**(91/C 94/83)*

Om: Gennemførelse af Traktatens artikel 130 R

Vil Kommissionen forklare, hvorledes Traktatens artikel 130 R finder anvendelse på EUGFL, Garantisektionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ray Mac Sharry*(9. januar 1991)*

I Traktatens artikel 130 R, stk. 2, hedder det, at »kravene med hensyn til miljøbeskyttelse er en vigtig bestanddel af Fællesskabets politik på andre områder«, altså også af den fælles landbrugspolitik. Formålet med artikel 130 R lægger sig altså til det i Traktatens artikel 39 fastsatte formål.

Kommissionen har ved mange lejligheder understreget behovet for at integrere »miljøet« i den fælles landbrugspolitik, som indtager en særligt fremtrædende plads i miljøet og naturressourcerne.

Markeds- og prispolitikken, som har til formål at tilpasse og omstille landbrugsproduktionen til markedets behovene, for derigennem at begrænse produktionsintensiteten, udgør derfor et vigtigt bidrag til tilpasningen af landbruget til kravene vedrørende miljøbeskyttelse og dermed også gennemførelsen af artikel 130 R som led i markeds- og prispolitikken.

Kommissionen mener dog, at de af markeds- og prispolitikens instrumenter, der finansieres af EUGFL, Garantisektionen, bør suppleres med aktive aktioner med henblik på at integrere målene i artikel 130 R i den fælles landbrugspolitik.

Kommissionen har med henblik herpå fremsat forslag om indførelse og opretholdelse af produktionsmetoder i landbruget, der er forenelige med behovet for beskyttelse af miljøet og vedligeholdelse af naturen⁽¹⁾. Ordningen skal anvendes i hele Fællesskabet og for alle jordbrugsproduktioner.

Med dette forslag samles de for tiden gældende punktvisse foranstaltninger (nedlæggelse af agerjord, ekstensivering af produktionen, tilpasning af produktionsmetoderne i miljøfølsomme områder) i en helhedsordning, der udgør et vigtigt skridt i retning af gennemførelse af målene i artikel 130 R i den fælles landbrugspolitik.

⁽¹⁾ Dok. KOM(90) 366 endelig udg. (EFT nr. C 267 af 23. 10. 1990).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2397/90
af Reimer Böge (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (25. oktober 1990)
 (91/C 94/84)

Om: Nitratdirektiv

I december 1988 forelagde Kommissionen et forslag til et nitratdirektiv. I henhold hertil skulle gylleudsprengningen i bestemte, endnu ikke fastlagte truede områder, begrænses til to kvægenheder/ha, dvs. 170 kg kvælstofækvivalent/ha.

Deler Kommissionen den opfattelse, at opdelingen i truede vandbeskyttelseszoner og ikke-truede områder imødekommer målet om en områdedækkende forebyggelse med henblik på sanering af jorden og beskyttelse af vandet?

Kan Kommissionen støtte det generelle krav i EF om maksimalt at tillade to kvægenheder/ha?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
 (17. december 1990)

Med fremsættelsen af nitratforslaget var det Kommissionens hensigt at åbne mulighed for en effektiv vandbeskyttelsespolitik for hele Fællesskabet. I forslaget artikel 4, stk. 6, anmodes medlemsstaterne om at opstille en kodeks for god landbrugspraksis, som skal gælde overalt. Dette krav vil resultere i et generelt beskyttelsesniveau mod forurening forårsaget af nitrater. Men Kommissionen erkendte, at der i visse områder som følge af geologiske betingelser eller særlig intensivt landbrug var eller kunne forventes at opstå alvorlige problemer med nitratforurening. I disse områder er der behov for specielle foranstaltninger ud over dem, der følger af kodeks for god landbrugspraksis. Sådanne foranstaltninger omfatter begrænsninger i udsprengningen af naturgødning.

Kommissionen er fortsat af den opfattelse, at der bør træffes ekstra foranstaltninger i disse sårbare zoner.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2414/90
af Peter Crampton (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (25. oktober 1990)
 (91/C 94/85)

Om: Erstatning til italienske fiskere under de tilbagevendende forekomster af alger

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor offentlig støtte der er blevet ydet enten på nationalt plan eller på fællesskabsplan til italienske fiskere som erstatning for de tilbagevendende forekomster af alger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin
 (13. december 1990)

1. National støtte

Det regionale parlament for regionen Emilia-Romagna vedtog den 14. september 1989 lov nr. 237/89, der tillader betaling af regionalstøtte til lokale fiskere, der bliver negativt berørt af de tilbagevendende algeforekomster i Adriaterhavet.

Denne lov blev meddelt Kommissionen, og der blev truffet en kommissionsbeslutning om ikke at modsætte sig dens iværksættelse den 30. marts 1990. Meddelelse af denne beslutning samt en beskrivelse af støtteprogrammet blev givet i De Europæiske Fællesskabers Bulletin (nr. 3 — 1990).

En anden italiensk foranstaltning blev vedtaget af det nationale parlament (lov nr. 424 af 30. december 1989). Denne foranstaltning, hvorefter der kan ydes godtgørelse for tab forårsaget af algeforekomster, er for øjeblikket ved at blive gennemgået af Kommissionens tjenestegrene.

2. Fællesskabsstøtte

Fællesskabet kan under visse omstændigheder inden for rammerne af forordning (EØF) nr. 4028/86 ⁽¹⁾ beslutte at bidrage finansielt til en samordnet aktion for at gøre det muligt at afbøde vanskeligheder, der rammer et særligt felt af fiskeriet, navnlig med hensyn til fiskerierhvervens struktur.

⁽¹⁾ EFT nr. L 376 af 31. 12. 1986.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2428/90
af Ernest Glinne (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (7. november 1990)
 (91/C 94/86)

Om: Udlivering af lægemidler indeholdende tryptofan

Den belgiske statssekretær for folkesundhed har netop — under henvisning til den belgiske lægemiddellov af 25. marts 1964 — indført receptpligt for visse lægemidler beregnet på indvortes brug hos mennesker. Hvorledes er situationen på dette område i de øvrige medlemsstater, og hvad mener Kommissionen om disse forhold?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann
 (23. november 1990)

I løbet af sidste halvdel af 1989 blev der i USA observeret mange tilfælde af et alvorligt syndrom med eosinofili/

myalgi, og derpå i flere europæiske lande. Dette syndrom, som er meget karakteristisk, menes at skyldes oral indtagelse af lægemidler og kosttilskud, som indeholder tryptofan. Arbejdsgruppen vedrørende Lægemiddelovervågning under Udvalget for Farmaceutiske Specialiteter har siden december 1989 nøje fulgt udviklingen i dette problem.

Det fremgår af den undersøgelse, som denne arbejdsgruppe har foretaget, at alle produkter, som er opført som »kosttilskud«, er blevet trukket tilbage fra markedet i alle EF-lande. Nogle lægemidler til oralt brug kan fortsat fås på recept i flere lande, og på visse betingelser (særlig anvendelse i visse terapeutiske behandlinger, begrundelse fra lægen osv.). Lægemidler med parenteral indtagelse har hidtil ikke været under mistanke, og der er ikke truffet nogen forholdsregler i forbindelse med dem i noget land.

Markedsføringstilladelse for lægemidler hører fortsat under medlemsstaternes kompetence, men takket være det arbejde, der er gjort inden for rammerne af udvalget, har det været muligt at tilnærme de forholdsregler, der træffes i de forskellige medlemsstater, til hinanden således at lovgivningssituationen nu stort set er den samme i hele Fællesskabet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2441/90

af sir James Scott-Hopkins (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(7. november 1990)

(91/C 94/87)

Om: Indgriben mod overskud

Kan Kommissionen under henvisning til, at der på ny er opstået strukturelle overskud af visse landbrugsprodukter, som f.eks. oksekød og mælk, oplyse om, hvilke nye initiativer den påtænker at tage for at ændre denne udvikling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry

(10. januar 1991)

Kommissionen er klar over, at der igen er opstået overskud i sektorerne for oksekød og mælk. Disse overskudsopståen skyldes dog til dels særlige omstændigheder som f.eks. kogalskaben og Golfkrisen, som midlertidigt har nedskåret eksportmulighederne og forbruget i nogle dele af Fællesskabet.

Da en del af overskuddene kan have en strukturel karakter, vil Kommissionen i nær fremtid overveje, hvilke initiativer der skal gennemføres for at afvikle dem.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2474/90

af Christine Oddy (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(16. november 1990)

(91/C 94/88)

Om: Fiskeriet på Cornwall

Er Kommissionen klar over, at fiskere fra Cornwall som følge af fiskekvoterne er tvunget til at kaste døde fisk i havet?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at forebygge, at dette problem opstår eller løse det?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín

(13. december 1990)

Efter artikel 5 i forordning (EØF) nr. 4047/89⁽¹⁾ er fiskerne forpligtet til at genudsætte alle fangster af fisk, hvis kvote er opbrugt.

På trods af fiskernes ubestridelige kendskab til de fiskesteder, hvor de regelmæssigt driver fiskeri, således at de selektivt kan fiske efter visse arter, er det ikke muligt at betragte enhver fangst af en art, hvis kvote er opbrugt og hvis fangst derfor er ulovlig, som en overlagt overskridelse af den pågældende kvote. Der er ingen sikre muligheder for at vide, hvad nettene indeholder, før fangsterne bringes op til overfladen eller op på dækket.

Det påhviler dog medlemsstaternes fiskere, i forhold til deres faglige erfaringer og i den udstrækning, det er muligt, at undgå at drive fiskeri i dybder, hvor der er for stor risiko for at fange netop de arter, hvis kvoter er udnyttet, for at undgå det spild af ressourcer, som forpligtelsen til genudsætning indebærer.

Kommissionen overvejer, hvilke muligheder der er for at nedbringe genudsætningerne til et minimum, og vil snart fremsætte forslag herom.

⁽¹⁾ EFT nr. L 389 af 30. 12. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2641/90

af David Martin (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. november 1990)

(91/C 94/89)

Om: Arbejdskraftens frie bevægelighed og udbuddet af boliger

Hvornår agter Kommissionen at foretage en sammenlignende undersøgelse af udbuddet af boliger til arbejdstagere fra andre lande, jf. spørgsmål H-0647/90⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger, nr. 3-392 (juli 1990).

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(10. januar 1991)

Som Kommissionen i juli 1990 anførte i sit svar på skriftlig forespørgsel H-647/90 finder den, at boligproblemet for arbejdstagere, der må flytte som led i etableringen af det indre marked, er et spørgsmål der må ses nærmere på.

Det arbejde, der nu gøres i Kommissionen i forbindelse med indsatsen mod fattigdom og social marginalisering, skulle kunne imødekomme det ærede medlems ønsker.

Ud over de initiativer, der er taget af visse netværk, har Kommissionen gennemført tre undersøgelser, hvor de endelige rapporter ventes at foreligge før udgangen af 1990.

Der er tale om følgende undersøgelser:

1. »Tendenserne i boligpolitikken i Europa« ved professor Tsiomis, Paris
2. »Hvilken virkning har arbejdstagernes mobilitet og virksomhedernes tab af deres lokale præg for boligpolitikken?« ved professor Steward, Bristol.
3. »En analyse af konsekvenserne af indvandringen af befolkningsgrupper fra tredjelands, navnlig Central- og Østeuropa, for medlemsstaternes bolig- og socialpolitik« ved professor Wullkoff, Darmstadt.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2680/90
af Dieter Rogalla (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(4. december 1990)

(91/C 94/90)

Om: Grænseovergangssteder og EF-skiltning

1. Hvor langt er Kommissionen nået i sin generelle kontrol med grænseovergangsstederne ved EF's indre grænser, og hvor har man konstateret, at der endnu ikke er opsat EF-skilte?
2. Er det korrekt, at der ved grænseovergangsstedet i St. Avold i retning mod Saarlouis fortsat kun er opsat skilte med »Zoll/Douane« og ingen EF-skilte (blåt skilt med tolv stjerner og den pågældende medlemsstats navn)?
3. Hvordan forklarer Kommissionen dette?
4. Hvornår har Kommissionen sidste gang skriftligt gjort medlemsstaterne opmærksom på dette, og hvilke svar har den modtaget?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener**

(30. januar 1991)

Efter anmodning fra Kommissionen har elleve medlemsstater, heriblandt Frankrig (hvortil det af det ærede medlem nævnte område hører), meddelt, at der er udsendt instrukser til de kompetente nationale tjenestegrene vedrørende de nye vejskiltes placering.

Kommissionen har på ny anmodet den medlemsstat, der endnu ikke har givet noget svar, om at fremsende oplysninger herom. Kommissionen har desuden rettet henvendelse til de kompetente nationale myndigheder i de særlige tilfælde, som det ærede medlem henviser til.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2701/90
af Edward Newman (S)**

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. december 1990)

(91/C 94/91)

Om: EF-støtte til kurdiske flygtninge i Tyrkiet

Kan Kommissionen give en oversigt over EF-støtten til kurdiske flygtninge i Tyrkiet?

Er Kommissionen overbevist om, at støtten virkelig når frem til de kurdiske flygtninge i Tyrkiet, og hvilke foranstaltninger har den truffet for at sikre, at dette sker?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes**

(31. januar 1991)

Da tusinder af kurdere flygtede fra Irak til Tyrkiet i sommeren 1988, ydede Kommissionen 500 000 ecu i nødhjælp. Det tyrkiske Røde Kors anvendte pengene til indkøb af teltmateriale. Udgifterne blev omhyggeligt kontrolleret af Kommissionens repræsentation i Ankara.

En plan foreslået af UNHCR i samarbejde med den tyrkiske regering om at overføre 12 500 flygtninge fra de dårlige vilkår i en teltlejr i Mardin til beboelses- og fællesfaciliteter opført til formålet på et nyt sted flere hundrede kilometer væk blev drøftet udførligt med vestlige bistandsydere. Kommissionen var rede til at bidrage med 1 000 000 ecu til gennemførelse af dette forslag. Forslaget

måtte uheldigvis opgives i april 1990, selv om de nødvendige midler endelig var sikret fra vestlige bistandsydere, da den tyrkiske regering ændrede mening.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2702/90

af Madron Seligman (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. december 1990)

(91/C 94/92)

Om: Høreskade

En af mine vælgere, en pensioneret ingeniør, er blevet mere og mere tunghør, og det er ved lægeundersøgelse blevet konstateret, at denne høreskade skyldes, at han under militærtjenesten (testning af flymotorer) og sin efterfølgende civile karriere har været udsat for voldsom støj.

Ingen bestrider, at hans nedsatte hørelse er en såkaldt industri- eller erhvervsskade, men Sundheds- og Socialministeriet i Det Forenede Kongerige nægter at udbetale nogen ydelse til min vælger, fordi han ikke har arbejdet i en af visse angivne industrier. Listen er ikke udtømmende, men den eneste, der findes.

Har Kommissionen planer om at harmonisere ydelserne i forbindelse med erhvervsskader som et led i Socialpagten, hvis ikke, hvordan forholder britisk praksis i den henseende sig til praksis i andre medlemsstater?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(21. januar 1991)

Med hensyn til social tryghed er det i Fællesskabspagten om Arbejdstagernes Grundlæggende Arbejdsmarkedsmæssige og Sociale Rettigheder fastsat, at:

»Alt efter de særlige forhold i det enkelte land:

10. Har enhver arbejdstager i Det Europæiske Fællesskab ret til en passende social tryghed og skal uanset arten af sit ansættelsesforhold og størrelsen af den virksomhed, hvori han/hun er beskæftiget, være berettiget til sociale sikringsydelser af en tilstrækkelig størrelse«.

En sammenligning mellem ydelserne i Det Forenede Kongerige og ydelserne i de øvrige medlemsstater findes i »De Sammenlignende Tabeller for Sociale Sikringsydelser i Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater«. En kopi af den seneste udgave (1) sendes direkte til det ærede med-

lem og til Europaparlamentets generalsekretariat. Der er en ny udgave på vej, som også vil blive sendt.

I handlingsprogrammet til gennemførelsen af Socialpagten har Kommissionen klart givet udtryk for, at den ikke agter at fremsætte forslag om harmonisering af de sociale sikringsordninger, da disse har forskellig oprindelse og historie, men at den derimod har til hensigt at fremsætte forslag til en henstilling om en konvergensstrategi for socialsikringspolitikken og dennes målsætninger med henblik på at fremme arbejdstagernes mobilitet og en sammenhængende udvikling på arbejdsmarkedet.

(1) 15. udgave, situationen pr. 1. 7. 1988.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2841/90

af Madron Seligman (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(17. december 1990)

(91/C 94/93)

Om: Beskyttelse af kalve og svin i intensive produktionssystemer

I juli 1989 hørte Kommissionen Det Økonomiske og Sociale Udvalg om sine forslag til Rådets forordninger (EØF) om beskyttelse af kalve og svin, som ofte opdrættes under grusomme forhold.

ØSU's udtalelser om de to forordningsforslag blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 62 af 12. marts 1990. Der er mange mennesker, der går varmt ind for at beskytte dyr mod unødigt lidelse. Hvornår kan vi forvente, at Kommissionen forelægger disse foranstaltninger til behandling i Parlamentet og Rådet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**

(25. januar 1991)

De to forslag til rådsforordninger, som det ærede medlem omtaler, blev forelagt for Rådet den 19. juni 1989. Europa-Parlamentets udtalelse om forslagene blev afgivet den 5. april 1990 og offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 113 af 7. maj 1990.

Forslagene er for øjeblikket for Rådet, og Kommissionen kan ikke sige, hvornår der sker yderligere i sagen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2871/90
af Lyndon Harrison (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(3. januar 1991)
(91/C 94/94)

Om: Interlingua

Tager Kommissionen på nogen måde del i bestræbelserne på at fremme det internationale sprog »Interlingua«?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors
(24. januar 1991)

Kommissionen deltager ikke i bestræbelserne på at fremme det internationale sprog interlingua.

Det ærede medlem henvises endvidere til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 2081/90 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. C 85 af 28. 3. 1991, s. 27.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2891/90
af Kenneth Stewart (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(3. januar 1991)
(91/C 94/95)

Om: Retsfølelse og individuelle rettigheder

Er Kommissionen bekendt med, at politiet kan tilbageholde navnet på en meddeler, hvis en person er blevet anklaget på grundlag af oplysninger fra denne meddeler, og derefter er fundet uskyldig?

Er Kommissionen enig i, at en sådan praksis kan udnyttes af en meddeler til at skade enhver, vedkommende har noget at bebrejde, og at denne politipraksis er i strid med europæiske borgeres personlige rettigheder og retsfølelsen?

Vil Kommissionen overveje at foreslå bestemmelser, der bringer denne praksis til ophør i EF og indebærer, at en meddelers identitet skal afsløres, såfremt domstolene frikender en person?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors
(30. januar 1991)

Det af det ærede medlem rejste spørgsmål henhører ikke under Kommissionens kompetence.

Kommissionen erindrer om, at medlemsstaterne i præamblen til Den Europæiske Fælles Akt gensidigt har forpligtet sig til at fremme demokratiet på grundlag af de grundlæggende rettigheder, der er anerkendt i deres forfatninger og love og i Konventionen til Beskyttelse af Menneskerettigheder og Grundlæggende Frihedsrettigheder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2927/90
af Henry Chabert (RDE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(11. januar 1991)
(91/C 94/96)

Om: EF's indsats på beskæftigelsesområdet i regionen Rhône-Alpes

Kan Kommissionen i form af opdaterede taloplysninger efter sektor gøre rede for antallet af arbejdspladser, der er blevet oprettet og/eller sikret direkte eller indirekte i 1989 og 1990 i regionen Rhône-Alpes (efter departement) med midler fra EF's forskellige fonde (ESF, EFRU, EUGFL osv.), fra Den Europæiske Investeringsbank og fra EKSF?

Kan Kommissionen også meddele en fortegnelse over de foranstaltninger, der er blevet gennemført i denne region i 1989 og 1990 (ajourførte tal)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen
(26. februar 1991)

Da svaret er meget langt og omfatter en række tabeller, skal Kommissionen fremsende det direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets generalsekretariat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3010/90
af Christopher Jackson (ED)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(18. januar 1991)
(91/C 94/97)

Om: Braklægning i det tidligere DDR

Det forlyder i den britiske presse, at et britisk registreret selskab har underskrevet en 99 års kontrakt om forpagt-

ning af ca. 4 000 ha ved Magdeburg, og at det arbejder ihærdigt på at få taget ca. 3 000 ha ud af drift. Det forlyder yderligere, at den årlige forpagtningsafgift for jorden er knap 3 £ pr. ha. og at braklægningspræmien er godt 40 £ pr. ha.

1. Er Kommissionen vidende om en sådan registrering eller ansøgning om registrering med henblik på braklægning?
2. Kan der efter Kommissionens opfattelse opstå den situation, at selskaber kan forpagte jord i det tidligere DDR uhyre billigt udelukkende med det ene formål at opnå økonomisk gevinst gennem EF's braklægningsmidler?

3. Er Kommissionen enig i, at en sådan form for økonomisk manipulation, der ikke er til nogen som helst gavn for landbruget, er uacceptabel, og hvad vil Kommissionen i givet fald foretage sig for at imødegå den?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**

(26. februar 1991)

Kommissionen er i færd med hos vedkommende medlemsstat at foretage en undersøgelse af de af det ærede medlem nævnte omstændigheder. Den skal give meddelelse om resultatet af denne undersøgelse.

**AMT FÜR AMTLICHE VERÖFFENTLICHUNGEN
DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
Luxemburg**

EUROPA IN ZAHLEN (Zweite Ausgabe)

Die Broschüre „Europa in Zahlen“ präsentiert Statistiken über das Leben in Europa in neuer Form: Zahlentabellen soviel wie nötig, erläuternde Texte, Graphiken, Bilder, thematische Karten soviel wie möglich, denn Europa zählt. Die Texte zu den Zahlen sind leicht verständlich geschrieben, ohne daß auf sachliche Genauigkeit verzichtet wurde.

66 Seiten — 21 × 27 cm

ISBN 92-825-9455-6 — Katalognummer: CA-54-88-158-DE-C

Preis in Luxemburg (ohne MwSt.): ECU 5,70

ES, DA, DE, GR, EN, FR, IT, NL, PT

PANORAMA DER EG-INDUSTRIE 1990

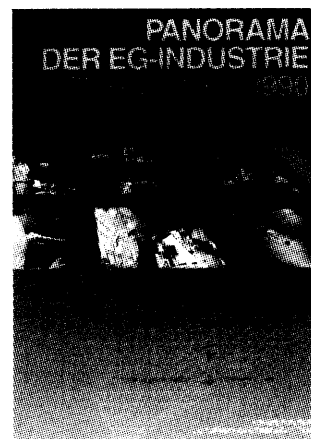
Zahlen, Fakten und Trend über Märkte in der Europäischen Gemeinschaft hat die Kommission der EG in Zusammenarbeit mit den europäischen Spitzenverbänden zusammengetragen. Die Informationen über Produktionskapazitäten, Engpässe und künftige Entwicklungen der europäischen Wirtschaft im Hinblick auf 1992 geben auch kleinen und mittleren Unternehmen die Möglichkeit, ihre Marktchancen zu überprüfen, um angemessene Strategien zu entwickeln.

1274 Seiten — 21 × 29,7 cm

ISBN 92-825-9923-X — Katalognummer: CO-55-89-754-DE-C

Preis in Luxemburg (ohne MwSt.): ECU 38

DE, EN, ES, FR, IT

GEMEINSAME NORMEN FÜR DIE UNTERNEHMEN

von Florence Nicolas in Zusammenarbeit mit Jacques Repussard

Die vorliegende Publikation soll zunächst darlegen, wie das europäische Normungssystem arbeitet, über welche Mittel es verfügt, wie es sich in den Rahmen der Gemeinschaftsinstitutionen fügt, wo die „Schnittstellen“ mit den nationalen und weltweiten Einrichtungen sind.

79 Seiten — 17,6 × 25 cm

ISBN 92-825-8552-2 — Katalognummer: CB-PP-88-A01-DE-C

Preis in Luxemburg (ohne MwSt.): ECU 9

ES, DA, DE, GR, EN, FR, IT, NL, PT

BESTELLSCHEIN ZU SENDEN AN

Amt für amtliche Veröffentlichungen der Europäischen Gemeinschaften
2, rue Mercier, L-2985 Luxemburg

Bitte senden Sie mir die oben mit gekennzeichneten Veröffentlichungen zu.

Name:

Anschrift:

..... Tel.:

Datum: Unterschrift:

